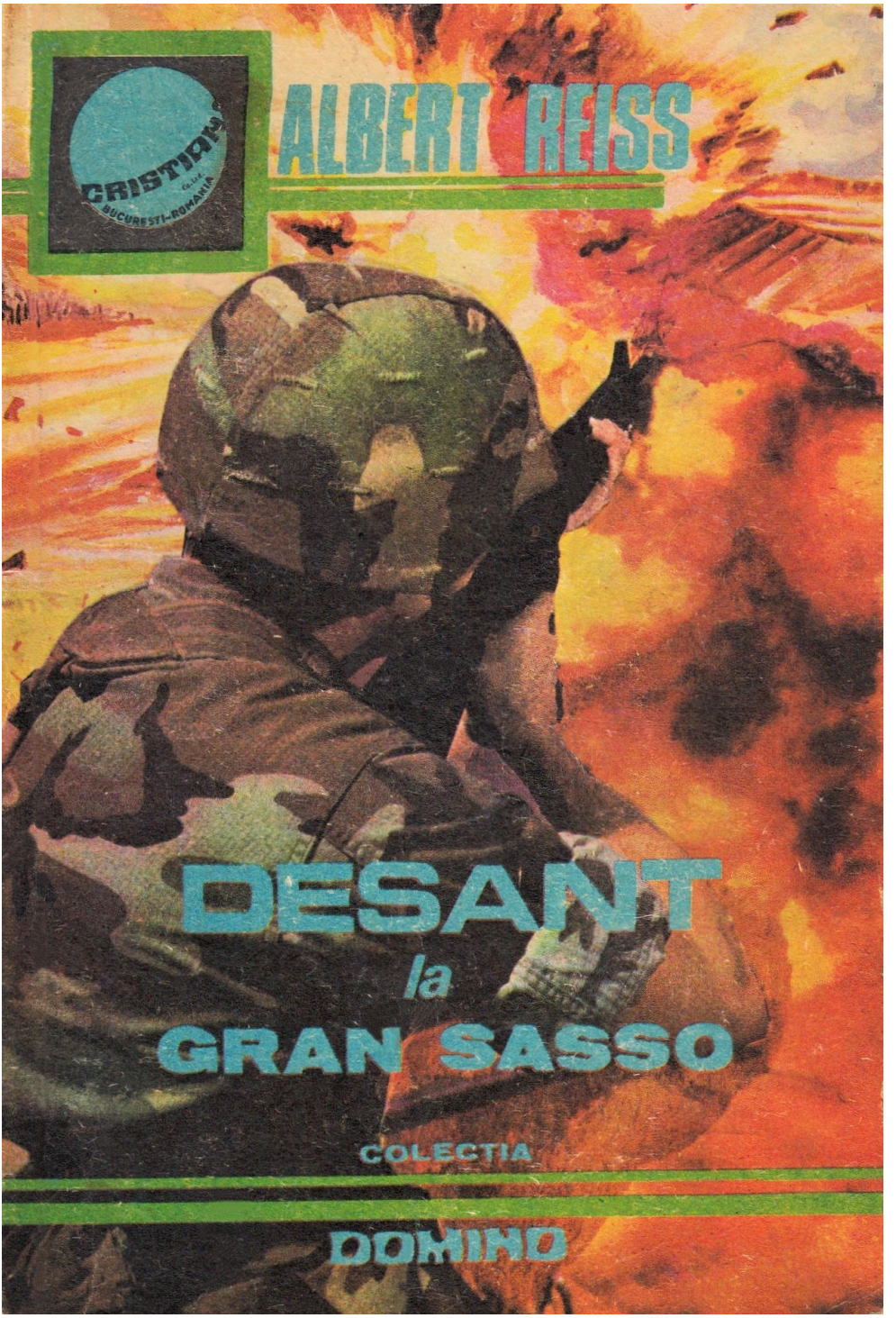
CRISTIAN
BUCUREȘTI-ROMÂNIA
ALBERT REISS
DESANT
la
GRAN SASSO
COLECȚIA
DOMINO

ALBERT REISS

DESANT la Gran Sasso

Editura CRISTIAN

...deşi civilizaţia a pierdut enorm de mult în timpul celui de-al doilea război mondial, se pare că totuşi foarte puţini oameni au înţeles că ura şi imbecilitatea dorinţei de a ucide sub pretextul unei conflagraţii sînt pîrghii acţionate cu diplomaţie de cei ce nu vor „gusta" nioiodată veninul amar al morţii inutile pe un cîmp de luptă...

***Acţiunea se bazează pe fapte reale, strict autentice, petrecute în vara anului 1943 în Italia*.**

AUTORUL

1

Otto Skorzenny, sturmbannführer în Waffen-SS [1], se trezi brusc. Era pradă unei surescitări şi unei emoţii puternice, care îl împiedicau să mai doarmă. Avea şi de ce. În ajun, un curier special de la cancelaria lui Hitler îl înştiinţase că a doua zi urma să se înfiinţeze în faţa Führerului personal. La ora 10, o maşină urma să-l conducă pe Skorzenny la Cartierul General de la Katrzyn.

Ceasul arăta abia ora 6. Îşi frămînta creierul să poată găsi o explicaţie referitoare la această întrevedere neaşteptată la care fusese convocat. În orice caz intuia că este vorba de ceva cu totul special şi ca întotdeauna cînd o emoţie prea puternică punea stăpînire pe el, îl apucă mîncărimea la ceafă. Se întoarse într-o parte şi se scărpină zdravăn. Gertrude oftă în somn şi îşi întinse un picior peste el. Otto o privi cu interes ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Era frumuşică, – nimic de zis – şi aşa dormind, părea o sfîntă. Nici nu i se putea bănui temperamentul, pe lîngă care un vulcan era un biet reşou.

„La ce naiba m-o înhăma Hitler?“ gîndi Otto, în timp ce se băga sub duş. Jetul de apă rece îl confortă imediat, iar buretele aspru cu care se freca, îi puse rapid sîngele în mişcare. Mîna i se opri asupra cicatricei de la şold, examinînd-o.

Cicatricea şi duşul rece îi amintiră brusc de tabăra specială din munţii Pomeraniei, în care fuseseră selecţionaţi cei mai buni dintre tinerii din Hitlerjugend.

* * *

Programul zilnic urma să se încheie cu exerciţiul obişnuit, în acea seară urmînd la rînd grupa condusă de Skorzenny. Celelalte grupe formaseră un cerc larg în poiană, în jurul focului uriaş, aşteptînd ca de obicei, cu interes, spectacolul ce constituia deliciul zilei. Skorzenny şi grupa sa se pregăteau punîndu-şi pe cap căştile metalice şi legîndu-şi baretele strîns sub bărbie, în timp ce ceilalţi începuseră să parieze zgomotos, ca înaintea unui meci de box.

Hauptgefreiter-ul Egon Surbek, care era de serviciu în acea zi,

[1] Trupele speciale ale direcţiei serviciilor de securitate.

chemă lîngă el pe ceilalţi comandanţi de grupe. Scoase din buzunar o cutie cu chibrituri, numără şapte beţe, îl rupse pe cel de-al optulea la jumătate, şi apoi le strînse pe toate într-o mînă, răsfirîndu-le capetele. Băţul mai scurt se afla undeva, printre ele.

— Hai, să vedem cine are-n seara asta mînă bună! chicoti el amuzat de gluma pe care o făcuse, întinzînd braţul către cei opt comandanţi de grupă.

Sorţii îl aleseseră pe Wilhelm, un uriaş cu capul ras complet, şi cu o musculatură cumplită. Părea că se născuse şi trăise într-o carieră de piatră, unde cărase de dimineaţă pînă seara bolovani. Probabil că mai făcea şi pauze în care se relaxa făcînd flotări. Buzele de iepure îi dădeau o înfăţişare fioroasă, în faţa căreia precis ar fi luat-o la sănătoasa chiar şi un călău din Evul Mediu.

Wilhelm rînji, şi rămase lîngă caporal, ceilalţi comandanţi de grupe luînd loc în cercul privitorilor.

— Gata, băieţi? întrebă vesel Egon, adresîndu-se grupului lui Skorzenny.

— Gata, răspunse acesta în numele oamenilor săi, după ce le verificase baretele căştilor dacă erau strîns legate.

— Bine, atunci să-i dăm drumul! spuse Egon şi desfăcînd lădiţa de lemn scoase o grenadă aruncîndu-i-o încîntat lui Wilhelm. Apoi duse mîna la tocul revolverului de la centură, îşi scoase Walther-ul şi-l armă cu un zgomot sec.

Conform obiceiului, primul din grupă trebuia să fie comandantul. Skorzenny se apropie de Wilhelm, se întoarse cu spatele şi aşteptă ca acesta să-i lege mîinile. Apoi, împreună cu el, se îndreptă spre mijlocul cercului, aproape de foc, unde se opri. Se întoarse cu faţa spre Egon, care de la vreo cincizeci de metri, de unde se afla, îi făcea un semn voios cu mîna în care ţinea pistolul.

Wilhelm se juca cu grenada, aruncînd-o dintr-o mînă în alta, uitîndu-se drept în ochii lui Skorzenny, cu o privire în care se citea pămînt reavăn şi o groapă proaspăt săpată.

— Austriacule, sper să-mi faci şi mie o plăcere şi să crăpi în seara asta! şuieră Wilhelm prin buza sa de iepure.

— Păduche împuţit, nu o să ai tu bucuria asta! replică Otto, cu o privire sumbră.

— Să vedem, răspunse Wilhelm, cu un ton din care răzbătea

că speră din tot sufletul să i se împlinească dorinţa. Rînjind, scoase cuiul grenadei, o aşeză pe casca lui Skorzenny şi se îndepărtă în fugă.

Privitorii începură să vocifereze, adresîndu-i lui Otto diferite îndemnuri contradictorii.

Acesta se concentră şi începu să numere în gînd: unu, doi... Orice tremurătură cît de mică a corpului său ar fi provocat căderea grenadei de pe cască lîngă el, iar explozia i-ar fi sfîrtecat ori picioarele, ori abdomenul, ori amîndouă, dar oricum n-ar mai fi contat, întrucît în asemenea situaţie, hauptgefreiter-ul urma să-l împuşte pe cel ce nu-şi stăpînise teama, ca pe un cal care-şi rupsese piciorul. În tabără, răniţii erau de prisos.

Se concentră ca de obicei asupra mecanismului ucigaş de pe casca sa, imaginîndu-şi că îi vede funcţionarea ca pe un ecran. În prima clipă, cînd Wilhelm a scos cuiul siguranţei, opritorul a eliberat percutorul, care fusese blocat pînă atunci. Percutorul a lovit instantaneu amorsa, care a aprins fitilul. Arderea acestuia durează exact cinci secunde, după care flacăra acţionează asupra detonatorului. În acel moment, se produce explozia grenadei.

Skorzenny continua să numere, ţinîndu-şi respiraţia: patru, cinci.

O bubuitură îi răsună drept în creieri, iar capul i se cutremură sub scutul exploziei. Schijele grenadei se risipiră în jurul său, fără a-l atinge cîtuşi de puţin. Cîteva nimeriră în foc, şi răscolind tăciunii, stîrniră un roi de scîntei.

Scăpase şi de data asta.

Cei ce pariaseră pe el, izbucniră în aplauze şi în urale de bucurie. În nici un caz nu le-ar fi păsat de pielea lui Skorzenny, ci pur şi simplu pentru cîştigarea pariului.

Skorzenny se apropie de Egon şi de Wilhelm, pentru a i se desface legătura de la mîini. Cine participa la jocul acesta nostim de societate, trebuia să aibe mîinile legate, ca nu cumva să-i treacă prin cap să facă o glumă năstruşnică şi să arunce grenada înspre spectatori.

— Şobolan nenorocit ce eşti, n-ai dat ortu' popii, ai? îi murmură duios Wilhelm, în timp ce-i desfăcea mîinile.

Skorzenny şi grupa sa, erau iubiţi la nebunie de restul taberei, cam aşa cum iubeşte cîinele pisica. Motivul îl constituia

capacitatea lor deosebită de supravieţuire. Dacă din fiecare celelalte opt grupe în decursul timpului existase cel puţin un candidat pentru rai, sau mult mai probabil, pentru iad, grupa lui Skorzenny rămăsese intactă. Iar originea austriacă a acestuia, îl făcea să fie pur şi simplu „adorat“ de ceilalţi.

După Skorzenny, urmă Duiosul. Wilhelm îi legă mîinile şi acesta se îndreptă spre foc ondulîndu-şi şoldurile ca o dansatoare din Bali. Figura sa de boxer era toată un rînjet. Băieţii îi salutară zgomotos evoluţia şi începură să parieze pe viaţa lui.

Duiosul dovedi şi el că are nervii tari. Pe rînd, toţi oamenii din grupă trecură proba cu grenada, ultimii fiind Călugărul şi Butonieră.

— Adunarea pentru apel! se auzi vocea hauptgefreiter-ului. Cele nouă grupe se aranjară în coloane, cu comandanţii în frunte. Aproape o sută de tineri atletici, echipaţi numai în pantaloni scurţi şi bocanci. Erau în bustul gol, regulamentul taberei interzicîndu-le să poarte chiar şi un simplu maieu. Probabil pentru a nu se sufoca de căldură în nopţile răcoroase.

Singura armă pe care o aveau asupra lor, era pumnalul de la centură, pe a cărui lamă erau încrustate cuvintele „Sînge şi Onoare“, deviza Hitlerjugend-ului. Odată apelul încheiat, fiecare grupă se îndreptă spre dormitor. Adică spre pîlcul de copaci sub care dormeau, direct pe pămînt. Skorzenny însă avea chef să se spele, aşa că o porni spre instalaţia primitivă de duşuri, din extremitatea taberei, alimentată direct din apa izvorului ce curgea în apropiere.

Se dezbrăcă complet şi se băgă sub duş. Ridică încet capul spre sita care începuse să ruginească, închise ochii şi învîrti de robinet. Şuvoiul de apă rece se năpusti asupra trupului său, biciuindu-l fără milă.

Îşi roti capul, ţinîndu-şi gura întredeschisă, şi ochii închişi.

Zgomotul unui vreasc rupt, care se suprapuse susurului apei, îl făcu să deschidă ochii.

În faţa sa, la cîţiva metri, se afla namila de Wilhelm. Razele lunii care abia răsărise se reflectau rece în lama pumnalului său.

— Austriacule, să ştii că pînă acum, nimeni nu m-a făcut păduche împuţit! articulă rar Wilhelm, subliniind fiecare cuvînt cu cîte o împunsătură în aer a pumnalului.

— Trebuia să o facă o dată cineva şi acel cineva sînt eu, mă, vită analfabetă! zîmbi Skorzenny amabil, de parcă îi adresase cine ştie ce formulă de politeţe. Nu ştia precis dacă Wilhelm este sau nu analfabet, dar vită era în mod sigur.

— Mă austriacule mă, de ce n-oi fi rămas tu în ţara ta, să te însori, să faci copii şi să mori la bătrîneţe, plîns de o droaie de nepoţi, în loc să vii în Germania şi să mori într-o noapte ca asta, în floarea tinereţii? Fiecare „s“ pe care-l rostea, răsuna prin buza de iepure ca sîsîitul unui şarpe care se pregăteşte să-şi încolăcească prada.

— Mai du-te-n mă-ta, porc castrat, zise Skorzenny, făcînd un salt brusc spre el, cu mîinile întinse şi degetele îndoite ca nişte gheare. Lama pumnalului scînteie ca un fulger în întunericul nopţii, dar Skorzenny anticipase lovitura. O pară cu mîna stîngă, în timp ce pumnul său drept izbi cu sete în dreptul inimii lui Wilhelm. În mod obişnuit o asemenea lovitură ar fi putut fi mortală pentru oricine altcineva, numai că acum „Namila“ nici măcar nu se clintise din loc.

— Mă, austriacule, nu trebuie să dai aşa tare, doar sîntem camarazi, nu-i aşa? rînji Wilhelm mişcînd uşor pumnalul din mîna dreaptă. Dintr-o dată, cu o iuţeală absolut de necrezut pentru gabaritul său, îşi repezi pumnul stîng spre figura lui Skorzenny. Acesta abia avu timp să se încline uşor într-o parte pe piciorul stîng, pentru a se feri de măciuca care mai, mai ce-i şterse urechea. Ştia că în fracţiunea de secundă care avea să vină, centrul de greutate al corpului său aflîndu-se doar pe piciorul stîng, va fi lipsit de posibilitatea de deplasare. Aşa că atacă, ridicînd în lateral piciorul drept şi răsucindu-se pe stîngul, trimise o lovitură exact în rinichii lui Wilhelm. Acesta icni de durere, dar pumnul său pornise deja, crestînd şoldul lui Skorzenny, exact în fracţiunea de secundă de care acesta se temea. Dacă braţul său stîng n-ar fi deviat cît de cît lovitura, atunci pumnalul ar fi trecut prin stomac ca un tren printr-un tunel. Lama de oţel care-i străpunse carnea îi provocă instantaneu o reacţie de retragere şi bine făcu, întrucît namila rasă-n cap sesizînd situaţia critică în care se afla cel din faţa sa, se năpusti asupra lui.

Skorzenny simţi cum un butoiaş de benzină parcă-i luase foc în corp, în zona şoldului, dar cum-necum trebuia să reziste noului

atac. Îşi aminti de lovitura pe care o învăţase de la Duiosul. Fentă scurt în drepta, ghemuindu-se şi îşi repezi pumnul stîng între picioarele lui Wilhelm. Acesta scoase un fel de grohăit şi se prăvăli grămadă peste el. Otto încercă să se rostogolească într-o parte dar braţul stîng al brutei îl prinse de gît. Îi simţea în ceafă gîfîitul sacadat şi vedea cum cuţitul acestuia se apropia tot mai mult de pieptul său, deşi îşi pusese toate puterile în braţul drept, pentru a contracara pericolul. Forţa animalică a lui Wilhelm îl depăşea, iar vîrful pumnalului se apropia milimetru cu milimetru de pieptul său.

Dintr-o dată, i se făcu foarte frig şi un dor nebun de viaţă. Strînsoarea puternică de la gît îi dădea senzaţia că respiră nisip încins, dar se forţă să nu-şi piardă cumpătul şi să rămînă lucid. Îşi concentră toată energia în mişcarea ce avea să urmeze. Se răsuci brusc spre dreapta, atît cît îi permitea strînsoarea şi îşi repezi mîna stîngă care-i era liberă, cu degetele întinse, pe lîngă urechea sa dreaptă, înspre spate, în direcţia în care presupunea că se află ochii adversarului. Unul dintre degete i se înfundă într-o masă gelatinoasă şi imediat se auzi un strigăt înfiorător. Strînsoarea de la gît slăbi brusc, iar braţul său drept reuşi să împingă destul de departe mîna lui Wilhelm care ţinea cuţitul. Îşi continuă fulgerător răsucirea şi profitînd de clipa de năuceală a namilei orbite, se folosi de mişcarea reflexă a acestuia de a reveni în atac cu arma. Se ajută de mîna sa stîngă, de pe care se prelingea o rămăşiţă a ochiului lui Wilhelm, şi cu amîndouă mîinile amplifică mişcarea braţului acestuia. Traiectoria cuţitului devie exact spre gîtul lui Wilhelm.

Totul se petrecuse prea repede, pentru ca acesta să mai poată reacţiona în vreun fel. Lama ascuţită de oţel pătrunse printre cartilagii spintecîndu-i vena jugulară şi se opri la jumătate. Wilhelm horcăi holbîndu-şi ochii şi împleticindu-se, se ridică făcînd cîţiva paşi. Sîngele începuse să-i şiroiască pe piept din abundenţă. Skorzenny care aştepta să-l vadă din clipă în clipă prăbuşindu-se înlemni de uimire cînd acesta îşi smulse cuţitul din gît şi se îndreptă spre el, cu paşi şovăielnici. Buza de iepure i se mişca spasmodic, încercînd să articuleze ceva, dar din gură nu-i ieşea nici un sunet. Rămase o clipă nemişcat, după care se prăvăli pe spate, cu un bufnet surd.

— Unii pierd, alţii cîştigă, păduche împuţit, zise Skorzenny, scuipînd cu silă spre el. Se apropie şi-l mişcă cu piciorul. Wilhelm murise de tot şi nu se mai putea vindeca de fel.

Se aplecă şi-i luă ceasul de la mînă, aşa, ca amintire, dacă tot se despărţiseră pe veci.

Urină apoi încîntat peste cadavru şi se băgă din nou sub duşul care curgea în continuare, fluierînd destul de fals „O Tan'nenbaum".

Rana din şold nu prea mai sîngera, dar tăietura era destul de adîncă. Şi-o curăţă cu o tonă de apă, după care se îmbrăcă şi se îndreptă spre locul unde dormea caporalul Egon.

— Herr haptgefreiter! îi şopti el, ca şi cînd şi-ar fi trezit cu grijă copilul din somn, ca să nu-l sperie.

Acesta deschise ochii instantaneu, fără să tresară cîtuşi de puţin.

— Ce vrei, austriacule?

Nu părea deloc încîntat că fusese trezit din somn.

— A trecut pe-aici o păsărică şi i-a căzut din cioc chestia asta, spuse Skorzenny, bîţîind ceasul lui Wilhelm prin faţa lui Egon.

Acesta se ridică în capul oaselor şi întinse mîna spre ceas, dar Skorzenny făcu un pas înapoi.

— Mi-ar trebui vreo juma' de sticlă de băutură ca să uit de el, bătu el şaua să priceapă iapa.

— Dă-l încoa' să-l văd, mormăi interesat hauptgefreiter-ul. Păru destul de mulţumit de ceas şi băgînd mîna în sacul de lîngă el cotrobăi cîtva timp, după care scoase o sticlă plină pe jumătate. Smulse dopul, trase o duşcă din ea, răsuflînd mulţumit şi după ce-i puse dopul la loc, i-o dădu lui Skorzenny.

— A, să nu uit, spuse acesta într-o doară, dobitocul de Wilhelm s-a împiedicat la duşuri şi a căzut cu gîtul chiar în cuţitul lui.

Hauptgefreiter-ul se uită o clipă bănuitor la el şi după ce făcu din mînă un gest a lehamite, se trînti la loc cu capul pe sac, întorcîndu-se cu spatele.

Grupa lui Skorzenny dormea tun. Otto se aşeză lîngă sacul său cu echipament, îşi dădu jos pantalonii şi după ce-şi turnă pe batistă o porţie zdravănă de rom şi-o trînti peste rană. Acţiunea usturătoare a alcoolului îl făcu să geamă de durere.

— Ce gemi mă austriacule, o visezi pe sor'ta? întrebă

Călugărul, care se afla la cîţiva metri de el.

— Mai bine te-ai gîndi la maică-ta, că la ora asta a terminat liceul de băieţi şi a trecut la paznici, răspunse cu aceeaşi monedă Otto. Bău restul sticlei dintr-o înghiţitură şi se întinse apoi pe pămînt, cît era de lung. Adormi aproape imediat. Nici nu-i păsa că a doua zi aveau de înfruntat o probă la fel de cumplită.

Primele raze ale soarelui străbătură ici colo frunzişul des al pădurii, ajungînd pînă la iarba acoperită cu bobiţe minuscule de rouă. Skorzenny deschise ochii. O echipă de cîteva furnici împingea o buburuză moartă prin hăţişul ca de junglă al firelor de iarbă. Luă o crenguţă şi o aşeză în calea micilor vieţuitoare, aşteptînd cu interes să vadă cum se vor descurca.

Răpăitul unei arme automate, reverberat de ecou, străpunse brutal liniştea senină a dimineţii. Era semnalul obişnuit pentru deşteptarea din tabără, pe care îl dădea Unterofizzier-ul de serviciu. Skorzenny nici măcar nu tresări. Ajunsese să se obişnuiască cu acest ritual.

Lîngă el, Călugărul, la fel de impasibil, mormăi o înjurătură şi întinzîndu-se, căscă atît de zgomotos, încît ecoul răsună ca urletul unei fiare preistorice.

Cele cîteva furnici ajunseră la crenguţă şi se chinuiau al naibii să-şi poată transporta prada mai departe. Le privi cîteva clipe gînditor, cum îşi tot mişcau zadarnic picioruşele abia vizibile, încercînd în fel şi chip să depăşească obstacolul. Zîmbind, înlătură crenguţa din calea lor şi se ridică în picioare.

După apelul de dimineaţă, hauptgefreiter-ul Egon Surbek îi anunţă aşa, ca pe un fapt divers, că Wilhelm se împiedicase ca un nătărău ce era şi căzuse cu gîtul taman în propriul său pumnal. Apoi coborîră cu toţii la vale, spre zona special amenajată de la poalele muntelui.

O suprafaţă plată, cît un teren de fotbal, era îngrădită pe tot perimetrul său, cu un gard metalic de aproape doi metri. Patru tancuri „Tiger“, unul lîngă altul, se aflau într-o extremitate a terenului. În faţa lor, cei patru mecanici-conductori, purtînd uniformele negre ale SS-ului, stăteau la taclale, fumînd tacticos.

Hauptgefreiter-ul Surbek îşi scoase din nou cutia cu chibrituri şi repetă figura din seara precedentă. De data aceasta, mîna sa

ţinea nouă beţişoare, din care unul era mai scurt. Cei nouă comandanţi de grupe traseră pe rînd cîte un beţişor. Cel scurt se odihnea în mîna lui Otto.

— Aha, deci voi faceţi în săptămîna asta safteaua! se bucură Surbek prosteşte. Dar nu sînteţi prea nervoşi după grenadele de-aseară? Ha, ha, ha! rîse satisfăcut de gluma care i se păruse din cale-afară de reuşită.

— Foarte nostim, Herr Hauptgefreiter, zău că aveţi haz, pe cinstea mea! îl măguli Skorzenny, lăbărţîndu-şi gura într-un rînjet larg.

— Nu-i aşa! Ei băieţi, şi-acum, gata recreaţia, poftiţi în arenă! le făcu Surbek invitaţia, cu un gest ceremonios.

Grupa lui Skorzenny, în frunte cu acesta, intră printr-o poartă a gardului în arenă, cum îi spuneau cu toţii. Un soldat dădu fiecăruia dintre ei cîte o lopăţică mică, aflată în dotarea infanteriştilor, după care închise poarta cu un lacăt. Ceilalţi se împrăştiară de-a lungul gardului şi începură să parieze cu aceiaşi ardoare ca în ajun.

— Achtung! strigă Surbek. Ein! Zwei! Drei!...

Skorzenny se uită în jurul său. Băieţii săi se răspîndiseră dar nu se îndepărtaseră cine ştie ce unii de alţii. Rămăseseră cu toţii în jumătatea arenei în care nu erau tancurile, la cel mult cîţiva metri între ei. Duiosul şi Butonieră se aflau în faţa sa, unul lîngă altul şi se uitau cu deosebit interes la nişte poze. Butonieră comenta aprins una dintre ele dar Duiosul se părea că nu este de acord cu el, întrucît clătina din cap a contrazicere.

Skorzenny ştia pe dinafară pozele acelea pornografice, care începuseră să se cam ferfeniţească. Efectiv nu putea să-şi dea seama ce-i apucase pe cei doi în acele momente.

În dreapta sa, la vreo trei-patru metri, se afla ca de obicei Călugărul, care fuma preocupat. Îşi curăţa unghiile cu vîrful pumnalului şi avea un aer atît de absorbit, încît dădea impresia că de rezultatul acestei operaţiuni depindea dacă nu viaţa, atunci cel puţin viitorul său.

— Acht! Neun! Zen! Loos! [1] răcni Surbek, trăgînd în acelaşi timp un foc în aer.

Din acest moment, aveau la dispoziţie douăzeci de minute

[1] Opt! Nouă! Zece! Daţi-i drumul!

pentru a-şi săpa groapa individuală de protecţie. Cine nu-şi făcea adăpostul sau şi-l făcea insuficient de adînc, ar fi fost zdrobit de şenilele tancurilor ce aveau să pornească după terminarea celor 20 de minute, iar cine ar fi încercat să scape, sărind gardul, ar fi fost împuşcat fără milă.

Skorzenny începu să lucreze cu o grabă frenetică. Pămîntul nu era prea tare, dar problema lui era rana de la şold, care îl săgeta la fiecare opintire a corpului. După cîteva minute de săpat, reuşi să scarmene pămîntul, prefigurînd perimetrul viitoarei gropi. Ridicînd o clipă ochii, îi zări pe Butonieră şi pe Duiosul care abia atunci terminaseră controversa. Aceştia parcă nici nu auziseră numărătoarea şi focul de armă al lui Surbek. Butonieră băgă pozele în buzunar, după ce sărutase teatral pe cea cu pricina şi trăgîndu-i o palmă camaraderească Duiosului, îşi luă lopata, se îndepărtă de acesta cîţiva metri şi se apucă de lucru, fluierînd vesel.

Skorzenny săpa cu atîta zel, încît şi o cîrtiţă l-ar fi putut invidia. Usturimea din şold devenise cumplită. În condiţii normale îşi termina de săpat adăpostul înainte de a se da comanda de pornire a tancurilor, ba avînd chiar şi timp să fumeze jumătate de ţigară. Dar acum, problema devenise al naibii de serioasă. I se părea că minutele se scurg şi nu progresează deloc.

— Mein Gott, se auzi vocea mirată a Călugărului, uitaţi-vă la dobitocul ăla! Parcă-i o marionetă!

Skorzenny ridică ochii fără să vrea, şi-l văzu pe Călugărul care se oprise din munca sa şi privea uimit la Duiosul. Acesta stătea pe vine şi ţinînd lopata cu ambele mîini de capătul cozii, o izbea în pămînt de sus în jos, de cîteva ori, după care ţopăia un pas într-o parte şi continua în acelaşi stil. Toate astea cu o repeziciune de părea într-adevăr o marionetă trasă de sfori.

— Mai du-te dracului! îl bombăni Otto, nemulţumit că pierduse fără rost cîteva secunde preţioase. Groapa sa începuse să se adîncească dar şi efortul depus îl solicita peste măsură. Zona şoldului era toată un vulcan în plină erupţie.

— Încă cinci minute! se auzi vocea veselă a lui Surbek, aidoma unui profesor sadic de matematică, care-şi anunţă cu plăcere elevii, apropiata epuizare a timpului de teză.

Motoarele celor patru tancuri porniră brusc, cu un muget

sălbatic. SS-iştii dinăuntrul lor se pregăteau pentru distracţia ce avea să urmeze.

— Aşa să-ţi spună tîrfa de nevastă-ta, înainte să crăpi! se auzi vocea lui Butonieră, care se întoarse triumfător spre Skorzenny, să vadă ce efect a produs asupra acestuia replica sa. Rîgîi zgomotos şi scuipă în acelaşi timp, după care se apucă din nou de săpat.

Skorzenny ajunsese la capătul puterilor. Hotărî să se odihnească zece secunde. Se îndreptă de mijloc şi începu să respire adînc şi regulat.

— Ce-i austriacule, nu mai ai vlagă? Ia să fie în locul tancurilor vreo patru gagici, ce ţi-ar mai merge mîinile să-ţi faci un culcuş!

Otto se uită la Călugărul, care-i rînjea vesel. Acesta era intrat în groapă dincolo de umeri, şi muncea cu atîta zel, de parcă descoperise o comoară.

După cele zece secunde de odihnă pe care Skorzenny şi le acordase, se apucă să sape din nou, într-o cadenţă rapidă, inspirînd la fiecare izbitură a lopeţii şi expirînd la aruncarea pămîntului. Reuşi să mai adîncească groapa, care-i ajungea acum în dreptul gîtului.

— Achtung! Fertig! Loos! [1] Un foc de armă acompanie cuvintele lui Surbek.

La semnalul primit, tancurile se năpustiră din loc, ca nişte cîini care fugăreau o pisică. Motoarele ambalate la maxim de mecanicii cei prietenoşi uruiau înspăimîntător, acoperind orice zgomot. Pămîntul trepida ca la un cutremur, transmiţînd vibraţiile pînă în cea mai mică celulă a celor ce se aflau în gropi.

Skorzenny continua să scoată pămîntul cu îndîrjire. Îi mai trebuia foarte puţin pentru a se putea adăposti în întregime.

Monştrii de oţel ajunseseră deja la jumătatea arenei, fiecare îndreptîndu-se către ţinta pe care şi-o alese. Unul dintre ei părea că încă de la plecare îl ochise pe Otto că este în dificultate şi se îndrepta glonţ către el, hotărît să-l facă chisăliţă.

În faţa lui Skorzenny, Butonieră care era deja în adăpost, se distra copios aruncînd cu bulgări de pămînt în tancul care peste cîteva clipe urma să treacă pe deasupra lor.

Tancul se afla la cîţiva metri în faţa sa, întunecînd lumina

[1] Atenţie! Gata! Porniţi!

soarelui, ca o uriaşă pasăre de pradă. Trecuse peste groapa lui Butonieră şi mecanicul îl orienta astfel, ca una dintre şenile să calce exact peste adăpostul său. Skorzenny îi arătă pumnul mecanicului şi scuipînd în direcţia lui, se lăsă pe vine. Nervurile şenilei mai că-i atinseră părul şi cei cîţiva bulgări de pămînt care-i căzură peste cap îi dădeau senzaţia că într-o secundă va fi îngropat de viu.

Zgomotul infernal şi vibraţiile violente ajunseseră şi chiar depăşiseră pragul durerii. Aveai impresia că în curînd, timpanele nu vor mai rezista presiunii şi se vor sparge. Dar peste cîteva clipe, lumina soarelui apăru din nou. Tancul trecuse de el.

Ridică încet capul din groapă şi se uită de jur împrejur. Băieţii săi săpaseră ca nişte adevăraţi gropari şi nu păţiseră nimic.

De după gard, se auzea gălăgie mare, din grupul amatorilor de pariuri.

— Bă, ameţiţilor, care-ai pariat bă, contra mea şi ai pierdut? Ia să-ţi văd mutra! strigă Călugărul către ei.

Tancurile rămaseră în jumătatea de teren în care se aflau gropile şi se grupară din nou, pe latura mică a arenei. Pe sîrma ghimpată, care încolăcea gardul, o păsărică ateriză cu precizie şi-ncepu să ciripească gureşă.

Grupa lui Skorzenny ieşi din gropi şi se îndreptă spre ieşire. Lăsară lopeţile lîngă poartă şi se retraseră, lungindu-se pe iarbă aşteptînd spectacolul pe care avea să-l ofere o nouă grupă.

Skorzenny se întinse pe spate, cu mîinile sub cap şi picioarele desfăcute. Rana din şold îi zvîcnea serios, în urma efortului. Lîngă el, se strînseră ca de obicei Călugărul, Butonieră şi Duiosul, care începură să tăifăsuiască.

Focul de armă care răsună, marcă începutul celor douăzeci de minute pentru cei din arenă. Duiosul îşi scoase muzicuţa şi începu să cînte o melodie săltăreaţă, pe ritm de foxtrot.

— Pun un pachet de ţigări contra lui Freddy! se auzi oferta de pariu a Călugărului.

— Te-am luat! acceptă fără să stea pe gînduri Butonieră.

— Mă Butonieră, mă, de ce oare natura nu a fost generoasă cu tine! întrebă Călugărul uşor întristat parcă cu sinceră părere de rău.

— Ce dracu’ vrei să spui? întrebă acesta circumspect,

încruntîndu-se uşor.

— Păi, în general tu eşti un băiat bun, dar ai un defect mare cît p... lui sor'ta: eşti tîmpit din născare! Ha, ha, ha! Şi Călugărul hohoti cu poftă, cutremurîndu-se din tot corpul.

— Ce Dumnezeu tot îndrugi acolo?

— Păi cum crezi tu mă, că namila aia de Freddy, după ce că e nemîncat de două zile, să-şi mai poată face adăpostul la timp?

Namila de Freddy şi grupa sa erau într-adevăr nemîncaţi de două zile. Pe rînd, fiecare grupă trebuia să rabde de foame, mîncînd ce considerau că poate fi comestibil prin pădure, pentru a se obişnui să reziste fără hrană. Cine era prins că încalcă regula era eliminat din tabără.

— Rahat! concluzionă Butonieră, scobindu-se conştiincios în nas.

Skorzenny privea absent cerul. Vîntul care adia uşor modifica forma unor nouraşi alburii, care se uneau şi se despărţeau în figuri complicate.

Vocea hauptgefreiter-ului se auzi din nou, urmată de obişnuitul foc de armă, pe acompaniamentul sinistru al motoarelor tancurilor. La cîţiva zeci de metri, un tînăr de vîrsta lui, putea muri dacă nu se dovedea destul de puternic.

Nouraşii cei alburii formaseră parcă un cap de femeie, cu pletele răsfirate. Fără nici un motiv, Skorzenny îşi aminti brusc de mama sa.

Un urlet sfîşietor acoperi pentru o secundă zgomotul motoarelor, după care se stinse, la fel de brusc cum se auzise.

— Mare dobitoc e Freddy ăsta, v-am spus eu! Vocea Călugărului avea un ton de expert.

Muzicuţa Duiosului continua să răsune în acelaşi ritm îndrăcit.

Skorzenny se ridică în capul oaselor şi privi spre arenă. Buza uneia dintre gropi era acoperită de o masă diformă de carne, iar pe şenila stîngă a tancului care se îndepărta de groapă, o pată roşie avansă pînă la roţile motoare. Apoi pata dispăru.

— Ce băftos poţi să fii! spuse cam în scîrbă Butonieră aruncîndu-i Călugărului un pachet de ţigări.

Pe cer, capul de femeie cu pletele răsfirate, se destrămase în frînturi, ale căror margini zdrenţuite se topeau uşor în azurul infinit.

„Ce-ar fi să mă pună să-l răpesc pe Stalin?“ rînji Skorzenny, în timp ce se ştergea cu un prosop aspru, pe lîngă care şmirgherul ar fi fost o coală de sugativă.

Se bărbieri cu grijă. Din oglindă îl privea un chip cu trăsături regulate şi ferme. Dacă se făcea abstracţie de ochi, expresia virilă a figurii era plăcută, ceea ce explică şi succesul său la femei. Dar ochii îi erau răi. Lumina lor albastră era rece şi dură. După ce îşi termină toaleta, se îmbrăcă şi intră în bucătărie să-şi prepare cafeaua. Peste cîteva clipe, apăru în pragul uşii şi Gertrude somnoroasă, în cămaşa de noapte care unei fetiţe de grădiniţă i-ar fi fost prea scurtă.

— Iubitule ce-i cu tine aşa devreme? mieună ea şi în timp ce-şi întindea mîinile în sus alene, cămăşuţa i se ridica corespunzător.

— Fă-mi ceva de mîncare, catadicsi Otto să răspundă, neavînd ochi şi timp pentru farmecele nedisimulate ale fetei.

— Eşti un uricios, concluzionă ea băţoasă, după care trecu la treabă.

La zece fix clacsonul unei maşini răsună de cîteva ori în stradă. Skorzenny îşi aruncă ochii pe geam. Un Volkswagen negru parcase în faţa blocului.

— Am plecat, o anunţă el pe Gertrude, ca şi cum aceasta nu şi-ar fi dat singură seama, dacă nu ar fi fost înştiinţată.

Drumul către cartierul general al Führerului fu parcurs în linişte. Şoferul, un militar subţirel şi blond, nu îndrăznea să adreseze nici o vorbă ofiţerului SS, care pe bancheta din spate a maşinii fuma şi se uita gînditor pe geam.

Primele posturi de control care apăruseră indicau apropierea de Wolfschanze, „bîrlogul lupului“. Mitraliere în poziţie de tragere în spatele sacilor cu nisip, controale severe ale actelor celor doi din maşină, telefoane către postul următor de control. Nici măcar o muscă nu s-ar fi strecurat dacă n-ar fi avut „ausweis“ [1]. La ultimul post de control o companie de tancuri îi întîmpina pe vizitatori, apărînd intrarea cartierului general al Führerului.

Skorzenny trebui să coboare din maşină, după care îşi continuă drumul, însoţit de un feldwebel cu un cîine poliţist. Animalul părea cam nervos şi un pic înfometat, încolo era cît se

[1] Ausweis – permis de trecere.

poate de prietenos.

După ce străbătu cîteva coridoare pe care s-ar fi putut organiza la nevoie nişte întreceri de alergări, Skorzenny ajunse cu însoţitorul său la o uşă care semăna cu poarta unui castel medieval. Paza era asigurată de un pluton de soldaţi SS care formau garda de elită a Führerului, faimoasa companie „Leib-Standarte SS”. Nişte namile blonde, cu ochi albaştri şi privire fanatică, care la un semn al lui Hitler, şi-ar fi ucis într-o clipă, fără nici-o ezitare, chiar proprii părinţi. Mai arătă o dată actele, după care i se permise accesul înăuntru. O anticameră uriaşă, în care ofiţeri superiori şi generali de tot soiul aşteptau în tăcere.

La un birou amplasat lîngă o uşă de mărimea celei pe care intrase, un colonel îşi ridică ochii spre Skorzenny. Acesta îşi dădu seama că trebuie să fie vorba de aghiotantul lui Hitler. Se deplasă spre el, şi cînd ajunse în faţa biroului, bătu din călcîie.

— Heil Hitler! Sînt sturmbannführer Otto Skorzenny.

— Herr sturmbannführer, vă rog să aşteptaţi puţin. Führerul vă va primi într-o clipă.

2

— Salut la duce! strigă Scorza.

Se auziră însă doar trei răspunsuri răzleţe: „Viva il duce!“ care răsunară caraghios în marea sală de conferinţe. În afară de Buffarini, Polverelli şi Galbiatti, ceilalţi 23 de ierarhi, conducători în fascismul italian, se îndreptară spre ieşire, ca şi cum nu auziseră obişnuita comandă pentru salut.

Şedinţa Marelui Consiliu Fascist se trerminase. Miezul nopţii trecuse de mult. Mai precis „era a doua zi“, 25 iulie, ora două şi patruzeci şi două de minute. Mussolini, însoţit de cei patru care-i rămăseseră fideli, părăsi sala de la etajul întîi, îndreptîndu-se spre biroul său, din sala Mapamondului. Pe culoarele pustii din Palazzo Venezia, paşii izolaţi ai santinelelor răsunau cu reverberaţii prelungite, marcînd trecerea lentă şi implacabilă a timpului, ca

bătăile grave ale unei pendule.

Ajuns în biroul său, Mussolini se prăbuşi greoi într-un fotoliu. Galbiatti se apropie sumbru de el:

— Duce, trădătorii ăştia nemernici trebuie arestaţi imediat. Daţi-mi ordin şi într-o clipă i-am şi aruncat în închisoare.

Galbiatti era o persoană de temut, fiind şeful miliţiei fasciste. Mussolini nu răspunse. Zăcea istovit în fotoliu, ca o masă inertă, privind în gol. Îşi amintea cum discursul lui Grandi, parcă furase minţile celorlalţi. Acesta îl acuzase de cele mai cumplite lucruri, făcîndu-l responsabil direct de dezastrul în care se afla ţara. Debarcarea iminentă a aliaţilor în Italia Continentală îi înspăimîntase pe vitejii din Marele Consiliu Fascist, care votaseră în majoritate o moţiune prin care se cerea regelui Vittorio Emanuele să preia responsabilitatea supremă a destinelor Italiei, şi să încheie pacea.

În zadar încercase el să-i intimideze:

— Dictatura mea pe care o acuzaţi acum, strigase furios, v-a îmbogăţit peste măsură pe toţi cei ce sînteţi de faţă, asta aţi uitat-o, nu-i aşa? Cu probele pe care le am aici, şi pumnul său greoi izbi în servieta de funcţionar conştiincios din faţa sa, aş putea să vă trimit pe toţi la galere. Chiar şi pe tine, Ciano. Mîna întinsă îl indicase pe ginerele său, fost ministru de externe, care în cuvîntul luat, nu fusese de partea lui.

„Blestemată fie clipa în care ai intrat în casa mea, căci odată cu tine, a intrat şi trădarea“, continuase el, pe un ton de tragedie antică.

Dar marea majoritate a celor ce purtaseră alături de el cămaşa neagră a fascismului din iunie 1940, de cînd regele îi dăduse mandatul de comandant suprem al armatei, nu se intimidă. Se strînseră uniţi, ca oile în faţa lupului, şi îi semnaseră, prin votul lor, sfîrşitul.

Cei care-i rămăseseră fideli, erau prea puţini.

„Deci cam aşa arată începutul sfîrşitului, gîndi ducele. Trebuia să o sun pe Claretta, nu cred că doarme”. Ceasul arată ora patru fără un sfert.

— Tu eşti? întrebă Mussolini.

— Da, n-am putut dormi, am aşteptat cu teamă să mă suni, răspunse Claretta.

— Te înţeleg.

— Cînd ai terminat?

— De puţin timp.

— Cum a mers?

— Cum ai fi vrut să meargă?

— Mă nelinişteşti. Vocea Clarettei tremura puţin.

— Este puţin spus nelinişte. S-a sfîrşit. Am ajuns la cea mai mare cotitură a istoriei.

— Dar ce se întîmplă, Benito? Nu înţeleg – vocea îi devenise îngrijorată.

— Viitorul este sumbru, spuse Mussolini grav.

— Nu mă înspăimînta, te rog!

— Totul s-a terminat. E timpul să te pui la adăpost.

— Şi tu?

— Nu te gîndi la mine. Fă-o repede!

Închise telefonul, cu un gest încet şi obosit. Acum putea pleca spre casă. Era aproape 5 dimineaţa. Părăsi Palazzo Venezia, însoţit de credinciosul său Scorza. În faţa treptelor de la intrare, se afla parcată doar maşina sa. Şoferul care moţăia, cu capul proptit de volan, tresări la auzul paşilor, şi ieşi precipitat să deschidă portiera. Parcă îi era ruşine că fusese surprins dormind.

Oraşul încă nu se trezise. Străzile pustii amplificau zgomotul motorului, conturbînd liniştea matinală. Se anunţa o duminică toridă. Soarele care abia răsărise, îşi proiectase razele, ca un reflector, pe un zid pe care era scris cu litere de-o şchioapă „ABBASSO MUSSOLINI“ [1]. Figura acestuia rămase indiferentă la vederea celor scrise.

Maşina dădu colţul străzii, şi intră încet în parcul Villa Torlonia. La capătul aleii, Mussolini o zări pe soţia sa, care se plimba neliniştită, aşteptîndu-l.

La vederea maşinii, aceasta îi ieşi în întîmpinare, alergînd.

— Rachele, ce-i cu tine la ora asta, nu dormi? întrebă ducele.

— M-a sunat Navarra, şi mi-a spus că au plecat de la Palazzo. Spune, cel puţin i-ai arestat pe toţi? întrebă ea răzbunătoare.

— Am s-o fac, dacă mai este timp, răspunse Mussolini descurajat. Acum însă vreau să mă odihnesc puţin.

Dar nu putu să doarmă deloc. Frînturi din scenele derulate în

[1] Abbasso Mussolini – Jos cu Mussolini.

timpul nopţii, i se învălmăşeau haotic în minte.

La ora 8 era în picioare, iar la ora 9 se afla din nou la Palazzo Venezia. Îl întîmpină Umberto Albini, Subsecretarul de stat al Afacerilor Interne, care noaptea trecută votase împotriva lui. Înainte de a-i da obişnuitul raport cotidian, acesta bîigui ceva despre datoria de patrie şi devotamentul pentru duce, roşind ca un copil surprins asupra unei fapte rele. După ce-şi termină raportul, Albini se îndepărtă în grabă.

„Trădător infect“ gîndi Mussolini, uitîndu-se după el cu sila pe care ţi-o provoacă o gînganie scîrboasă, pe care dacă ai strivi-o ţi-ar produce şi mai mare greaţă.

Programul de lucru al acelei dimineţi, pe care i-l prezentase Albini, se anunţa destul de încărcat. După ce-l primi pe Hidaka, ambasadorul Japoniei, mai avu o întrevedere şi cu Bastianini, Subsecretarul de stat al Afacerilor Externe.

Dar gîndul îi era la întîlnirea ce va urma să o aibă cu regele. De Cesare, secretarul său, plecase de dimineaţă pentru a fixa cu generalul Puntoni, aghiotantul regelui, audienţa solicitată de duce. Dar de Cesare întîrzia, ceea ce îi provoca o stare de tensiune. De-abia înainte de prînz acesta sosi cu ştirea că regele îl va primi la ora 17, la Villa Savoia, cu specificarea că urma să se prezinte în haine civile.

„Hm, în haine civile, deci! Uniforma fascistă nu-ţi mai place“ gîndi Mussolini. Privirea-i alunecă într-o oglindă, care-i reflecta ţinuta sumbră. Cămaşa şi sahariana neagră, pantalonii verzi-cenuşii, cizmele negre de piele, şi nelipsita-i bonetă neagră, cu insigna de mareşal al imperiului, îi dădeau o înfăţişare sinistră, de adevărat călău modern.

Plecă de la Palazzo Venezia spre casă, însoţit de Galbiatti, pentru a dejuna şi pentru a se pregăti în vederea audienţei. Întoarse instinctiv capul, avînd sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată în acel loc.

Era ora două şi jumătate. Într-adevăr, duminica era toridă. Străzile erau aproape la fel de pustii ca şi dimineaţa. Locuitorii oraşului evadaseră în masă la Ostia, pentru a se răcori şi a face baie în mare. Cînd maşina trecu pe lîngă zidul pe care era scris acel mesaj „prietenesc“, privirea lui Mussolini se întunecă.

— Dobitocul ăsta de şofer parcă înadins merge pe aici, ca să

văd eu toate porcăriile astea! îi spuse lui Galbiatti, care lac de sudoare, părea că-şi dă duhul. Să nu uit, pentru orice eventualitate, transmite ordinul meu unităţilor blindate ale cămăşilor negre din jurul Romei, să se apropie de oraş.

Galbiatti încuviinţă cu plăcere, trezindu-se din toropeală. Villa Tarlonia era ca o oază într-un deşert. Atmosfera casei sale îl mai înviorase pe Mussolini, dar Rachele era îngrijorată la culme.

— „De ce crezi că ţi-a spus regele să vii îmbrăcat civil?“ îi spuse ea, în timp ce îi alegea un costum bleu. „Pentru că este mai simplu să te aresteze aşa, decît în uniforma de fascist“, trase ea o concluzie destul de logică, de altfel.

La cinci fără douăzeci, ieşiră împreună din vilă. Maşina îl aştepta parcată la capătul aleii, strălucind în soarele dogoritor. Şoferul deschise portiera din spate.

— Te implor, nu te duce! spuse Rachele, aproape în şoaptă, privindu-şi soţul cu ochi trişti.

Mussolini intră în maşină fără să scoată o vorbă.

Cu pălăria deformată, arăta ca un provincial înstărit, care iese după-amiază la plimbare. Se simţea neputincios în faţa destinului, care-l aspira ca un vîrtej, fără să aibă putinţa de a i se împotrivi.

Şoferul închise uşa, ocoli maşina şi porni motorul. Pietrişul aleii începu să scrîşnească uşor, sub roţile maşinii, care se îndrepta încet spre ieşirea parcului. Pălăria lui Mussolini se zărea din ce în ce mai mică. Maşina ieşi din parc, vină la stînga, şi apoi dispăru.

Era ora cinci fără un sfert. Rachele rămase nemişcată încă multă vreme, cu ochii pironiţi asupra ieşirii din parc.

La ora cînd maşina lui Mussolini ieşea din Villa Tarlonia, regele Vittorio Emanuele al III-lea, îl desemnase deja pe Mareşalul Badoglio, noul prim ministru al guvernului.

Cu o oră înainte, la Palazzo Venezia, intră în goană Claretta Petacci. O întîmpină Qvinto Navarra, valetul ducelui.

— Unde este Benito? întrebă ea alarmată.

— A plecat de o oră acasă, răspunse Navarra.

Claretta era extrem de neliniştită. Navarra o conduse în apartamentul Cybo, de la etaj, servind-o cu ceai rece.

— Îl voi aştepta, hotărî ea. Trebuie să treacă pe aici.

Minutele treceau cu greu, într-o atmosferă apăsătoare. Se

făcuse şase fără un sfert şi Mussolini încă nu apăruse. Claretta plîngea în linişte, cînd uşa de la intrarea apartamentului se auzi deschizîndu-se brusc. Sări în picioare, ştergîndu-şi rapid ochii de lacrimi.

Dar nu Mussolini apăru, ci Navarra.

— Trebuie să plecaţi repede, spuse el precipitat. Am aflat că ducele avea la ora 5 o întrevedere cu regele.

— Maledizione! [1] murmură Claretta, plecînd în grabă.

3

— Duce înţelegeţi, că în acest moment critic pentru Italia, persoana voastră este singurul obstacol în calea reorganizării interne, ca să nu mai vorbim de revizuirea orientării noastre militare!

Regele Vittorio Emanuele al III-lea, în timp ce se adresa lui Mussolini, încercă să-i evite privirea întunecată. Acesta, proţăpit în faţa regeiui, îşi ţinea băţos mîinile în şolduri, ca în vremurile de glorie, cînd din balconul din Palazzo Venezia, primea aclamaţiile mulţimii: „DUCE, DUCE, DUCE!” iar el se legăna triumfător, ca un păun înfoiat.

— „Deci“, trase regele concluzia dinainte pregătită, „trebuie să cedaţi locul de şef al guvernului, Mareşalului Badoglio Pietro“.

— „A, nu majestate, asta niciodată!“ explodă Mussolini, şi întorcîndu-se brusc, părăsi sala, furios la culme. Cît pe ce să-l dărîme pe de Cesare, care în spatele lui, părea şi el complet uluit de hotărîrea regelui.

Dacă suveranul ar fi spus că în locul lui Mussolini, se gîndise la Churchill pentru funcţia de prim ministru, faţa lui de Cesare tot n-ar fi exprimat asemenea consternare.

Mussolini străbătu culoarele ca o furtună.

---

[1] Nenorocire.

— „Şleahtă de trădători, în frunte cu tine! Mascalzone [1]!“ turuia el apoape cu voce tare. Te simţeai bine, nu, cînd după campania mea din Etiopia şi apoi cea din Albania, fascismul ţi-a pus pe căpăţîna aia coroana celor două ţări! Acum nu mai sînt bun pentru tine! Cine ştie ce ţi-o fi îndrugat porcul ăla de Badoglio! Pe toţi o să vă bag la galere, pînă la ultimul!

Coborî aproape în fugă scările de la intrarea reşedinţei regale, cît pe ce să se împiedice de ultima treaptă. Lîngă maşina cu care venise, apăruse acum o ambulanţă a salvării. Dintr-un pluton de carabinieri din apropiere, se desprinse un ofiţer, care-i ieşi în întîmpinare.

— Duce, sînt căpitan Vigneri. Din ordinul Majestăţii Sale, regele, vă rog să mă urmaţi, pentru a vă proteja de eventuale violenţe din partea mulţimii.

Mussolini se uită la el circumspect. Avea certitudinea că ceva nu este în ordine.

— Bine, acceptă el, îndreptîndu-se spre maşină.

— Nu, duce! zise Vigneri, apucîndu-l ferm de braţ. Trebuie să mă însoţiţi cu maşina mea, îi indică maşina salvării, deschizîndu-i uşa din spate.

Cuvintele şi gestul ofiţerului erau mai mult decît edificatoare. Mussolini înţelese, dar era prea tîrziu ca să mai poată face ceva.

Urcă în maşină, pe ale cărei banchete se aflau deja doi carabinieri şi doi agenţi de poliţie, înarmaţi cu pistoale mitralieră.

Ofiţerul intră după el, trînti uşa în urma sa.

— Dă-i drumul, strigă el către şofer.

Maşina demară imediat. Era ora cinci şi douăzeci de minute. Lui Mussolini tot nu-i venea să creadă că fusese făcut prizonier. Căzuse în laţ, ca cea mai flămîndă şi credulă păsărică dintr-un stol.

— „Aşadar, pînă la urmă au îndrăznit s-o facă“, gîndi el, înciudat la culme de credulitatea sa prostească de pînă atunci.

Maşina salvării îşi continua drumul în linişte, fără să aibă sirena acţionată. Feţele militarilor care-l escortau, exprimau curiozitate. Se uitau la el fără nici-o sfială, privind cu interes la cel care de trei ani era comandantul lor suprem.

„Parcă-aş fi un animal în cuşcă, iar proştii ăştia se uită la mine

---

[1] Mascalzone! – derbedeule!

de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva. A avut dreptate Rachele, cînd m-a avertizat să nu mă duc la rege. Intuiţia asta a femeilor!“ Îi reveni în faţa ochilor imaginea ei stînd nemişcată în faţa vilei şi petrecîndu-l cu privirea.

Brusc, gîndurile-l purtară cu mulţi ani în urmă. Tatăl său, Alessandro meşterul fierar din Predappio, fusese logodit în tinereţe cu Anna Lambardi, o femeie frumoasă, dar neînţelegîndu-se, se despărţiră. Alessandro se căsători cu Rosa Maltoni, mama sa, învăţătoarea din sat, iar Anna, cu un ţăran sărac şi cinstit din Predappio Alta, căruia îi născu cinci fete. Cea mai mare dintre fetele Annei era Rachele, viitoarea sa soţie. Se cunoscuseră cînd Rachele avea 7 ani, şi era în clasa a II-a la şcoala din Predappio, unde preda mama lui.

Destinul făcu însă ca tatăl său şi mama Rachelei să rămînă văduvi în acelaşi an. Alessandro rămas singur, închise prăvălia de fierar şi se mută la Forli, unde deschise o bodegă.

„Pe vremea aceea mă întorsesem din Elveţia, în Romayna, unde m-au şi arestat imediat, chipurile pentru propagandă revoluţionară“, îşi aminti Mussolini.

Tatăl său îi ceruse Annei, care locuia la 5 kilometri de Fagli, la San Martino, să vină împreună cu fiica cea mare, Rachele şi să locuiască cu el.

„Da, îşi aminti Mussolini, iar eu m-am întîlnit întîmplător cu Rachele. Hm, săraca, era servitoare la o familie şi primea nici mai mult nici mai puţin decît 3 lire pe săptămînă şi muncea de se spetea. I-am cerut să-şi părăsească slujba şi să-l ajute pe tata. Plecam la Trenti şi i-am promis că o iau de soţie cînd mă voi întoarce.“

Rachele şi mama ei se angajară la bodega lui Alessandro, dar după o vreme, Rachele fusese cerută în căsătorie de un tînăr bogat din Ravenna. Mussolini întorcîndu-se şi aflînd de pretendentul Rachelei, scosese un pistol, amenințase că o omoară, după care se va sinucide.

Dar nu făcu nimic din toate acestea, în schimb o răpi pur şi simplu, ca în filme. Prima noapte o petrecură la un hotel din Forli, unde ajunseră noaptea, mergînd pe jos de la San Martino, pe o ploaie torenţială. Trăiseră în continuare necăsătoriţi, într-o casă

modestă. El lucra la ziarul socialist „Lotta di classe“ [1] unde cîştiga 120 de lire pe lună. 20 le dădea partidului, iar restul lui Rachele, obicei pe care şi l-a păstrat şi mai tîrziu, neumblînd niciodată cu bani la el.

Îşi pipăi involuntar buzunarul. Carabinerii din faţa sa tresăriră brusc, ca nişte cîini de pază vigilenţi. Era poate pentru prima dată cînd avea bani la el. În buzunarul din pantalonii costumului bleu, erau rătăcite şase mii de lire.

În 1910, Rachele i-a născut prima fată, pe Edda Mussolini. Se încruntă brusc, aducîndu-şi aminte de soţul acesteia, Ciano cel trădător.

Urmară apoi Vittoria, Bruno, Romano şi Anne-Maria. Cu Rachele se căsători de-abia în 1916 la spitalul unde era internat. Pe frontul pe care lupta de un an, contactase un tifos exantematic. Cununia religioasă o făcură abia peste 13 ani.

Sirena salvării porni să sune, ca un vaiet. Părţile metalice ale cazărmii puşcaşilor de munte din Trastavere se deschiseră rapid şi după ce ambulanţa intră, se închiseră la fel de rapid.

Mussolini coborî din maşină şi fu condus într-o cameră izolată, fără ferestre. Căpitanul Vigneri o ţinea într-una, ca un papagal, că totul fusese făcut numai pentru a-l feri de furia oamenilor. Poate chiar ajunsese să şi creadă lucrul ăsta.

Peste o oră, voiajul reîncepu, tot în maşina salvării. Deja se înserase. Maşina traversă Tibrul şi după ce străbătu cîteva cartiere, i se auzi din nou sirena. Intrară în şcoala de ofiţeri de carabinieri din Via Lagnano.

— „Mă tot plimbă, ca să ni se piardă urma“, deduse Mussolini.

Îl luă în primire o nouă escortă, cu care intră în clădirea şcolii, pe scara rezervată oficialităţilor. Culoarul principal era păzit de trei carabinieri cu baioneta la armă. Căpitanul din fruntea escortei deschise o uşă impozantă, făcîndu-i lui Mussolini un semn politicos, dar reţinut, să intre. Era anticamera biroului comandantului. Un colonel de carabinieri înarmat pînă-n dinţi, îl întîmpină.

— Duce, deocamdată aveţi la dispoziţie biroul comandantului, spuse acesta sec, deschizînd uşa biroului. Avea un aer nefericit, de parcă tocmai luase o porţie zdravănă de ulei de ricin.

---

[1] Lotta di classe – Lupta de clasă.

Mussolini intră. Biroul uriaş era pustiu. În spatele său, se auzi cheia în broască.

— E clar, vor să mă predea aliaţilor, gîndi el în acea clipă. Prima noapte a captivităţii se anunţă lungă. Dar nu fusese aşa. Pe la ora unu, după miezul nopţii, se auzi din nou cheia răsucindu-se în broască.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru un general.

— Duce, sînt generalul Ferrone, ofiţer de gardă. A sosit pentru dumneavoastră un mesaj din partea mareşalului Badoglio.

Mussolini care nici vorbă să adoarmă, fu surprins.

— Ce porcărie o mai pune la cale nemernicul ăsta? se întrebă intrigat, în timp ce deschise scrisoarea.

Badoglio bătea cîmpii cu măsurile de siguranţă luate pentru ocrotirea persoanei ducelui, de un complot care-l ameninţă şi tot felul de chestii de-astea. Dar îi propunea să-şi aleagă o reşedinţă particulară unde să fie condus, cu toate precauţiile necesare.

Mussolini îi dictă imediat generalului Ferrone răspunsul său, prin care îşi exprima dorinţa de a fi mutat la reşedinţa sa de la Rocca della Caminate. Ba în încheiere, îi mai şi urase succes porcului de Badoglio, în noua sa funcţie de prim ministru al guvernului.

— „Aşa succes să ai, cum mi-ai dorit tu mie binele!“ îi venea să spună cu voce tare, în timp ce semna scrisoarea.

Apoi adormi, întrucîtva mai liniştit.

4

Obergruppenführer Kurt Student ieşi îngîndurat de la întrevederea pe care tocmai o avusese cu Hitler. Răspunse absent la saluturile care i se adresară pe tot drumul pînă la maşina care-l aştepta să-l conducă spre aeroport.

Generalul Student era cunoscut ca un cal breaz în întregul Wehrmacht. Comandant al corpului XI de aviaţie din Italia, avea în subordinea sa pe celebrii paraşutişti, porecliţi „diavoli verzi“.

Parada lor se datora în parte culorii echipamentului dar în mod special faimei pe care aceştia şi-o căpătaseră, de a fi, alături de trupele speciale, cei mai duri soldaţi din întreaga armată germană. Misiunile cele mai riscante şi periculoase care necesitau intervenţia aviaţiei, erau îndeplinite de „diavolii verzi”, iar în permisie, aceştia nu se duceau ca restul soldaţilor de rînd, cu trenul, maşina sau pe jos. Uneori erau paraşutaţi drept deasupra casei lor, aruncîndu-se din avion cu capul înainte, şi cu braţele deschise în cruce, potrivit tehnicii germane de asalt. Coborau din cer ca nişte arhangheli, pentru a-i impresiona pe cei de jos.

Student avea de ce să fie îngîndurat. Convorbirea cu Hitler avusese ca subiect o misiune cu totul neaşteptată pentru general, atît ca specific cît şi ca anvergură. Führerul îl înştiinţase, spumegînd de furie, de parcă ar fi surprins-o pe Eva Braun în pat cu un evreu, că ieri, 25 iulie, Mussolini fusese arestat din ordinul regelui Vittorio Emanuele.

Student realiză într-o clipă consecinţele militare incalculabile ale acestei „revoluţii de palat“, pentru Wehrmachtul hărţuit din toate părţile. Hitler vroia ca trădătorii de italieni să fie pedepsiţi imediat, conturînd deja o operaţiune în acest sens.

Roma şi Vaticanul urmau să fie ţinta unor atacuri frontale din partea nemţilor, şi să fie ocupate. Regele şi noul guvern trădător urmau să fie arestaţi, iar generalii italieni care îşi dovediseră reaua credinţă, să fie pedepsiţi. Mussolini trebuia eliberat cu orice preţ şi repus în drepturile sale.

Cam atît trebuia să facă Student. În concluzie, trebuia să se întoarcă la Nimes, pentru a-şi muta cartierul său general la Roma.

Nu acordă nici-o atenţie drumului către aeroport, gîndurile absorbindu-l în întregime. Se simţea uşor iritat. Conformaţia sa era preponderent conservatoare, încît nu agrea schimbările de nici-un fel. Dar nu schimbarea reşedinţei îl nemulţumea acum, ci mai ales faptul că aviaţia sa nu prea avea să fie folosită. Pentru afacerea cu Mussolini, Hitler pusese la dispoziţia sa un ofiţer din trupele speciale Waffen-SS, pe nume Otto Skorzenny. Student auzise cîte ceva de austriacul ăsta şi de isprăvile lui. Parcă în Franţa şi Rusia reuşise nişte lucruri într-adevăr demne de apreciat. Totuşi, i se păruse că acesta vîna cu tot dinadinsul cele mai periculoase misiuni, pentru a avansa, pentru a obţine

mijloace materiale şi nu pentru a-şi manifesta devotamentul faţă de Führer. Îl considera un aventurier şi un mercenar.

— „Puţin îmi pasă“ gîndea generalul Student, în timp ce Horch-ul său continuă să ruleze cu viteză spre aeroport „dacă o face din devotament, sau dacă urmăreşte cu orice preţ CRUCEA DE FIER. Esenţial este să mă ajute să-l găsesc pe Mussolini, chiar dacă ar fi ascuns şi-n gaură de şarpe“, trase concluzia de om practic, căruia îi este permis să se facă frate cu dracu pentru a trece puntea.

Cel puţin aşa demonstrase istoria pînă atunci.

Pe o păşune, doi cai albi, cu coamele fluturînd în vînt, alergau cu atîta uşurinţă, de parcă nici nu atingeau pămîntul.

Student tresări, şi-şi apropie capul de geamul maşinii. Îi plăceau caii la nebunie, şi de aceea, simţea mereu o strîngere de inimă cînd vedea nobilele animale, trăgînd din greu tehnica de luptă. Iar asta se întîmpla destul de des, întrucît peste jumătate din tracţiunea armatei germane se realiza cu ajutorul cailor. Vederea celor doi cai, zburdînd liber pe păşune scăpaţi prin cine ştie ce miracol de corvoada confraţilor lor îl deconectă brusc.

Frumoasele patrupede, rămaseră în urmă ca două pete albe pe verdele păşunii pînă cînd dispărură de tot din vedere. Horch-ul opri ferm la postul de control din faţa aeroportului. Un feldwebel, pe lîngă care un cerb ar fi fost un biet mieluşel, îi examină scrutător actele. Apoi, ca şi cînd ar fi fost ziua sa generoasă dădu din cap către soldatul de la volan făcîndu-i semn că poate continua drumul. Părea că-i făcuse un mare hatîr. Student coborî din maşină chiar pe pista de decolare, lîngă avionul care-l aştepta cu motoarele pornite. Imediat ce urcă, turaţia motoarelor crescu şi peste cîteva clipe aparatul îşi luă zborul.

În timp ce privea absent spre fereastră, îşi aminti că Hitler alesese deja un nume pentru planul său. Culoarea neagră a cămăşilor fasciste italiene urma să fie destinată numelui de cod al operaţiunii.

Obergruppenführer Student pornise spre operaţiunea „Schwarz“.

5

Skorzenny făcu cîţiva paşi impecabili, după care încremeni.

— Heil Hitler! lătră scurt, iar mîna dreaptă despică aerul exact la 45 de grade, de parcă ar fi umblat în permanenţă cu un raportor la el.

Führerul stătea în picioare, aplecat asupra unei mese la care ar fi putut mînca cu uşurinţă un pluton întreg, inclusiv cei aflaţi de planton. La auzul salutului care îi fusese adresat, ridică fără nici un chef mîna, mult mai anemic decît realizarea geometrică, perfectă a lui Skorzenny, după care şi-o propti din nou de marginea mesei.

Examina concentrat ceva ce semăna cu o hartă uriaşă. O latură a ei se afla sub statueta care reprezenta bustul lui Mussolini. „Casca îi vine exact ca o oală“, gîndi răutăcios Skorzenny despre capul acestuia.

Aştepta în aceeaşi poziţie încremenită în care salutase, de parcă în jurul său foiau nişte vipere care nu mai mîncaseră nimic de cîţiva ani buni. Se uită pe furiş prin încăperea în care se afla.

Camera de lucru a lui Hitler i se păru o idee mai mică decît arena unui teren de tenis. Un glob pămîntesc uriaş, cocoţat pe un picior de metal, domina o latură a încăperii. Pe peretele din faţă, se afla un portret uriaş al împăratului Frederic al II-lea, Prusacul. „Bătrînul Fritz“ părea că-l inspectează pe Skorzenny cu severitate, din cap pînă în picioare. Adierea vîntului mişca imperceptibil perdelele grele de catifea, care încadrau ferestrele larg deschise. Skorzenny îşi aminti că Hitler, care luptase în primul război mondial, nedepăşind gradul de caporal, deşi primise de două ori Crucea de Fier, suferise de o afecţiune a căilor respiratorii, în urma unui atac cu gaze. De atunci, avea o adevărată fobie pentru aerisirea completă a oricărei încăperi în care se afla.

Îşi ridică cu grijă ochii spre tavan. O zvastică imensă, de mii de plăcuţe de mozaic, genera o senzaţie neplăcută de presiune. Părea că din clipă-n clipă urma să se desprindă din tavan şi să strivească sub semnul ei îmbîrligat pe oricine s-ar fi aflat sub ea.

— Nişte nemernici şi trădători! zbieră dintr-o dată Führerul, izbind cu pumnul în masă, după care începu să se învîrtească în jurul ei, dînd din mîini ca un apucat. Paşii îi erau absorbiţi de

covorul care parcă acolo fusese ţesut, decorat şi el cu zvastici de toate mărimile.

Sursa crizei de furie a Führerului îi era complet necunoscută lui Skorzenny, iar acesta îşi blestema în gînd soarta de a avea ghinionul ca întrevederea sa să debuteze sub asemenea preliminarii nefavorabile.

După ce Hitler făcu cîteva ture prin încăpere, se opri brusc, şi dintr-o dată, i se adresă pe un ton calm:

— Italienii ăştia nu au sînge de soldaţi, iar acest lucru poate deveni foarte uşor cauza unei trădări. Aşa s-a întîmplat şi cu Mussolini.

Privirea lui Otto se îndreptă involuntar către statueta de pe masă. Casca ducelui îi venea acestuia într-adevăr ca o oală.

— Prietenul şi camaradul nostru credincios de luptă, a fost trădat ieri de rege, continuă Hitler pe acelaşi ton neobişnuit de calm. Iar nemernicii lui de compatrioţi l-au arestat, mîrîi el în continuare. Mustaţa părea că i se zbîrlise puţin. El, care reprezintă personificarea însăşi a lui Cezar, să fie tratat astfel de nişte, nişte…

Nu găsi termenul potrivit, şi atunci pumnul său mai buşi o dată în masă. Se vedea cît de colo că fierbea de furie. Părea că într-adevăr italienii îi făcuseră o figură al naibii de urîtă.

— Sturmbannführer Skorzenny, dacă cel mai mare dintre italienii în viaţă va fi predat aliaţilor, atunci soarta Italiei va fi pecetluită, întrucît noul guvern precis are de gînd să capituleze. Poţi să-ţi dai seama şi singur ce consecinţe poate avea acest lucru. În acelaşi timp, însă, salvarea ducelui din mîinile temnicerilor săi, poate avea un aport uriaş la victoria noastră. Eşti convins de acest lucru, sturmbannführer Skorzenny?

— Jawohl [1], mein Führer, aprobă dintr-o suflare acesta, ca şi cînd s-ar fi temut ca răspunsul său să nu fi fost suficient de ferm. Acum scopul întrevederii îi era cît se poate de clar. Trebuia să participe la o operaţiune de comando, pentru răpirea celui cu oala pe cap. Dacă operaţiunea reuşea, era un om făcut. Skorzenny simţi că e pe cale să tragă lozul cel mare.

— Foarte bine, continuă Hitler, parcă liniştit întru-cîtva de asigurarea primită. Te-am ales personal pentru această

[1] Jawohl – da.

operaţiune de salvare a ducelui.

Previziunea lui Skorzenny se dovedise a fi fost exactă. Emoţia care-l încercă brusc la auzul misiunii pe care Führerul i-o încredinţa personal, îi generă dintr-odată afurisita senzaţie de mîncărime. O turmă de furnici parcă îi intraseră pe sub gulerul cămăşii, şi se zbenguiau în voie. Simţi o nevoie vitală de a se scărpina.

— Cunosc cîteva din isprăvile dumitale, continuă Hitler, ceea ce demonstrează ataşamentul pe care îl ai faţă de cauza dreaptă a luptei noastre. Datorită acestui lucru, te-am ales în mod special pe dumneata. Vei fi într-un fel subordonat generalului Student. Spun într-un fel, deoarece vreau să colaboraţi perfect. Generalul Student a şi primit dispoziţii în acest sens.

Skorzenny auzise de generalul Student. Era comandantul corpului XI de aviaţie din Italia. Paraşutiştii săi, „diavolii verzi“, erau renumiţi pentru duritatea pe care nu se lăsau rugaţi să şi-o arate.

Mîncărimea de la ceafă devenise insuportabilă, dar Führerul continua să se uite fix la el.

— Inutil să-ţi recomand că păstrarea unui secret deplin asupra operaţiunii este una din condiţiile succesului. Nu ai ce discuta despre această chestiune nici măcar cu oficialităţile noastre din Italia. Nu mi se pare deloc că ar avea o apreciere justă asupra situaţiei. Mai mult, ar strica, decît să ne ajute cu ceva, se enervă el brusc, începînd să înconjoare iar masa.

Pe furiş, arătătorul mîinii drepte a lui Skorzenny rîcîi rapid de cîteva ori pielea cefii, după care, împreună cu celelalte patru degete, se aşează peste vipuşca pantalonilor.

— Deci, sturmbannführer Skorzenny, se opri din colindat Hitler în faţa acestuia, răspunzi personal în faţa mea de această operaţiune, şi de reuşita ei. Vei primi de la aghiotantul meu o autorizaţie specială, semnată de mine, prin care vei avea acces deplin peste tot, pentru a face ceea ce crezi de cuviinţă. Aştept cît mai curînd să-mi raportezi despre executarea ordinului.

— Heil Hitler! răcni cu plăcere Skorzenny, repezindu-şi din nou mîna în aer, cît pe ce să-şi lovească comandantul suprem.

Execută un stînga-mprejur fără cusur, şi ieşi. Aghiotantul lui Hitler, era deja înştiinţat, şi-l aşteptă cu autorizaţia pregătită.

Cei din anticameră îl petrecură cu ochi curioşi, încercînd în van să descopere vreun amănunt despre această întrevedere între patru ochi, între Führer şi un sturmbannführer SS.

Ieşi din anticameră. Feldwebel-ul cu cîinele său cel prietenos, îl aştepta indiferent. Cîinele stătea culcat lîngă picioarele acestuia, respirînd sacadat. Limba îi atîrna din gură într-o parte, lăsînd să i se vadă colţii puternici şi ascuţiţi. Skorzenny se apropie la un pas de el, se lăsă pe vine, şi se uită direct în ochii inteligenţi ai animalului. Acesta se ridică în picioare, închizîndu-şi botul şi îndreptîndu-şi urechile, parcă surprins de curajul celui din faţa sa. Mîrîi ameninţător, dezvelindu-şi dinţii din faţă, după care brusc se linişti, lingîndu-se pe bot. Skorzenny întinse mîna spre capul cîinelui şi începu să-l scarpine uşor între urechi.

Faţa feldwebel-ului exprima atîta uluială, de parcă în locul lui Skorzenny s-ar fi aflat o maică stareţă.

În timp ce mîngîia cîinele, lui Skorzenny i se derulă într-o secundă în minte, filmul amintirilor din munţii Pomeraniei.

* * *

În ziua aceea, grupa sa urma să participe la întîlnirea lunară cu „căţeii“.

Coborîră ca de obicei, împreună cu celelalte grupe, pînă la poalele muntelui. Arena pustie îşi aştepta parcă gladiatorii.

Băieţii săi, îşi traseră la sorţi ordinea, după metoda nebrevetată încă a haptgefreiter-ului Surbek, cu beţişoarele de chibrit. Conform unor reguli nescrise ale taberei, Skorzenny fiind comandant de grupă, urma să fie primul. Abia terminară operaţiunea, că şi sosi camionul cu „căţeii“.

„Căţeii“ erau de fapt nişte cîini lupi ţinuţi fără mîncare cîteva zile bune, care lătrau întărîtaţi la culme în cuştile lor. Cîţiva soldaţi, ajutîndu-se de nişte cîngi, dădură cuştile jos din camion, cu mare grijă, de parcă ar fi mînuit bombe gata amorsate.

Altă regulă nescrisă a jocului permitea celui ce urma să lupte cu fiara înfometată, să şi-o aleagă singur.

— Ei, austriacule, rînji ca de obicei Surbek, care căţeluş crezi că e cel mai blînd?

— Herr haptgefreiter, alegeţi-mi-l dumneavoastră pe cel mai blînd, îl înfruntă Skorzenny, zîmbind cît putea de inocent.

— Da, ce spui? se miră acesta, continuînd să rînjească fără rost. Ia să vedem noi, un căţeluş blînd de tot pentru austriacul nostru. Şi începu să dea ocol cuştilor, din care fiarele continuau să latre cu înverşunare, arătîndu-şi colţii.

— Ce-ai zice de ăsta? Şi Surbek indică o cuşcă în care fiara părea că mai are puţin şi rupe gratiile.

— La ăsta mă gîndeam şi eu, zău aşa, Herr haptgefreiter, răspunse Skorzenny, parcă fericit de alegerea făcută de caporal.

— Nu zău, i-auzi ce brodeala naibii! se prefăcu sincer mirat Surbek. Păi atunci, ia du-te tu în arenă şi joacă-te cu el!

Skorzenny îşi scoase pumnalul din teacă, şi-l înmînă lui Surbek, întrucît trebuia să lupte cu mîinile goale, după care intră în arenă, îndreptîndu-se către mijlocul ei.

Doi soldaţi traseră cuşca cu cîinele ales, pînă la poarta arenei, şi se întoarseră spre Surbek. Animalul spumega pur şi simplu de turbare, de parcă nişte viespi îşi făcuseră cuib sub coada sa.

— Daţi-i drumul! ordonă Surbek.

Soldaţii ridicară cu o cange uşa cuştii. Aceasta era exact pe dimensiunile porţii arenei, astfel încît cîinele nu avea pe unde să o ia, decît înspre arenă. Mai ales că acolo se şi zărea hrana cea mult aşteptată.

Fiara se năpusti în goană spre Skorzenny, scoţînd nişte sunete, pe lîngă care un mîrîit ar fi fost un gîngurit de copil. Acesta aştepta calm, cu corpul în lateral, şi uşor îndoit. Îşi lăsase toată greutatea pe piciorul stîng, iar dreptul abia dacă atingea pămîntul. Mîinile aveau aceeaşi poziţie ca şi picioarele iar degetele erau desfăcute în formă de gheară. Fiara se afla la cîţiva metri de el.

Urmă un salt, apoi încă unul, după care animalul se înălţă de la pămînt, aruncîndu-se ca un fulger asupra sa. În clipa în care se desprinse de pămînt, Skorzenny ridică piciorul drept, îl trase iute spre el, îndoindu-l, şi apoi îl destinse ca un arc, repezindu-şi bocancul cu toată puterea în stomacul cîinelui. Acesta se prăvăli înapoi sub forţa loviturii şi căzu pe pămînt, cu un bufnet surd.

Skorzenny se aruncă pur şi simplu asupra lui ca un jucător de rugby, încercînd să-i prindă gîtul. Cîinele se zvîrcoli de cîteva ori, dînd din labe şi hîrîind, turbat de furie. Reuşi în cele din urmă să scape din strînsoare. Skorzenny, întins pe pămînt, se întoarse

fulgerător cu faţa în sus, pentru a para atacul furibund care avea să urmeze. Ştia că animalul se va năpusti spre gîtul său, ceea ce se şi întîmplă.

Întîmpină atacul cu mîinile întinse, prinzînd cîinele de gît şi încercă să-l imobilizeze măcar o fracţiune de secundă. Reuşi, acesta îi zgîrîia pieptul cu labele, în tentativa sa de a scăpa din nou. Fracţiunea de secundă în care anihilase atacul, îi fusese suficientă. Îşi îndoi picioarele, fixă corpul cîinelui cu genunchii şi strînse cu toată forţa. Animalul se zbătea cumplit, dar într-o clipă, se lăsă moale ca o cîrpă. Cuşca sa toracică nu rezistase presiunii picioarelor omului, şi se frînse, pîrîind ca un vreasc uscat. Coastele rupte provocară instantaneu o hemoragie internă, iar cîinele începu să se zbată în agonie. Skorzenny îl aruncă într-o parte, şi se ridică în picioare, ştergîndu-şi faţa de balele animalului, care i se prelinseră pe faţă în timpul luptei. Privi la frumosul exemplar care trăgea să moară. Corpul cîinelui acoperit cu un păr maroniu spicat, tresăltă spasmodic, iar botul din care i se vedeau colţii ascuţiţi, rămase întredeschis.

Ochii larg deschişi priveau spre Skorzenny parcă cu reproş. Un ultim zvîcnet şi animalul rămase inert, cu ochii în continuare deschişi.

Skorzenny ieşi din arenă şi se alătură grupei sale. Duiosul îl întîmpină cu un zîmbet şăgalnic:

— Ştii austriacule, am pariat împotriva ta!

— Ce mă Duiosule, credeai că mă rupe javra aia? răspunse Skorzenny, parcă atins în amorul propriu.

— Ei, pe dracu! Dacă vrei să ştii, nici nu ne interesa cum te joci tu acolo, cu cîinele. Alta-i chestia! Am pariat că la 16 ani, încă mai erai flăcău. Aşa-i ori ba?

— Ai pierdut pariul, Duiosule! zîmbi Skorzenny, bătîndu-l compătimitor pe umăr… şi ca să te conving întreab-o pe sor’ta!

Cei din jur începură să rîdă grosolan.

— Sînteţi o adunătură de gunoaie! decretă scîrbit Duiosul, îndreptîndu-se spre arenă. Era rîndul său să lupte cu mîinile goale, împotriva unui cîine lup înfometat.

Feldwebel-ul îl însoţi pînă la locul de parcare al maşinilor. Şoferul care-l adusese, stătea lîngă maşină, fumînd. La vederea

lui Skorzenny care se apropia, aruncă ţigara, deschise portiera şi luă poziţia de drepţi.

6

Volkswagen-ul negru străbătea München-ul vizibil afectat de bombardamente. Şoferul privea din cînd în cînd în oglinda retrovizoare din interiorul maşinii, la ofiţerul SS pe care-l conducea spre casă. Dimineaţa cînd îl adusese la cartierul general al Führerului, figura acestuia era îngîndurată şi posacă. Acum, la întoarcere SS-istul avea o faţă luminoasă şi zîmbăreaţă. I se părea foarte ciudat ca o vizită în „bîrlogul lupului“ să-i producă acestuia o asemenea transformare.

Dar Skorzenny avea toate motivele să fie mulţumit întrucît imaginaţia sa începuse să o ia razna, închipuindu-şi deja momentul în care Führerul îi va agăţa personal pe piept mult rîvnita Cruce de Fier care, pe lîngă gloria militară, presupunea şi niscaiva avantaje materiale.

Îşi aminti de isprăvile sale de acest gen.

Marsilia, joacă de copii. Nişte amatori, francezi. Fusese vorba de „Rezistenţă“ care răpise pur şi simplu pe guvernatorul militar al oraşului, şi pretindea în schimbul lui, eliberarea a o sută de maquisarzi [1]. Îşi aminti de cursa în care era cît pe ce să cadă. O casă în care intrase de unul singur. Mirosul de ţigară pe care-l simţi, îl făcu să arunce imediat o grenadă şi să-i ucidă pe cei ce-l aşteptau. Norocul său fusese că naivii de francezi aveau asupra lor şi harta cu însemnările referitoare la locuinţele conspirative în care-l tot schimbau pe neamţ de colo-colo. Restul fusese treabă de rutină.

Smolesk, asta da, dar îi dovedise şi pe ruşi. Aceştia făcuseră prizonier pe şeful de stat major al unei brigăzi de motorizate. Skorzenny cu trei oameni de-ai săi, şi cu un gestapovist care ştia

[1] Luptători de rezistenţă.

perfect ruseşte, trecură linia frontului. Skorzenny în uniformă germană, ca şi cum fusese luat prizonier era însoţit de ceilalţi patru îmbrăcaţi în uniforme ruseşti şi cu acte false. Un locotenent tînăr şi cam limbut, le indicase locul unde era ţinut prizonier ofiţerul neamţ. Skorzenny fusese închis într-o cameră vecină cu a celui ce urma să fie răpit. Noaptea îşi tăie legăturile cu două lame fine şi ascuţite de oţel, ascunse în tocurile cizmelor şi mai tăie şi beregăţile paznicilor săi. Camarazii lui declanşară o diversiune, şi astfel reuşiră să scape. Merseră două nopţi, iar ziua se ascunseră în gropi camuflate, pe care le săpaseră la ivirea zorilor.

După ce s-au întors la ai lor, cu şeful de stat major bine mersi, a fost avansat căpitan.

— Herr sturmbannführer, aţi ajuns acasă, spuse sec şoferul, fără să se întoarcă. Precis că se mai gîndea încă la ce anume îl determinase pe Skorzenny să devină aşa de vesel.

Skorzenny îşi aruncă ochii pe geam şi văzu blocul cenuşiu în care locuia, avînd o urmă de schijă deasupra uşii de intrare.

— Heil Hitler! salută el, ieşind grăbit din maşină.

— Heil Hitler! răspunse şoferul în doi peri, după care porni maşina.

Skorzenny dădu să intre în bloc, cînd îşi dădu seama că o asemenea victorie trebuie musai sărbătorită, mai ales că îl aşteaptă Gerdi. Se întoarse şi se contopi în masa cenuşie a trecătorilor. Figuri şterse, posomorîte, lunecau pe lîngă el în tăcere. La restaurantul din colţul străzii, era însă animaţie mare. Figurile consumatorilor se deosebeau vădit de cele ale trecătorilor, chipuri pe care se citea bunăstarea, ameţite de băutură. Chicotelile unei femei care băuse peste măsură, răsunau strident, în dezacord cu acordurile nelipsitului „Lili Marlene“. Otto aprecia că trei sticle de şampanie erau de ajuns pentru dispoziţia în care se afla, şi după ce le cumpără, ieşi, nu înainte de a pişca fundul unei ospătăriţe, aşa din curtoazie.

Nu se mai osteni să-şi scoată cheile şi sună dirrect. Aproape imediat, uşa se deschise şi Gerdi care parcă abia aştepta soneria, i se aruncă în braţe:

— Ce mi-ai adus? gînguri ea, lipindu-i-se de piept, şi sărutîndu-l prelung. Mirosul de femeie tînără, proaspăt îmbăiată, îl excită uşor pe Skorzenny. Îi petrecu mîna dreaptă pe spate, mîngîindu-i

şoldurile bine conturate. Halatul de mătase al fetei i se mula de corp. Undeva, în bloc, se deschise o uşă şi se auzi o palmă răsunînd. Brusc, un copil începu să urle ascuţit.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să intrăm? propuse Otto, mai ales că cele trei sticle de şampanie din mîna stîngă îl cam stinghereau.

Gerdi nu-l slăbi cîtuşi de puţin, dar se retrase, ţinîndu-se lipită de el. Tocul cizmei lui Skorzenny trînti puternic uşa, închizînd-o.

— Vrei să facem o mică pauză, să deschid şi eu şampania? reuşi el să articuleze, în timp ce-şi despărţea cu greu gura de cea a lui Gerdi.

— Sigur că nu vreau, dar dacă trebuie să beau şampanie, atunci să bem. Îmi spui şi mie cu ce ocazie? întrebă ea curioasă.

— Asta nu-i treaba ta, i-o reteză scurt Otto, în timp ce-şi scotea cizmele şi vestonul. Mai bine adu pahare şi vino-ncoa', o momi el, pe un ton ademenitor, trîntindu-se pe sofaua din sufragerie.

Pocnetul sticlei de şampanie desfăcute, răsună vesel în încăpere. Băşicuţele care se spărgeau în pahare, susurau plăcut, iar mirosul băuturii fine se răspîndi în jur.

— Să beau pentru reuşită şi pentru victorie! toastă Otto, ridicînd paharul.

— Eşti un urs rău, că nu-mi spui nimic, replică Gertrude îmbufnată, fără să ciocnească.

— Dar dacă ţi-aş cumpăra nişte pantofi din Italia, atunci ce-ai spune?

— Aaa, ce-ţi mai place să mă necăjeşti! se înveseli ea brusc şi luîndu-şi paharul, îl ciocni înviorată de cel al lui Otto.

Paharele fură golite pe nerăsuflate de amîndoi. Skorzenny le umplu din nou şi îl dădu peste cap şi pe acesta, după care îşi aprinse o ţigară. Gertrude începu să-i descheie cămaşa, mîngîindu-i pieptul cu mişcări încete, abia atingîndu-i pielea.

Petrecîndu-i braţul stîng în jurul umerilor ei, Otto continuă să fumeze tacticos. Sînii fetei apărură uşor din halat, tineri şi fermi. Locul mîinii lui Gertrude, fu luat de buzele ei, care începură să-l sărute. Părul negru atingea uşor bărbia şi nările lui Otto, care închise ochii de plăcere în timp ce buzele fetei începură să-i prindă pielea de pe piept, iar dinţii să i-o muşte uşor. Otto lăsă ţigara în scrumieră, şi exploră coapsele calde, provocînd tresăriri

în corpul lui Gerdi. Aceasta se ridică brusc şi îşi scoase halatul, rămînînd într-un slip din care un croitor iscusit ar fi putut face cu mare greutate un papion bărbătesc. Gerdi se îndreptă spre bucătărie, de unde se auzea moşmondind ceva la frigider. Peste cîteva clipe se întoarse cu o tăviţă cu cuburi de gheaţă din care puse cîteva în fiecare pahar. Mai turnă şampanie şi şopti languros:

— Dragule, mai desfă te rog o sticlă, cu gîndul mai mult ca sigur la pantofii promişi.

Skorzenny se ridică cu un oftat şi încă un pocnet răsună în încăpere. În timp ce turna şampania, Gerdi îngenunchie în faţa lui şi începu să-i desfacă cureaua de la pantaloni, cu mişcări înadins încetinite. Otto o cuprinse de mijloc şi o trase uşor spre el. Începu să-i sărute sînii, cuprinzîndu-i sfîrcurile mici şi tari între buze. Mîinile începură să-i scoată slipul şi Gerdi îl ajută, ondulîndu-şi uşor şoldurile, pînă rămase goală-goluţă. Rămase în aceeaşi poziţie, îngenuncheată între picioarele lui Otto. Acesta luă un pahar de şampanie, îl apropie uşor de gîtul fetei, lipindu-i-l de piele şi înclinîndu-l încet, lăsă să i se prelingă un firişor de lichid între sîni. Apoi, începu să lingă dîra lăsată de şampanie, de la gît, pînă la pîntecele uşor musculos.

Gerdi gemea uşor şi Otto ridicîndu-se, din cîteva mişcări, rămase cum îl făcuse mama lui. Mai bău un pahar, după care se întinse leneş pe sofa. Fără nici-o invitaţie prelabilă, Gerdi se aşează deasupra lui şi din cîteva mişcări, se contopi cu bărbatul. Şoldurile începură să se unduiască, în timp ce mîinile lui Otto îi mîngîiau cu pasiune sînii. La un moment dat, corpul lui Gerdi se înclină puţin în lateral şi mîna ei cotrobăi prin tăviţa cu cuburi de gheaţă de pe măsuţă.

Otto crezu că vroia să mai pună cuburi în pahare, cînd deodată simţi un fior rece că-i străpungea pîntecele. Cîteva cuburi de gheaţă se odihneau pe abdomenul său eliminînd brusc senzaţia de căldură ce i-o transmisese pînă atunci corpul fetei. Mîinile sale îi părăsiră sînii şi îi cuprinseră cu tărie şoldurile. Mişcările fetei se accelerară, iar cele două corpuri ajunseră să se sincronizeze. Peste cîteva clipe, o senzaţie infinită îl cuprinse pe Otto, care cu un oftat prelung îşi lăsă epuizat braţele în lături. Gerdi ţipă scurt, după care se prăbuşi peste pieptul lui.

7

De două zile, şcoala de ofiţeri de carabinieri din Roma avea un „oaspete“ de preţ în persoana lui Mussolini. Şi cum orice fiinţă sau lucru de preţ trebuie bine păstrat, acesta era păzit cu străşnicie. Carabinierii care erau postaţi pe culoarul biroului comandantului, erau schimbaţi din două în două ore, iar ofiţerul de gardă din anticameră, din şase în şase ore.

Dar Mussolini n-avea nici-un gînd să evadeze. În primul rînd pentru că nu ar fi putut de unul singur. Apoi, aştepta să fie mutat la reşedinţa sa de la Rocca delle Caminate, cum îi propuse în scris lui Badoglio, la iniţiativa acestuia. Dar răspunsul întîrzia să vină.

Noaptea de marţi care începuse, urma să fie cea de-a treia noapte a captivităţii sale. Tocmai se pregătea să se culce, cînd pe neaşteptate, uşa camerei sale se deschise, fără nici-un protocol. Un ofiţer de carabinieri intră grăbit:

— Duce, pregătiţi-vă imediat de plecare!

De-abia apucă să se îmbrace, cînd, după un ciocănit prealabil, intră de data aceasta un general:

— Duce, sînt generalul Polito, şeful poliţiei militare al Marelui Cartier General. Vă voi însoţi spre noua dumneavoastră destinaţie.

— Poţi să-mi spui generale, unde mergem? întrebă discret Mussolini.

Dar generalul nu putu să-i răspundă, sau nu voise, ceea ce pentru Mussolini era cam acelaşi lucru.

Luară loc amîndoi într-o maşină cu perdele trase. În curtea şcolii, două camioane înţesate cu carabinieri aşteptau să-i escorteze. Generalul i se adresă pe un ton amical:

— Duce, probabil că bănuiţi că la cea mai mică tentativă de evadare, escorta are ordin să tragă. Aşa că... şi făcu un gest din care reieşea că Mussolini n-avea de ales.

Coloana de maşini se puse în mişcare. Mussolini încercă să refacă traseul, avînd certitudinea că se îndreaptă spre nord, către Rocca delle Caminate.

Noaptea era răcoroasă şi curentul care intra prin geamul întredeschis al şoferului, îi făcea bine. Dură un sfert de oră de drum, o pală de vînt ridică una dintre perdelele maşinii. Se putea

zări Ciampino, cu munţii Albano.

Mussolini tresări ca o călugăriţă în faţa căreia se pomenise de „ucigă-l toaca“. Deci nu se îndreptau pe via Flaminia, către nord, ci erau exact pe via Appia, spre sud, în direcţia opusă Romagniei.

Ăştia nu mă duc la Rocca delle Caminate, cum mi-a promis vita încălţată de Badoglio, ce dracu’ or avea de gînd? se nelinişti el brusc.

— Generale, poţi să-mi spui încotro ne îndreptăm, asta nu schimbă cu nimic situaţia, doar îţi dai seama! făcu el apel la logica însoţitorului său.

Dar generalul Polito nu catadicsi să-i răspundă. Stătea nemişcat şi tăcut ca un sfinx. Cu siguranţă că un indian mut ar fi fost mai guraliv decît el.

Un zgomot de motoare grele veni în direcţia lor. Maşina în care se aflau îşi încetini mersul. Zgomotul pe care-l auzise crescu în intensitate. Mai mult ca sigur că se întretăiaseră cu o coloană militară.

Într-adevăr, aşa şi era. Se aflau pe colina Velletri şi se încrucişară cu o coloană militară, dar nu italiană, ci germană, din armata mareşalului Kesserling. Mussolini avea să afle mai tîrziu cu ciudă cum ofiţerul neamţ care comanda coloana fusese intrigat de prezenţa acelei maşini escortate de două camioane cu carabinieri, aşa, hodoronc-tronc, în toiul nopţii, şi fusese cît pe ce pe punctul de a le opri. Dar se lăsase păgubaş şi rău făcuse. Trecuse pe lîngă o avansare cît roata carului de mare.

Şi astfel, drumul continuase fără nici un alt incident. La miezul nopţii, coloana se opri. De cîteva minute, în maşină pătrunsese un aer sărat, iar vîntul uşor, aducea zgomotele mării.

Generalul Polito, care părea că-şi pierduse complet graiul îi făcu semn lui Mussolini să coboare. Se aflau în portul Craeta, chiar lîngă ţărm. Un vas mic, se legăna uşor lîngă ei, legat cu parîmele de mal. Numele său se vedea clar în lumina lunii: „Persefona“.

„Hm, Persefona, zeiţa infernului! Ăştia încearcă să mă terorizeze prin toate mijloacele“ se amuză Mussolini, făcînd haz de necaz.

Se îmbarcă pe vas, în cea mai mare linişte, ca nişte contrabandişti prudenţi. Către ora patru, nava porni în larg,

aproape fără nici-un zgomot, de parcă carabinierii din cele două camioane o împingeau cu zel.

Din cabina în care fusese închis, ducele putea vedea marea liniştită, în bătaia lunii. Zgomotul odihnitor al valurilor, şi legănatul vasului îl făcură să adoarmă destul de repede.

Se trezi la primele raze ale soarelui. Nerăbdător, privi pe geam, încercînd să localizeze zona în care se aflau. Se apropiau de o insulă, care după aspectul său stîncos, părea a fi Ventotene.

„Să vă ia toţi dracii!“ înjură cu voce tare Mussolini. Era clar acuma că urma să fie predat aliaţilor. După ce aceştia debarcaseră în Africa, anul trecut în noiembrie, englezii se plimbau prin Mediterana, mai abitir decît pe Tamisa.

Dar vasul său, cu un nume atît de optimist, îşi schimbă brusc direcţia către insula Ponza.

„Ce mi-e Ventotene, ce mi-e Ponza“ gîndea indiferent ducele, neavînd de unde să ştie, că nici una dintre cele două insule nu fusese ocupată de aliaţi. Însă pe Ventotene se afla o unitate germană de apărare antiaeriană, iar comandantul Persefonei, înştiinţat prin radio de acest lucru, schimbase direcţia vasului în timp util.

Ajunseră la Ponza peste puţin timp. Populaţia de pe insulă aflase de sosirea sa, încît o mulţime de curioşi era adunată în port, privind prin binocluri către vasul care ancora. Oamenii era liniştiţi, şi nu păreau deloc să aibă intenţia să-l linşeze. Cum debarcară, o escortă puternică din 50 carabinieri şi 50 de agenţi de poliţie îl conduseră într-o căsuţă aşezată chiar pe ţărmul mării şi aşa, ca să nu-şi piardă obişnuinţa, îl şi încuiară.

Era 28 iulie.

„Mîine voi împlini 60 de ani“ îşi aminti brusc Mussolini. Ce cadouri îmi va trimite destinul? se întrebă el ironic.

De afară se auzea lătratul întărîtat al unor cîini. Trupele de pază fuseseră întărite cu animalele cele mai credincioase omului, pentru a-i da de înţeles că n-ar fi bine să o ia hai-hui, la plimbare de unul singur.

Primise totuşi permisiunea de a se plimba strict în jurul casei. La nici 50 de metri, se aflau soldaţii de pază, care formau practic un gard viu.

A doua zi stătuse în neştire pe treptele casei, cu privirea

pierdută în larg. Se aştepta ca din clipă-n clipă, să apară la orizont vreun crucişător cu steagul britanic, care să-l înhaţe cu drag. Valurile mării se loveau de trepte din cînd în cînd, lăsînd în urma lor o spumă albă, pe care nisipul o înghiţea imediat. Stropii de apă udau telegrama pe care o mai ţinea încă, absent, în mînă. Era de la Reichsmarşalul Göring, care-l felicita cu ocazia zilei sale de naştere. Göring îşi exprima regretul că n-a putut veni la Roma, să-l felicite personal şi să-i dea drept cadou, un bust al lui Frederic cel Mare.

„Dacă veneai la Roma... De Frederic cel Mare îmi arde mie acum, ce să-ţi spun!“ oftase cînd citise telegrama. “Ce dracu face Hitler? N-a aflat oare de răpirea mea?“ Orizontul era pustiu. Nu se vedea nici urmă de crucişător britanic, sau de orice altă naţionalitate.

Cîţiva soldaţi izbucniră într-un rîs zgomotos, după ce unul vorbise cîteva minute. Probabil o glumă deocheată cazonă. Lîngă Mussolini, o moluscă translucidă adusă de valuri, mai tresări odată, după care rămase inertă. Soarele o lumina zadarnic.

Mussolini o împinse cu piciorul, se ridică de pe trepte, şi intră în casă.

8

Generalul Student era turbat de furie. Figura sa uscăţivă, de parcă mînca numai salată, şi doar în zilele de sărbătoare punea gura pe ceva mai acătării, era stacojie.

— Heraus[1]! răcni la ordonanţa sa, un soldat pe cît de blond, pe atît de blajin. Hans tocmai îi adusese corespondenţa şi stătea cuminte, ca un cîine bătrîn şi credincios, aşteptînd ordinele stăpînului său.

La invitaţia amabilă primită, ieşi din încăpere fără să facă nici un zgomot, ca şi cum s-ar fi strecurat pur şi simplu pe sub uşă.

---

[1] Heraus! – Ieşi afară!

Student se învîrtea fără nici-un rost prin biroul său, ca un tigru flămînd al cărui îngrijitor chefuise peste măsură şi uitase să-i mai dea să mănînce. Avea toate motivele să fie furios. Anglo-americanii, după ce practic apucaseră Sicilia din 23 aprilie, ameninţau acum cu o debarcare iminentă pe continent. Ştirile din ultimele zile erau alarmante.

— „Cred şi eu" bodogănea de unul singur Student, „că Hitler a renunţat la operaţiunea „Schwarz" dacă şoarecii ăia de birou din OKW[1] i-au cîntat în strună cu Sicilia".

Generalul se referea ceremonios la generalii din Înaltul Comandament German, care împreună cu Hitler, hotărîseră să renunţe deocamdată la ocuparea Romei şi Vaticanului.

— „Precis mi-a făcut-o vreunul din porcii ăia de acolo, morţi de invidie! Las' că-l dibui eu pînă la urmă. Auzi, să-mi lase mie, ditamai generalul, sarcina să mă ocup de răpirea italianului ăsta umflat" cîrtea în continuare Student, nemulţumit la culme de faptul că era marginalizat.

„Şi ca să mă ameţească, o numesc în continuare, operaţiune în toată legea. I-au mai dat şi numele ăsta tîmpit de „Eiche"[2].

Cu siguranţă că pe Student nu l-ar fi mulţumit nimic un acele clipe. Doar aşa, să fi fost anunţat că primise peste noapte Crucea de Fier.

— „Mai bine m-ar fi pus să o răpesc pe Clara Petacci, asta da, aş fi făcut-o cu drag" gîndi el aiurea. Se şi vedea răpind-o pe amanta ducelui, ca un cavaler medieval şi fugind cu ea, în lumea largă.

Dar generalul Student primise ordin să-l răpească pe Mussolini şi nu pe Clara Petacci, aşa că vrînd nevrînd, se puse pe treabă. Mai întîi, evident, trebuie să afle unde este ţinut ascuns acesta. Dar oficialităţile germane de la Roma nu fuseseră în stare să-l ajute cu nimic.

„Nişte incompetenţi" îşi aminti el cu dispreţ de cei cu care intrase în contact.

Primul fusese August von Makensen, ambasadorul Berlinului la Roma. Generalul Student îi solicitase acestuia o audienţă, după ce-l informase telefonic despre misiunea sa urgentă şi strict

---

[1] OKW – Oberkomando der Wehrmacht – Înaltul Comandament al Armatei.

[2] Eiche – stejarul.

secretă.

Von Makensen îl primise la reşedinţa sa, cu ceremonialul cu care probabil nobilii săi strămoşi îşi primeau oaspeţii în castelele lor din Bavaria. Ambasadorul era un tip spilcuit, care părea că tocmai ieşise de la un croitor de lux. Uşoara grimasă a obrazului stîng arăta că se căznea puţin ca să-şi menţină monoclul la ochi.

— „Mein Herr general“ îl întîmpină el amabil pe Student, cu braţele deschise, „ce plăcere; nu te-am văzut de mult!“

Student mimă şi el aceeaşi plăcere, deşi, la drept vorbind nu o simţea deloc.

— „Un trabuc, un coniac?“ continuă von Makensen, ca o gazdă perfectă.

— Dancke schön[1], se forţă Student să se arate amabil alegînd un trabuc. Trepida de dorinţa de a intra cît mai repede în subiect.

— Für Führer! Prosit![2] toastă Makensen, ridicînd paharul cu coniac. Îl scrută în zare şi apoi sorbi cu grijă o înghiţitură, parcă temîndu-se ca în pahar să nu fie altceva. Mein general, oftă el din toţi rărunchii, n-am nici o veste bună pentru dumneavoastră.

Student molfăi trabucul cu nervozitate între buzele sale subţiri.

— „Am avut o întrevedere cu mareşalul Badoglio, dar acesta mi-a îndrugat numai verzi şi uscate despre Mussolini“.

Expresia folosită de ambasador, în contrast vădit cu prestanţa sa, îl surprinse pe Student.

— „Adică“, continuă Makensen, „italienii l-au pus la adăpost de o eventuală revoltă la Roma şi chiar Mussolini a mulţumit pentru grija dovedită faţă de ocrotirea persoanei sale“.

„Ce mai tura-vura, te-au îmbrobodit la fix“ gîndi Student dezamăgit. Pierduse vremea de pomană, bătînd drumul pînă la ambasador. „Mai bine-mi spunea la telefon că n-a aflat nimic şi cu asta basta“, se înciudă el mai mult.

Luase legătura apoi cu obergruppenführer Anton von Rinteleu, ofiţerul de legătură al Wehrmachtului în cadrul Marelui Stat Major al armatei italiene, dar nici acesta nu reuşise să afle nimic de la omologii săi italieni.

Şanse mai mari îi acordase feldmareşalul Albert Kesselring,

---

[1] Dancke schön – mulţumesc.

[2] Pentru Führer! Noroc!

care era comandantul grupului de armate „C“ din Italia. Student îi ceruse şi acestuia o audienţă, care îi fusese acordată imediat.

— Herr obergruppenführer, Führerul m-a însărcinat personal cu eliberarea lui Mussolini, intrase el milităreşte în miezul problemei. Am primit ordinul de a apela la toţi comandanţii noştri din Italia, pentru a afla locul unde este ascuns Mussolini. De aceea mă aflu la dumneavoastră.

— Herr general Student, sînt dezolat că nu vă pot ajuta, spuse cu părere de rău Kesselring. Führerul care şi noaptea se gîndeşte la cauza dreaptă a luptei noastre, m-a însărcinat să-i transmit ducelui pe 29 iulie, un cadou pentru ziua sa de naştere. Ştiţi, este un cadou foarte frumos, operele complete ale lui Nietzsche, adăugă el parcă puţin invidios.

„Puţin îmi pasă mie ce i-a trimis Hitler lui Mussolini, de ziua lui de naştere. Din partea mea, putea să-i trimită şi un sutien cu zvastica pe el, pentru amanta lui“, gîndea Student, bătînd nervos din picior.

— Am încercat să obţin din partea mareşalului Badoglio permisiunea de a înmîna personal acest cadou lui Mussolini, dar am fost refuzat. Mareşalul mi-a mulţumit şi mi-a promis că va preda personal cadoul ducelui, încheie dezarmat Kesselring, ridicînd neputincios din umeri.

„Te-a îmbrobodit şi pe tine, ca şi pe Makensen“ gîndi dezamăgit Student, blestemînd în gînd clipa în care Hitler îi dăduse această misiune ingrată.

Se simţea legat de mîini şi de picioare. El, care era obişnuit să mînuiască escadrilele sale de avioane, ca figurile pe tabla de şah, se afla acum pe un teren necunoscut. Căzuse parcă din cer, drept într-o mlaştină, şi nu ştia încotro s-o apuce.

Dar în vinele sale curge sînge de militar. Se hotărî să recurgă la propriile sale servicii de spionaj, care în scurt timp, se dovediseră a fi rapide şi eficiente.

Ieri, aflase de la unul dintre agenţii săi, că Mussolini era sechestrat pe insula Ponza. Îl convocase în grabă pe Skorzenny şi definitivară împreună planul de răpire pentru noaptea următoare. Dar, în zorii zilei în care se afla, primise prin telefon o veste proastă. Acelaşi spion, îi comunicase că noaptea trecută, Mussolini fusese transportat de pe insulă, într-o direcţie

necunoscută, la bordul unui vas francez.

Student simţise că îi cade tavanul în cap, cu lustră cu tot. Deabia mai avusese timp să transmită lui Skorzenny ordinul de contramandare a operaţiunii.

„Blestemaţii de italieni“, răbufni el, şi strîngîndu-şi pumnul ciolănos, izbi cu toată puterea în abajurul lămpii de pe birou. Acesta căzu antrenînd cu el şi lampa, care se sparse cu zgomot.

În uşă se auzi o ciocănitură, după care apăru figura blajină a lui Hans.

— M-aţi chemat, Herr general?

— Heraws! îi răcni pentru a doua oară în ziua aceea Student.

Hans ieşi la fel de imperturbabil cum intrase.

Privea în gol, pe fereastră, plin de draci bîţîind nervos un creion, între degetul mijlociu şi cel arătător.

Dintr-un tablou uriaş, Adolf Hitler îl privea mustrător, ca pe un elev slab, care nu-şi învăţase lecţia.

Calendarul de pe perete arăta ziua de 6 august.

9

Noaptea era întunecată, ca sufletul unui condamnat la moarte. Nori grei şi negri coborîseră, gata să atingă marea răscolită ale cărei valuri uriaşe păreau că se luptă cu cerul potrivnic într-o încleştare gigantică, din care răzbătea doar un muget, venit parcă din alte lumi.

Mussolini stătea la fereastră, privind prin geam lovit din cînd în cînd de valuri, la spectacolul măreţ şi înfricoşător în acelaşi timp, pe care i-l oferea natura dezlănţuită. Avea impresia că-şi urmăreşte filmul propriei sale vieţi tumultoase, într-o interpretare inedită.

— Duce, sînteţi în pericol! Trebuie să vă ducem în altă parte!

Mussolini tresări. Din cauza zgomotului puternic, nu auzise că intrase cineva. Un ofiţer de carabinieri, şiroind de apă, stătea şi-l privea. Prin uşa care rămăsese deschisă mugetul furtunii se auzea

şi mai terifiant. Militarul avea o figură aşa de chinuită, de parcă era constipat de cîteva zile.

Mussolini se conformă ordinului şi luîndu-şi puţinele lucruri, ieşi în infernul de afară. Ofiţerul cel constipat era aşteptat de un pluton de escortă, cu care îl însoţi pe duce pînă în port. Se îmbarcară pe un vechi contratorpilor, care după numele purtat, „La Panthere“, era francez.

Mussolini, care nu ştia să înoate, se urcă cu inima îndoită pe vasul care părea că din clipă-n clipă va fi smuls din parîmele cu care era ancorat de ţărm, valurile ridicîndu-se deja ameninţător pînă la punte.

Turnul Londrei i-ar fi conferit în mod sigur mai multă încredere, decît o călătorie cu acest vas, pe o asemenea vreme.

Cînd ajunsese pe punte, îl întrebă pe comandantul navei, în ce direcţie urmau să navigheze.

— Maddalena, răspunse acesta scurt.

Un fior mai rece decît vîntul dezlănţuit îl străpunse. Era vorba de Fortăreaţa Maddalena din insula cu acelaşi nume din nordul Sardiniei.

În jurul orei trei noaptea, nava porni. Contrar tuturor aşteptărilor, vasul era perfect construit şi înainta surprinzător de repede, în ciuda mării înfuriate.

Mussolini era îngîndurat. Îşi amintea de episodul din martie 1941. Pe vremea aceea, era comandant general în Albania. Fiica sa, Edda Ciano, se afla pe nava spital „Po“, ca infirmieră. Avioanele engleze respinse de antiaeriana de la Valona, aruncaseră şapte bombe asupra navei „Po“. Edda fusese surprinsă de bombe în cabina sa. Ieşise îngrozită, îndreptîndu-se către cabina celei mai bune prietene a ei, cu care studiase la Milano, şi ea infirmieră pe vas. Dărîmăturile provocate de explozie, imobilizaseră uşa cabinei acesteia. Nenorocita implora în zadar după ajutor. Edda se căzni de una singură să deblocheze uşa, dar nu reuşi. Nava se înclina lent într-o parte. Edda privea neputincioasă şi paralizată de groază cum apa inunda tot mai mult culoarul în care se afla. Marele noroc al ei fusese un marinar, care dăduse din întîmplare peste ea. Nava ameninţa din clipă-n clipă să se scufunde. Marinarul care o scosese din culoarul inundat, o aruncase pur şi simplu peste bord. Edda rămăsese 5

ore în apă rece ca gheaţa, pînă cînd în zori, operaţiunile de salvare ce fuseseră declanşate o recuperară.

„La Panthere“ îşi continua drumul, străpungînd zveltă valurile, ca şi felina al cărui nume îl purta întinderile junglei.

Înainte de ivirea zorilor, furtuna se potoli brusc. Continuară să navigheze către sumbra fortăreaţă medievală, pe o vreme superbă, potrivită mai degrabă unei croaziere.

Ajunseră la destinaţie în primele ore ale serii. Era 6 august. De data aceasta, portul era pustiu. Nu se zăreau decît cîţiva marinari, care urmăreau curioşi acea debarcare ciudată, la care participau numeroşi carabinieri. Fortăreaţa care domina portul, se zărea în depărtare, cenuşie şi ameninţătoare în amurgul care se lăsase. Dar grupul ce debarcase nu se îndreptă spre fortăreaţă, ci merse de-a lungul ţărmului, pînă cînd ajunse la o casă izolată, exact ca pe insula Ponza. De data aceasta, casa era situată la cîteva sute de metri de ţărm. În spatele ei, pe un promontoriu, se vedea liziera unei păduri.

În timp ce Mussolini intră în casă, soldaţii care-l escortaseră, ocupară imediat poziţii de pază, parcă dinainte ştiute. Promontoriu unde se termina pădurea, era locul cel mai bine păzit. Văzu cîţiva soldaţi cărînd chiar şi mitraliere în acea direcţie.

Casa în care intrase, aparţine unui englez, pe nume Weber, după cum putuse constata dintr-o fotografie înrămată, agăţată pe perete. Din fotografie, îl privea un tip destul de antipatic, de pe malul unui rîu. Tipul ţinea în mînă o undiţă. Nu prea părea să fi avut noroc la pescuit, pentru că rînjea destul de anemic. În orice caz, trebuia să-şi îngrijească serios dinţii maxilarului inferior. Pe un colţ al fotografiei, era scris lăbărţat: „Din Anglia noastră dragă, lui Weber, de la Charles“.

— „Parcă ăştia încearcă într-adevăr să mă terorizeze în fel şi chip. M-au băgat în casa lui Weber ăsta, ca să-mi intre bine în cap, că voi fi predat englezilor. Să vă ia dracu’ pe toţi, cu Weber cu tot, scîrbele naibii ce sînteţi!“ bombăni Mussolini furios.

Începu să colinde prin casă, uitîndu-se pe fereastră. Locul detenţiei sale fusese bine ales, aprecie el cu ochi de militar. Dacă s-ar fi găsit cineva să-l răpească, numai dinspre uscat putea veni, şi anume dinspre pădure. Acesta era şi motivul pentru care se acordase atîta atenţie apărării acelei zone.

„Dar dacă totuşi…“ şi privirea sa se îndreptă spre mare. Îşi imagina cum în toiul nopţii, nişte bărci înţesate cu salvatorii lui, se apropiau de ţărm, în liniştea cea mai deplină. Dinspre pădure, începe un atac puternic de diversiune, la adăpostul căruia cei de pe mare pot debarca şi-l pot răpi.

„Da, aşa aş face“ hotărî el mulţumit de soluţia găsită. „Dar cine să mă salveze?“.

Era o întrebare nimerită, pentru că nici din partea nemţilor nu se întrezărise vreun semn, nici dintr-a italienilor. Îşi cam pierduse orice speranţă de a fi salvat din mîinile răpitorilor săi.

Numai că într-o zi, cînd se plimba în jurul casei, sub privirile vigilente ale paznicilor, auzi zgomotul unui avion care se apropia rapid. Ridică ochii, şi văzu cum dinspre mare, se apropia un avion. Inima începu să-i bată puternic. Pilotul îndreptase aparatul în picaj şi parcă se năpustea asupra casei lui Weber. Mussolini stătea fascinat, fără să mişte. Era un avion german de recunoaştere, un „Junkers-II“. Acesta trecu pe lîngă el, la mai puţin de zece metri. Putuse chiar să distingă ochii albaştri ai pilotului.

Îşi aminti brusc de fiul său Bruno, un pilot excepţional, care participase la războiul din Albania. În august 1941, acesta decolase cu un cvadrimotor P 108 din Pisa, unde se afla unitatea sa. La cîteva secunde de la decolare, în mod cu totul inexplicabil, motoarele avionului se opriră brusc. Fratele său Vittorio, reporter cinematografic, aflat la sol, realiză că avionul pierdea din viteză. Îl visase în noaptea trecută pe Stalin, care-l invitase într-o cameră cu pereţi de lemn şi fără nici o uşă, iar Stalin îl privea rîzînd. Bruno încercă să facă imposibilul, dar reuşi numai să limiteze dezastrul. Din cei cinci membri ai echipajului, scăpară doar doi, dar Bruno nu se afla printre ei.

Speranţa renăscută şi durerea răscolită, i se amestecaseră brutal în suflet, generînd un sentiment confuz.

Cîteva zile mai tîrziu, un tînăr locotenent de carabinieri, se apropiase, cărînd un pachet cît toate zilele. Pachetul trebuia să fi fost al naibii de greu, şi solicitase din plin muşchii mesagerului, încît acesta era lac de sudoare şi gîfîia de parcă fusese alergat de cine ştie ce lighioană înfometată.

Mussolini se gîndi imediat că va găsi înăuntru nişte alimente mai ca lumea, trimise de Rachele sau Claretta. Se şi vedea

înfruptîndu-se pe săturate, în locul porcăriilor care i se dădeau, mai mult pentru a nu muri de foame.

Deschise pachetul cu mîini pofticioase. În faţa ochilor săi, apărură însă operele complete ale lui Nietzsche: 24 de volume, legate, ce-i drept, foarte frumos în piele, însoţite de un mesaj din partea lui Badoglio, care-i comunica că îi fuseseră trimise de Hitler, cu ocazia zilei sale de naştere.

— „Au înebunit de-a binelea nemţii ăştia, sau ce dracu’ se întîmplă?” rămase perplex Mussolini. „Göring vrea să-mi trimită bustul lui Frederic cel Mare, Hitler îmi trimite operele lui Nietzsche, şi eu mă prăpădesc de foame în casa nemerniculuiăsta de Weber!“ Era înfuriat la culme. Îşi apăsă stomacul, cu o grimasă de durere. Nişte viermi, cu dinţişori de oţel, îi ronţăiau cu meticulozitate intestinele. Ulcerul de care suferea de mai bine de 10 ani, reîncepu să-i dea dureri, în special cînd se enerva.

Nu înţelegea cum de Hitler nu pusese pe urmele sale tot serviciul de spionaj, pentru a-l găsi şi a-l elibera. Badoglio şi regele precis coceau ceva. Dacă semnau vreun armistiţiu cu aliaţii, atunci Hitler putea să-şi ia adio de la război.

Îl şi vedea pe Führer, într-o ţară din America Centrală, în cel mai fericit caz, ajutînd-o pe Eva Braun să developeze filmele turiştilor, doar aceasta fusese laborantă la fotograful Reichului, pe vremea cînd mai trăia gîrbovitul de preşedinte Hindenburg.

„Aşa ar trebui să ţi se întîmple, dacă nu cumva te-ar prinde, ca şi pe mine!“ proferă Mussolini răzbunător.

Capul său masiv şi complet chel, strălucea ca o bilă bine lustruită. Se simţea singur ca un samurai.

10

Întreg universul se redusese la o singură dimensiune: culoarea albastră. Cerul şi apa se contopiseră parcă într-o formă necunoscută a materiei, învăluind avionul cu o atmosferă de inevitabilă linişte şi pace eternă. Senzaţia era de repaos absolut,

ca şi cum ar fi fost suspendaţi cu un fir invizibil, de un cui bătut în neant. Doar zgomotul uniform al motorului constituia singurul reper concret al deplasării în spaţiu şi timp. Puţinii pasageri ai avionului călătoreau în linişte. Cei doi locotenenţi din trupele speciale ale Wehrmacht-ului dormeau adînc, ca nişte copii legănaţi de vise. Figurile lor, surprinzător de tinere, erau senine şi destinse, încît dacă se făcea abstracţie de uniforma lor militară, puteau fi consideraţi nişte adolescenţi cuminţi. Aparenţele, ca întotdeauna înşelătoare, ascundeau însă duritatea lor extremă, care îi apropia de fiarele din junglă.

Al treilea pasager era Otto Skorzenny. Acesta nu dormea căci albastrul ce se revărsa prin fereastră îi invadase întreaga fiinţă, odihnindu-l, astfel că putea să-şi sedimenteze în ordine gîndurile.

Cu trei săptămîni în urmă, se afla la Roma, însoţit de cîţiva din oamenii săi din trupele speciale. Fusese convocat urgent de către generalul Student, care îi dăduse o veste importantă. Copoii serviciilor de informaţii, conduse de Brigadenführer Schellenberg, adulmecară urmele lui Mussolini. Acesta era ţinut în mare secret la nord de Sardinia, în insula Maddelena. Aşadar Skorzenny, însoţit de trupa sa de comando, decolară imediat de la Roma, în două avioane. După ce survolaseră Marea Tiraniană, aterizaseră în Sardinia, în apropiere de Olbia. De aici, împreună cu cei doi locotenenţi cu care călătorea acum, se separă de restul grupului şi porniră în recunoaştere.

Insula Maddelena era situată la cîţiva kilometri de litoralul din nordul Sardiniei. Pentru a nu compromite în nici un fel acţiunea, Skorzenny adoptă practica de la Smolensk. Au navigat noaptea ajungînd spre zori în pădurea din apropierea fortăreţei de pe insulă.

Se furişară cu grijă, pînă cînd copacii începură să se rărească. Prin luminişul pădurii, se întrezăreau deja zidurile masive ale Fortăreţei Medievale, cu nume de sfîntă. Măsurile de precauţie luate, se dovediră a fi absolut necesare. Nu se zărea ţipenie de civili, iar din depărtare, portul părea pustiu, ceea ce însemna mai mult ca sigur că zona fusese evacuată. Pe înălţimile din jur, santinelele înarmate se plimbau agale, ca nişte îndrăgostiţi între posturile fixe de pază, dotate cu armament greu.

Răpirea lui Mussolini din acea zonă părea la prima vedere, al

naibii de dificilă.

Cei trei SS-işti se răzleţiră, pentru a ţine sub observaţie întreaga zonă. Skorzenny îşi alese un copac înalt şi stufos, în care se căţărase cu grijă pînă aproape de vîrf, contrar proverbului indian, care-ţi spune că „cu cît mai mult maimuţa se caţără mai sus cu atît îşi arată fundul mai bine“. În orice caz maimuţa care ar fi asistat la căţăratul său, l-ar fi admirat pentru îndemînarea şi liniştea în care executase operaţiunea.

Imaginea ce i se oferea ochilor era cu adevărat tulburătoare.

La mai puţin de un kilometru de locul unde se afla, începea spuma albă a valurilor mării. Soarele, care abia răsărise, invadase întinderea apelor cu un roşu incendiar. Uriaşul glob de foc înălţîndu-se maiestos din adîncuri, aidoma unei nave intergalactice. Liniştea era tulburată doar de pescăruşii care fîlfîind domol, înfundau văzduhul cu ţipetele lor.

Dar Skorzenny privea peisajul cu ochii unui ofiţer SS, şi îl privea cu mare atenţie, printr-un puternic binoclu militar Zeiss, obiectivul său principal nefiind nici postul, nici fortăreaţa Maddelena, ci o modestă căsuţă, aşezată la cîteva sute de metri de ţărm. Conform datelor furnizate de spionajul german, acolo trebuia să fie Mussolini. După ce spionii lui Schellenberg îi depistaseră urma pe insulă, un avion de recunoaştere „Junkers“ confirmase că lîngă căsuţa de la ţărm, fusese reperată o persoană cu semnalmentele ducelui.

Aşa era, şi astfel misiunea lui Skorzenny se anunţa extrem de dificilă. Împrejurimile erau păzite sever, după cum era şi de aşteptat. Dar ceea ce era mai neplăcut, era amplasarea casei cu pricina, într-un loc complet izolat, lîngă ţărmul mării. Asta înseamnă că atacatorii practic nu puteau să se camufleze în nici-un fel.

În mintea lui Skorzenny, începu totuşi să încolţească un plan, riscant într-adevăr, dar realizabil. Însă pentru aceasta avea nevoie de mai mulţi oameni decît dispunea în prezent. Mai scrută încă o dată împrejurimile şi mai ales ţărmul. „Da, un atac de diversiune dinspre pădure, simultan cu atacul real, în toiul nopţii, asta ar fi soluţia“, gîndise el. Dar pentru aceasta, efectivul oamenilor săi trebuia cel puţin dublat.

După ce rămase ascuns toată ziua în pădure, micul grup de

recunoaştere se înapoie în decursul nopţii la baza unde rămăsese grosul trupei. Skorzenny se hotărîse să meargă imediat după efectivele suplimentare.

Întrucît oamenii care-i lipseau, urmau să fie destinaţi atacului de diversiune, nu mai era necesar să piardă vremea pentru a-şi face rost de profesionişti din trupele speciale Waffen-SS. De aceea, chiar în dimineaţa în care se întorsese din recunoaştere, decolă împreună cu cei doi locotenenţi ai săi, înspre baza militară germană din Corsica, la o aruncătură de băţ de ei. Cu autorizaţia specială semnată de Hitler personal, nu era nici-o problemă să obţină detaşarea pentru două trei zile a cîteva zeci de soldaţi.

Avionul zumzăia mai departe, monoton, întreţinînd ca un somnifer, odihna tinerilor SS-işti.

Dintr-o dată o pocnitură, îl făcu pe Skorzenny să tresară brusc, ca după o glumă proastă făcută cuiva absorbit de gînduri. Cei doi locotenenţi se treziră şi ei buimaci. Motorul stîng al avionului începu să pufnească şi să hîrîie de parcă ar fi avut un acces de tuse tabacică.

Avionul începuse să trepideze alarmant. Prin difuzor, se auzi vocea îngrijorată a pilotului.

— Herr sturmbannführer, avem probleme serioase la unul din motoare. S-ar putea să fiu nevoit să încerc o amerizare.

Neîncrederea lui Skorzenny în aparatele de zbor se transformase acum în certitudine. Locotenenţii se uitau la el, calmi, aşteptîndu-i decizia.

„Porcăria dracului de treabă“ înjură el în gînd, nevrînd să se manifeste faţă de subordonaţii săi.

— Dacă pilotul nu poate redresa avionul, vom ameriza, se trezi el vorbind, ca şi cînd ceilalţi aveau urechile înfundate şi nu puteau să audă cuvintele pilotului.

— Înainte de impactul cu marea, cînd vă voi face eu semn, deblocaţi uşa şi încercaţi să o deschideţi, după care vă prindeţi şi voi rapid de ceva! hotărî el calm.

— Herr Skorzenny, se precipită vocea pilotului în difuzor, fără să-i mai menţioneze regulamentar şi gradul, nu pot stăpîni avionul! Ţineţi-vă bine de ce puteţi, într-un minut cel puţin vom ameriza!

Într-adevăr, avionul pierdea înălţime din ce în ce mai mult.

Skorzenny, cu ochii pe geam, vedea cum se apropiau vertiginos de crestele înspumate ale valurilor. Le făcu semn oamenilor săi, care deblocaseră într-o clipă uşa, după care se opintiră să o împingă în exterior, dar curentul puternic de aer împiedica deschiderea ei.

— Treceţi înapoi şi prindeţi-vă de ceva! urlă Skorzenny, îmbrăţişînd cu putere spătarul unui fotoliu.

Vîjîitul aerului prin deschizătura uşii se auzea ca un vaiet cumplit. Din clipă în clipă aşteptau să se prăbuşească. Un şoc teribil, fu urmat imediat de un trosnet înfiorător. Cei trei se treziră aruncaţi care-ncotro ca nişte zaruri. Skorzenny simţi o durere atroce în coaste, ca şi cum deja ar fi fost înghiţit de ape, şi un rechin începuse să înfulece cu poftă din el. Ceilalţi doi se părea că nu păţiseră nimic, întrucît se sculară imediat, şi deschiseră uşa avionului. După impactul cu marea, acesta se mai bîţîi de cîteva ori, şi cu totul surprinzător, începu să plutească liniştit. La prima vedere, nici măcar nu intrase apă în el.

Strîngînd din dinţi din cauza durerii ce-o simţea în zona coastelor, Skorzenny ieşi în cadrul uşii. La un kilometru, sau cel mult doi, de locul unde se aflau, se zărea ţărmul. Era Corsica.

„Blestemat de ghinion, fir’ar al dracului să fie!“ scrîşni Skorzenny, turbat de ciudă.

Valurile continuau să legene uşor avionul. Pe una dintre aripi, un pescăruş obosit, poposise exact pe semnul zvasticii.

11

— Herein[1]! se auzi un mîrîit surd.

Skorzenny deschise uşa şi intră.

— Heil Hitler! salută el regulamentar, neputînd să-şi stăpînească o grimasă de durere. Bandajul gipsat care-i înconjura tot pieptul, îl strîngea ca într-o menghină bine reglată de nişte

[1] Herein – Intră.

inchizitori pricepuţi.

Generalul Student nu părea deloc a fi într-un moment în care să-l caracterizeze amabilitatea.

— Herr sturmbannführer Skorzenny, începu el sumbru, am aflat că ieri te-ai bălăcit un pic în mare.

Skorzenny îşi încleştă măselele.

— Lipsa unor măsuri elementare de siguranţă în zborul dumitale de ieri, continuă Student pe un ton profesoral, aflîndu-se în domeniul său, este în stare să pericliteze în cel mai înalt grad reuşita operaţiunii de care răspund personal în faţa Führerului.

Rosti ultimul cuvînt cu veneraţie, de parcă ar fi pomenit de toţi strămoşii săi la un loc.

„Aşa că îţi ordon să te întorci imediat în Sardinia şi să duci la îndeplinire misiunea ce ţi-a fost încredinţată!“

Skorzenny spumega. După ghinionul pe care-l avusese de a se prăbuşi cu avionul în mare, alegîndu-se cu trei coaste rupte, mai trebuia acum să îndure şi observaţiile aiurea ale superiorului său. Şi-l imagină cu plăcere în locul său, în momentele în care avionul se prăbuşea în mare.

— Herr general, permiteţi-mi să vă raportez, încercă el să fie calm. După accidentul suferit, am ajuns în Corsica, la baza noastră, de unde pot face rost fără probleme de întăririle necesare. Dar îmi trebuiesc neapărat două şalupe cu motor, şi vreo şase şapte bărci pneumatice, de care cei din Corsica nu dispun, ştiţi, operaţiunea poate reuşi numai în urma unui atac dinspre mare, simultan cu un atac de diversiune dinspre uscat. Marea este locul de unde italienii se aşteaptă cel mai puţin la o acţiune de răpire.

„Are dreptate, gîndi Student. Cred că aşa se poate reuşi, cum s-a gîndit. E dracu’ gol, Skorzenny ăsta, nu alta!“

— Bine Skorzenny, se mai îmblînzi generalul. Voi da imediat ordin să ţi se pună la dispoziţie tot ceea ce crezi de cuviinţă.

Întrevederea se terminase. Student şi-o amintea perfect, întrucît avusese loc cu cîteva zile în urmă.

Acum stătea la biroul său, uitîndu-se îngrijorat pe fereastră. Trecuse de miezul nopţii, dar nu putea să adoarmă. În acele clipe, operaţiunea amfibie a lui Skorzenny era în curs de desfăşurare.

Aşteptarea îl consuma al naibii de mult. Se scula de la birou, şi

începu să se plimbe prin cameră. Deşi nu mai era de mult tînăr, totuşi la cei 53 de ani ai săi, rezista destul de bine stress-ului în care era cufundat de cîtva timp. Dar trebuia să facă faţă, avînd de apărat onoarea de a fi întemeietorul trupelor aeropurtate germane.

Îşi aminti cum începutul războiului fusese plin de promisiuni pentru el. Cu trei ani în urmă, Olanda fusese ocupată cu viteza fulgerului, în primul rînd datorită diavolilor săi verzi, paraşutaţi asupra podurilor din Rotterdam, Dordrecht şi Moerdijk.

Îi reveniră în minte scene din acele zile, cînd trupele germane se scurgeau pe podurile cucerite, ca la defilare. „Parcă nici 200 de oameni nu am pierdut atunci“ se trezi vorbind.

Dar peste un an, urmase masacrul din Creta. Fruntea sa se încruntă. Fusese un măcel în adevăratul sens al cuvîntului. Avioanele distruse în aer, paraşutiştii mitraliaţi în timp ce cădeau spre pămînt, başca pierderile de la sol, însumaseră aproape 7000 de victime, aproape o treime din efectivul trupelor sale. Dezastrul acela îl îmbătrînise în acele cîteva zile, cu ani buni din viaţă.

Se opri din colindat, şi se hotărî să se culce. Noaptea era adîncă şi calmă. Se răsuci în pat în fel şi chip, dar somnul nu se lipea de el. Recurse la varianta cu număratul oilor care intră într-un ţarc. Reuşi să le numere pe primele 5-6, care behăiau de zor, dar restul, cum intrau în ţarc, se transformau în Adolfi Hitleri mititei, care strigau piţigăiat „Heil Student“.

Adormi, ca vai de lume, însă după cîteva minute, sări ca ars din somn. Avusese un coşmar cumplit. Se făcea că era în avionul cu care Skorzenny trebuia să ajungă în Corsica, şi avionul se prăbuşea către mare. Pilotul se întoarse spre el, spunîndu-i să sară cu paraşuta. Pilotul, care era Hitler în persoană, îi înmînă o paraşută. Student puse mîna pe ea, dar în aceeaşi clipă, se întoarse copilotul. Acesta era un vrăjitor care avea monoclul lui Mackensen la ochi. Vrăjitorul suflă deasupra paraşutei, aceasta prefăcîndu-se în abajurul lămpii sale de pe birou. Avionul se prăbuşi în mare, cu un zgomot infernal. Student se sculă leoarcă de transpiraţie din pat, îşi puse halatul, şi intră în biroul său. Îşi aprinse o ţigară, şi aşteptă fumînd ivirea zorilor.

Calendarul arăta că începuse ziua de 28 august.

12

Cele şase bărci înaintau parcă într-un butoi cu păcură. O perdea de catifea neagră fusese trasă peste cer, acoperind şi luminiţa celei mai îndepărtate stele. Ploua uşor, ca într-o şansonetă tristă.

Cauciucul umflat al bărcilor pneumatice, spărgea într-o cadenţă aproape regulată crestele albicioase ale valurilor domoale.

Skorzenny privea concentrat acul fosforescent al busolei, încremenit pe direcţia nordului, în timp ce Călugărul şi Duiosul vîsleau ritmic, în linişte, cu mişcări scurte şi viguroase.

— Bă Duiosule, mai cu vînă, ce dracu', vîsleşti ca o tîrfă leşinată! se răsti brusc Călugărul.

Duiosul se uită la el aşa de surprins, de parcă văzuse ieşind din buzunarul de la piept al acestuia un pui de aligator, cu o cheie franceză între fălci.

— Cu mine vorbeşti? întrebă el, perplex.

— Cu tine, sigur că da, nu tu ţii băţul ăla degeaba în mîini? continuă acesta ţîfnos.

— Donnerwetter [1], te-ai trezit din somn şi ţi-a căşunat pe mine? Mai du-te-n duhu' calului! îi lansă Duiosul înjurătura sa preferată, căreia nimeni încă nu-i descifra sensul.

Butonieră stătea tolănit, proptit cu spatele de marginea bărcii, uitîndu-se indiferent la cei doi. Părea că se plictiseşte de moarte. Ţinea un băţ de chibrit între dinţi, şi-l tot plimba fără rost de colo-colo, dintr-un colţ în altul al gurii.

— Lăsaţi gălăgia, ne apropiem de ţărm! se răsti scurt Skorzenny.

Dunga întunecată care apăruse de cîtva timp la orizont era ţărmul insulei Maddalena. Se apropiau văzînd cu ochii de stîncile împrăştiate alandala.

Skorzenny se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră pînă la miezul nopţii. Se întoarse şi făcu un semn cu mîna către bărcile care îl urmau. Ultimele trei îşi păstrară cursul către ţărm, în timp ce barca sa, împreună cu următoarele două, deviară uşor spre

[1] Donnerwetter – Doamne sfinte.

Est.

Ei urmau să meargă de-a lungul ţărmului şi să debarce pe plaja pe care se afla ţinta: casa în care era ţinut Mussolini.

Echipajele celorlalte trei bărci, urmau să declanşeze atacul de diversiune dinspre interiorul insulei, astfel că paznicii ducelui aveau să fie prinşi la mijloc. Era într-adevăr un plan bun.

Cele două grupuri de bărci se îndepărtară din ce în ce mai mult unul de celălalt, pînă cînd se pierdură de tot din vedere.

Dintr-o dată, un suflu puternic de aer, prevesti o schimbare apropiată a vremii. Skorzenny se uită neliniştit la cerul care părea că se apropiase la o palmă de capetele lor, şi la ţărmul de care-i mai despărţeau doar vreo două sute de metri. Vîntul începu să sufle cu putere.

— Daţi-i bice, cît puteţi de tare! le strigă el Călugărului şi Duiosului şi fluierînd scurt, făcu semne agitate celor două bărci care-i urmau la mică distanţă.

— Fiecare barcă să fie legată de cîte-un om! Atenţie la armament! strigă celor din spate. Vîntul aproape că-i acoperea cuvintele. Luînd colacul de frînghie cu care urma să se lege barca de ţărm, îi legă un capăt de furchetul vîslei şi aruncă apoi în grabă celălalt capăt lui Butonieră.

— Leagăţi-l strîns de centură şi nu cumva să dea dracu’ să cazi, că acolo te las! îl asigură Skorzenny de bunele sale intenţii.

Valurile deja începuseră să crească ameninţător. Călugărul şi Duiosul vîsleau ca nişte apucaţi, de parcă o turmă de draci era pe urmele lor. Dar avansarea le era încetinită de momentele în care se aflau pe creasta valului, fiind astfel la discreţia apelor răscolite de curenţi. Urma apoi plonjonul în văile tot mai adînci dintre valuri, în timp ce crestele care se spărgeau, se revărsau asupra lor.

Butonieră şi Skorzenny îşi scoseseră căştile metalice de pe cap şi aruncau cu ele apa ce pătrundea în barcă.

Vîntul sufla cu duşmănie asupra jucăriilor de cauciuc, care totuşi, în mod surprinzător, reuşeau să se apropie de ţărm. Mai aveau de parcurs cîţiva zeci de metri, dar în faţa lor, apa se învolbura în faţa stîncilor, ca într-un cazan în clocot. Prin negurile răscolite de furia oarbă a vîntului, lui Skorzenny i se păru o fracţiune de secundă, că vede un vas care părăsea insula,

îndreptîndu-se spre larg.

Călugărul şi Duiosul încercau cu ajutorul vîslelor să ghideze barca spre un defileu destul de îngust format de stînci, dincolo de care se zărea un mic golf, în care apa era mult mai liniştită.

Barca se apropia vertiginos de intrarea defileului, împinsă ca un tăvălug de valurile înverşunate. Se părea că totul depindea acum de şansă. Direcţia bărcii, ajustată de cei doi de la vîsle, era însă destul de bună.

— Ţineţi-vă cît puteţi de bine de barcă! urlă Skorzenny.

Întoarse pentru o clipă capul. Celelalte două bărci erau la cîţiva metri în urma lor, încercînd aceeaşi manevră salvatoare de a intra în golf. Dar ce văzu în urma bărcilor îl îngheţă de-a binelea. Un val uriaş, practic un munte, ce părea că adunase toată apa mării, se îndrepta spre ţărm. Dacă nu apucau să treacă prin defileu, înaintea valului, aveau să fie zdrobiţi de stînci, ca nişte moluşte.

Din moment în moment, urmau să pătrundă în strîmtoare, cînd deodată, la cîţiva metri în faţa lor, apa care se retrăsese pentru o fracţiune de secundă, lăsă să se vadă vîrful unei stînci care le bara drumul. Skorzenny smulse Călugărului vîsla din mînă şi cu o clipă înainte ca stînca să sfîşie cauciucul bărcii, lovi cu toată puterea în ea. Barca devie brusc şi pătrunse prin defileu hîrşîindu-se de stînci.

Aproape în acelaşi timp, celelalte două bărci se buluciră după ei, proiectate ca de o catapultă. Giganticul val se năpusti cu un muget înfiorător în urmărirea evadaţilor, prăvălindu-se cu furie asupra stîncilor.

Prin breşa dintre ele, apa ţîşnea ca dintr-un milion de tulumbe de pompieri, ridicînd bărcile ca pe nişte coji de nucă.

Barca cu Skorzenny şi încă una din celelalte două, continua să mai plutească, deşi cei dinăuntru abia reuşeau să se mai ţină, pentru a nu fi aruncaţi în apă.

Dar cea de-a treia barcă se înălţă brusc în aer şi se răsturnă cu atîta uşurinţă, de parcă ar fi fost o foaie de hîrtie luată de vînt. Cei din barcă zburară prin aer care-ncotro, după care căzură în apă. Norocul lor era că în apa micului golf nu se aflau stînci, aşa că ieşiră la suprafaţă. Skorzenny urmărise scena ce durase cîteva secunde, cu sufletul la gură, dar respiră uşurat după ce-i văzu pe

cei patru îndreptîndu-se înot către mal, trăgînd barca după ei. Se felicită în gînd pentru prevederea pe care o avusese de a-şi echipa oamenii în costume impermeabile.

Golful era un lighean cu apă pus la soare, pe lîngă infernul de după stînci. Ploaia se oprise, dar furtuna continuă să fie la fel de dezlănţuită.

Cele trei bărci fură trase la mal şi legate cu frînghii de un colţ de stîncă. Oamenii lui Skorzenny se apucară să-şi controleze şi să-şi cureţe armamentul, cu conştiinciozitatea unor elevi silitori, care-şi verifică penarul înainte de a pleca la şcoală.

Ceasul de la mîna lui Skorzenny arătă că miezul nopţii trecuse de un sfert de oră. Pînă la ora unu, cînd camarazii lor urmau să declanşeze atacul de diversiune, avea timp să inspecteze zona. Se îndreptă spre zidul de stînci de la mal.

— Şi ce mă, te-ai luat de viaţa mea, aşa netam nesam? se auzi vocea Duiosului, jumătate în şoaptă.

— Bă, Duiosule, ştii cumva ce scrie în Vechiul Testament că a făcut Dumnezeu în ziua a şasea?

Călugărul, înainte de a se înscrie în Hitlerjugend intenţionase să devină popă, sau ceva de genul ăsta.

— Habar n-am şi nici nu mă interesează, răspunse Duiosul, ca un ateu convins, presimţind că i se întinde o cursă.

— Hm, nici nu mă aşteptam la alt răspuns, pe cît de prost eşti! Tonul Călugărului era sincer dezamăgit, ca şi cum Duiosul îi înşelase toate aşteptările. În ziua a şasea Dumnezeu a creat dobitoacele pămîntului, şi apoi l-a creat pe om, să ştii şi tu!

— Şi ce-i cu asta? întrebă Duiosul, sigur acum că acesta îi cocea ceva.

— Păi cum şi ce-i cu asta? Nu-ţi dai seama şi singur că primul dobitoc pe care l-a creat Dumnezeu ai fost tu? Ha, ha, ha! hohoti Călugărul încîntat de gluma sa.

— Schwein [1]! catadicsi Duiosul să răspundă, continuînd să-şi cureţe arma.

Între timp Skorzenny se căţărase pe zidul de stînci. Vîntul care încă sufla cu deosebită tărie, îi biciuia faţa şi îl obliga să se ţină zdravăn de colţurile tăioase. Ajunse pînă la creasta zidului. Îşi ridică cu grijă capul şi rămase încremenit ca stîncile din jurul său.

---

[1] Schwein – porcule.

Se afla la cîteva sute de metri de extremitatea portului din insulă, care se vedea destul de clar în dreapta sa. Curentul puternic şi furtuna dezlănţuită îi purtaseră mai departe de locul unde trebuiau să debarce. Îşi puse binoclul la ochi, scrutînd febril zona, în căutarea ţintei misiunii lor. Aceasta se distingea în stînga sa, la aproape un kilometru: o căsuţă mică, izolată, care abia se vedea pe plajă chiar şi prin binoclu. În spatele ei, o pată mare şi întunecată era promontoriul împădurit, în care trebuiau să ajungă ceilalţi oameni ai săi.

Ceea ce-l îngrijora la culme, nu era distanţa pînă la căsuţă, ci reflectorul. Chiar în faţa sa, la vreo sută de metri de stînci, se găsea un fel de schelă metalică, de vreo cinci-şase metri înălţime. Pe platforma din vîrf, doi soldaţi italieni fîţîiau un reflector cît toate zilele. Băltoaca de lumină a acestuia mătura de colo-colo plaja, pînă aproape de căsuţa în care se afla Mussolini.

Era clar că reflectorul trebuia neutralizat cu orice chip. Se uită neliniştit la ceas. Era douăsprezece şi douăzeci de minute. Coborî în grabă mare, sărind şi ţopăind pe stîncile ude, fără să-i pese că putea aluneca în orice moment, riscînd să-şi zdrobească capul. Dar timpul devenise dintr-o dată extrem de preţios, încît orice minut pierdut îi putea fi fatal. Ajunse într-un suflet printre ai săi.

— Călugărul, Duiosul şi Butonieră, fuga la mine! Wolf preiei comanda! Peste un sfert de oră, toţi oamenii să fie gata de luptă!

— Jawohl, herr sturmbannführer! răspunse Wolf Gebauer, mîndru de responsabilitatea primită, înăsprindu-şi mutra pocită. Săracul Wolf avea într-adevăr o figură cu care putea cîştiga un concurs de selecţie pentru filme de groază. Precis cînd era mic adormise pe cîmp şi o batoză sau o altă maşină de genul ăsta călcase pe capul său. Trecînd însă peste acest amănunt, Wolf Gebauer avea o figură cît se poate de fotogenică.

Skorzenny se mai uită o dată la mutra de bidon turtit a acestuia şi o porni spre stînci, însoţit de nedezlipita sa tripletă.

În mai puţin de un minut, se şi căţăraseră pe creste.

— Vedeţi reflectorul ăla blestemat? şopti Skorzenny.

— Gata, se face! Butonieră făcu o mişcare de scamator şi în mîna sa apăru o grenadă.

— Mein Gott, ce nătărău poţi să fii! Nu-ţi dai seama că ne putem folosi de el?

După expresia feţei lui Butonieră, ar fi fost clar pînă şi pentru un călugăr budist că acesta nu-şi dădea seama de ce reflectorul nu trebuia distrus.

— Trebuie să lichidăm javrele alea de sus, după care doi dintre voi, le vor lua locul. Pînă la ora unu, veţi mişca reflectorul, exact cum fac ăştia acum. Cînd începe atacul lăsaţi reflectorul să bată spre casă şi numai dacă n-aveţi altă treabă, veniţi şi voi să daţi o mînă de ajutor. V-aţi prins?

— Austriacule, eşti mai deştept decît noi trei la un loc, pe cinstea mea! se minună Duiosul.

Deşi Skorzenny ajunsese sturmbannführer, iar Călugărul, Duiosul şi Butonieră erau doar simpli caporali, aceştia i se adresau la fel ca în urmă cu aproape cinci ani, cînd se întîlniseră pentru prima oară în tabăra din munţii Pomeraniei. Dar asta niciodată faţă de alţii, ci numai cînd erau între ei.

— Gata, îi dăm drumul! Nici-o împuşcătură! Butonieră şi cu mine atacăm, voi ne acoperiţi! încheie Skorzenny.

Trecură coasta stîncilor şi începură să se tîrască fără nici un zgomot. Butoniră era chiar desăvîrşit în ceea ce făcea, de parcă fusese crescut de mic de o familie de şopîrle.

Mai aveau de parcurs cîţiva zeci de metri pînă la schelă, cînd, unul dintre cei doi italieni începu să coboare.

— Aldo, ia şi nişte ţigări! Ma presto [1]! se auzi vocea celuilalt soldat, care rămăsese lîngă reflector.

Skorzenny le făcu semn celor trei să se oprească. Se lipiră una cu pămîntul.

— Ia-l, îi şopti Otto lui Butonieră, făcînd un gest semnificativ cu mîna, de-a curmezişul gîtului.

Butonieră rînji cu plăcere şi într-o clipă îşi trase fermoarul de la buzunarul costumului impermeabil. Scoase o husă de piele şi o desfăcu rapid. Prin aer, străluci oţelul unui cuţit lung şi fin.

Aldo coborî ultima treaptă, puse piciorul pe pămînt şi se îndreptă spre port, sau cel puţin asta intenţiona să facă, întrucît nu mai avu timp. Lama de oţel mai scînteie o dată prin aer, după care se auzi un pufnet amortizat de nisipul ud al plajei.

— Aldo, che ce, va bene? [2]

---

[1] Ma presto – dar repede!

[2] Aldo, che ce, va bene? – Aldo, ce e, e-n regulă?

Dacă Aldo ar fi răspuns că e în regulă, avînd un cuţit în piept, ar fi fost un mare mincinos. Dar oricum nu mai conta ce-ar fi răspuns, din moment ce se procopsise cu o asemenea pleaşcă. În acele clipe, sufletul său se îndrepta spre rai. Cu condiţia să nu fi jinduit la femeia altuia, să nu fi furat şi alte chestii de-astea.

Colegul său se tot foia pe platformă în spatele reflectorului, uitîndu-se în jos, încercînd să vadă ce se întîmplă cu Aldo de nu răspunde. Dacă i-ar fi venit ideea să rotească rapid reflectorul, şi să-l îndrepte în jur, atunci l-ar fi văzut precis pe Skorzenny, care alerga spre schelă cu viteza unei locomotive. Butonieră stătea pregătit cu un al doilea cuţit, aşteptînd ca italianul să apară de după reflector.

Skorzenny se căţără pe schelă, dar cînd să se suie pe platformă, italianul îl zări. Avu un moment de surpriză în faţa acelei apariţii neaşteptate şi nemaiavînd timp să-şi scoată arma, îşi repezi piciorul spre capul musafirului nepoftit. Otto eschivă, îl apucă de picior şi trase puternic. Acesta se răsturnă, căzînd pe spate. Lui Skorzenny îi ajunse acest răgaz, astfel că dintr-un salt sări pe platformă. Italianul încercă să se ridice în timp util, dar Otto, mai rapid, se năpusti asupra lui ca un uliu asupra prăzii. Se vede treaba că nici adversarul său nu prea fusese dus la biserică. Întîmpină atacul ridicînd un picior în aer, şi oprind pentru o fracţiune de secundă corpul lui Skorzenny. Dacă ar fi continuat mişcarea ar fi reuşit să-l proiecteze pe acesta înapoi, dar din nefericire pentru el, nu făcu aşa. Skorzenny avu astfel timp să se răsucească în aer şi să cadă pe spate, alături de adversarul său. În clipa în care spatele său atingea platforma, mîna stîngă i se destinse ca un arc şi cu o mişcare circulară, latul palmei izbi cu sete gîtul italianului. După toate manualele de anatomie din lume, acesta ar fi trebuit să se stingă ca o lumînare, însă italianul nu prea răsfoise la şcoală aceste cărţi.

Icni ce-i drept scurt, după care îşi repezi cotul drept în coastele lui Skorzenny. Acesta simţi mai întîi cum un ciocan pneumatic îl apasă cu precizie, după care o betonieră trece la ralanty peste el. Un al şaselea simţ îl avertiză că trebuie să se rostogolească şi să se ridice în picioare, dacă ţinea morţiş să rămînă în viaţă.

Se părea că italianul renunţase la lupta corp la corp, după

arma pe care o apucase în grabă de ţeavă şi o ţinea ca pe un ciomag, cu amîndouă mîinile. Era clar că nu se prea prăpădea de dragul lui Skorzenny şi încurajat de inferioritatea în care se găsea atacatorul său, încercă să-l lovească în cap, făcînd însă o mişcare mult prea amplă cu braţele. Skorzenny se lăsă pe vine cu asemenea rapiditate, de parcă cineva l-ar fi tras de picioare prin platformă, arma zbură prin aer deasupra capului său şi lovi carcasa metalică a reflectorului. Corpul italianului urmări traiectoria armei, ca şi cum aceasta făcea parte din el şi pentru o clipă, se află cu spatele la Skorzenny. Acestuia îi fu însă suficient momentul şi-i sări în spate, imobilizîndu-l cu braţul drept şi înfigîndu-şi degetele stîngi în beregata adversarului. Italianul începu să se zvîrcolească, dînd haotic din braţe, încercînd să scape din strînsoarea năpraznică care-l paraliza, dar era prea tîrziu. Nefericitul horcăi, mai mişcă de cîteva ori, după care se lăsă moale ca o cîrpă.

Skorzenny îi dădu drumul pe platformă şi le făcu semn celor trei să se apropie. Ca nişte năluci, aceştia apărură lîngă schelă.

— Călugăre şi tu Duiosule, urcaţi şi continuaţi să mişcaţi drăcia asta. Cînd auziţi împuşcăturile îl fixaţi spre căsuţă şi vă întoarceţi în trap săltat. Clar?

Coborî rapid de pe schelă şi împreună cu Butonieră, care-şi recuperase între timp cuţitul din pieptul lui Aldo, se tîrîră înapoi spre ţărm. Toată operaţiunea durase mai puţin de zece minute şi în acel moment populaţia Italiei se diminuase cu două persoane.

În cinci minute ajunseseră la ai lor, care îi aşteptau, pregătiţi de luptă. Porniră în fugă, de-a lungul ţărmului stîncos. Mai aveau de parcurs aproape un kilometru într-un sfert de oră pentru a ajunge în dreptul căsuţei de pe mal, înainte de ora unu.

Vîntul care continua să sufle cu îndărătnicie, le îngreună considerabil fuga pe nisipul ud. După vreo zece minute, Skorzenny îi opri şi se căţără din nou pe mal. Se apropiaseră destul de mult, dar tot mai aveau de parcurs cîteva sute de metri. Reluară alergarea fără să dea semne de oboseală, deşi armamentul le stingherea mişcările.

Brusc, zidul de stînci din dreapta lor, se termină. La cel mult o sută şi ceva de metri din întunericul nopţii, apăru căsuţa, în jurul căreia se distingeau siluete omeneşti.

Vîntul culegea mirosurile de corpuri de pe mal şi de prin pădure, împrăştiindu-le în aer. Un cîine hămăi nervos de cîteva ori. Pînă la ora unu, mai erau cel mult cinci minute.

— Împrăştiaţi-vă şi porniţi tîrîş! Loos! Vorwärts! [1] dădu Skorzenny ordinul de atac.

Abia ieşiră de după stînci, cînd cerul se lumină dintr-o dată, de parcă pentru o secundă, ar fi apărut soarele. Cei zece se făcură una cu nisipul.

Racheta luminoasă mai trăi cîteva secunde, după care se stinse uşor, sfîrîind.

Îşi continuară înaintarea, într-o linişte absolută. Nişte piei-roşii, aflaţi la o vînătoare de căprioare, ar fi făcut hărmălaie, în comparaţie cu ei.

În acele clipe, cei din pădure trebuiau să fie deja cu degetele pe trăgaciul armelor.

Reflectorul mînuit de Călugărul şi Duiosul mătura încet plaja, fără să acorde însă atenţie ţărmului.

Zgomotul valurilor se fragmentă dintr-o dată întrerupt de pîrîitul sacadat al armelor automate. Dinspre pădure, clipeau o puzderie de luminiţe, ca un roi de licurici uriaşi, luat de vînt.

Soldaţii din jurul casei începură să se vînzolească înnebuniţi, surprinşi de neaşteptatul atac. Dar după cîteva secunde, începură să riposteze cu vigoare. Reflectorul se opri din mişcare, dar din păcate pata de lumină se opri la cîţiva zeci de metri de casă.

Un păcănit metalic şi brutal, începu să taie în felii orice alt zgomot.

— Asta-i mitralieră Beretta, de 9 milimetri! se grozăvi Butonieră, în timp ce făcea un salt înainte.

— Dacă o cunoşti aşa bine, ia doi oameni şi lichideaz-o pe aia din dreapta casei! Schnell! [2]

Butonieră se şi lansase, alergînd şi tîrîndu-se cu un cuţit în dreapta şi cu pistolul-mitralieră în stînga. Unul din cei doi care-l flancau, scoase cuiul unei grenade şi o aruncă spre adăpostul mitralierei. Grenada explodă însă exact la baza sacilor cu nisip care înconjurau mitraliera, fără să facă vreo victimă. Ochitorul se întoarse şi zărindu-i pe cei trei, apucă mitraliera cu intenţia de a o

---

[1] Daţi-i drumul! Înainte!

[2] Repede.

întoarce spre ei. Dar Butonieră se afla deja în aer, într-un plonjon spectaculos, în care cuţitul îi zbură fulgerător din mînă. Italianul bătu aerul cu mîinile şi se prăvăli ca şi cum cineva i-ar fi tras pămîntul de sub picioare.

Două grenade zburară din nou spre cuibul „Berettei“ de data asta nemairatînd ţinta. Exploziile lor aproape simultane, aruncară efectiv în aer corpurile celor ce se aflau în jurul mitralierei.

În acest timp, Skorzenny se îndrepta împreună cu doi oameni spre căsuţă, iar ceilalţi patru către stînga, unde al doilea corp de mitralieră continuă să toace neîntrerupt spre pădure. În faţa lor, se vedeau cîţiva italieni care alergau în salturi, spre căsuţă, cu intenţia vădită de a intra în ea. Dacă ar fi reuşit, era clar că îşi puteau lua adio de la Mussolini! Mauser-ul său începu să latre cu furie.

O siluetă se frînse în două, mai făcu cîţiva paşi, după care împleticindu-se, căzu. Celelalte, se aruncară la pămînt, contopindu-se cu acesta. Reuşi să le întrerupă cursa spre căsuţă, dar în acelaşi timp se deconspirase. Unul dintre italieni se adăposti în spatele celui împuşcat şi începu să tragă în direcţia sa, obligîndu-i pe toţi trei să stea lipiţi de nisip.

Cel din faţa lor trăgea destul de bine, dar norocul lor era că se aflau în spatele unei foarte scunde moviliţe de nisip, exact cît să-i protejeze. Puteau auzi clar cum gloanţele bufneau în nisip în faţa lor, la cîţiva metri.

O explozie violentă răsună puternic. Din adăpostul mitralierei din dreapta căsuţei, ţîşniră în aer corpurile cîtorva soldaţi. Butonieră şi cei doi care-l însoţiseră, îşi îndepliniseră misiunea.

Pe moment erau însă ţintuiţi pe loc de tirul armei care-i descoperise. Skorzenny scrîşni din dinţi de furie.

În stînga, izbucni un schimb de focuri de armă susţinut. Oamenii săi se angajaseră în luptă cu celălalt cuib de mitralieră, care măcina mai departe de zor. Aproape în acelaşi timp, din dreapta, răsună un tir de arme automate. Skorzenny ridică cu fereală capul, surprins că nu se mai trăgea asupra lor. Cei din faţă se cam aflau la strîmtoare, întrucît, în întunericul nopţii, două umbre care ţopăiau ca nişte broaşte, se îndreptau spre spatele căsuţei. Călugărul şi Duiosul părăsiseră reflectorul şi veniseră şi ei la petrecere.

Skorzenny şi cei de lîngă el, declanşaseră imediat un puternic foc de baraj, obligîndu-i pe italieni la tăcere.

— Acoperiţi-mă! Feur! Feur![1] strigă Skorzenny celor de lîngă el, ţîşnind ca din puşcă.

Ideea că cineva se putea strecura în căsuţă şi să-l ia ostatec pe Mussolini, sau mai rău, să-l împuşte, îl înnebunea de-a binelea.

Se afla la vreo douăzeci de metri de căsuţă, cînd, de-o dată, un glob de flăcări izbucni din locul în care se aflau italienii. Se trînti brusc la pămînt. Cîteva grenade aruncate de Călugărul şi Duiosul, împrăştiaseră moarte în jur. Se ridică la fel de iute şi se năpusti spre intrarea în căsuţă. Abia puse piciorul pe prima treaptă a scării, cînd, de după colţ, răsări ca din pămînt o umbră. Îşi făcu vînt şi se aruncă spre uşă, cu picioarele întinse spre broască, rugîndu-se la toţi zeii ca aceasta să nu fie zăvorîtă. Era ziua lui norocoasă. Sub şocul izbucnirii, uşa trozni, sărind din balamale. Se prăvăli înăuntru şi se întoarse imediat pe burtă, cu pistolul mitralieră în poziţie de tragere. Durerea din zona coastelor rupte îl făcu să vadă stele verzi. O salvă răpăi ucigaş, căutîndu-l cu îndîrjire. Ripostă instantaneu, rostogolindu-se de pe burtă pe spate, ţinînd cadrul uşii.

Un ţipăt scurt, fu urmat de zgomotul unei căzături alandala.

Se îndreptă precaut spre ieşire, cu degetul lipit de trăgaci. Pe trepte o mogîldeaţă chircită, zăcea într-o poziţie curioasă. La început, datorită întunericului i se păru că ceva nu este în ordine cu ceea ce vedea. Apoi, îşi dădu seama. Rafala armei sale, îl decapitase pur şi simplu pe italian. Capul acestuia se afla la cîţiva metri de casă, ca o minge uitată de copii pe plajă.

Se întoarse în casă.

După puternicul tir care se auzea de-afară, era clar că se dădea o luptă grea pentru cuibul de mitralieră, care continua să reziste.

Începu să bîjbîie, în căutarea lui Mussolini. Intră în primele două camere fără să aprindă lumina strigîndu-l pe duce, dar nu primi nici-un răspuns. Deschise uşa şi celei de-a treia camere şi se aruncă imediat la podea. Prin fereastră, la cel mult treizeci de metri, se vedea ca-n palmă cuibul de mitralieră al italienilor. Îl strigă din nou pe Mussolini, dar îi răspunse aceiaşi tăcere de pînă

---

[1] Trageţi! Trageţi!

atunci.

Rămase înlemnit pe podea, de parcă cineva îl lovise cu leuca în moalele capului şi-l doborîse.

Mussolini nu se afla în casă.

— Donnerwetter! Sakrament! [1] scrîşni cu dinţii închişi, izbind cu pumnul în podea.

Schimbul de focuri de afară continua cu aceeaşi violenţă. Se ridică brusc, sări lîngă fereastră şi spărgînd geamul cu ţeava armei, începu să tragă înspre cei din adăpostul mitralierei, pînă-şi goli încărcătorul.

În cîteva secunde, îi masacră pe toţi. Italienii, luaţi pe nepregătite, nici n-avuseseră timp să rostească „Pater noster“.

Dintr-o dată, se lăsă liniştea. Skorzenny se întoarse în grabă şi aprinse luminile în toată casa. Nici urmă de Mussolini. Îşi aminti brusc de vasul care i se păruse că părăsise insula, în timpul furtunii.

— Sakrament!

Îşi dădu seama că fuseseră traşi pe sfoară. Italienii sacrificaseră cîţiva soldaţi în acea noapte, dar îl aveau în continuare pe duce.

Ieşi furios din casă, mai să se împiedice de corpul celui împuşcat pe treptele de la intrare.

Afară, Butonieră şi Călugărul, se certau de mama focului.

— Tare tîmpit mai poţi să fii, era cît pe ce să mă nimereşti! îi reproşa amical Călugărul lui Butonieră.

— Pagubă-n ciuperci, un dobitoc mai puţin pe lume, replică calm acesta, curăţîndu-şi cuţitul de zor.

Se părea că îndeletnicirea asta îi făcea plăcere, întrucît îi acorda deosebită atenţie, astfel că nu-l prea băgă în seamă pe Călugărul.

Lui Skorzenny tot nu-i venea să creadă că întreg balamucul pe care-l avusese, fusese de pomană. Stătea şi se uita la un tînăr soldat italian, care zăcea pe nisip, la cîţiva paşi de el, cu mîinile răstignite. Italianul fusese un bărbat frumos la viaţa lui. Avea o faţă smeadă cu trăsături delicate, iar mustăcioara neagră, precis tulburase inimile la niscaiva fetişcane.

Din colţul gurii, pornea o dîră roşiatică, care se prelingea pe

[1] Dumnezeule! Fir-ar al naibii!

gît, fiind apoi absorbită de nisipul plajei. Ochii albaştri priveau nedumeriţi la Skorzenny.

Nici nu-şi dădu seama că între timp, furtuna încetase de tot. Perdeaua de catifea neagră de pe cer fusese trasă complet de o mînă nevăzută, descoperind luna şi puzderia de stele.

Un fîlfîit uşor se auzi deasupra capului său. Cîţiva pescăruşi care supravieţuiseră furtunii, se îndreptau spre interiorul insulei. Unul din ei ţipă trist de cîteva ori.

Dinspre pădure, mai multe umbre se îndreptau spre ţărm. Erau camarazii lui.

13

Liniile drepte şi curbe, se întretăiau în figuri complicate, părînd a nu respecta vreo regulă anume. Generalul Student părea foarte absorbit de ceea ce făcea. Mîzgălea hîrtia din faţa sa cu un aer concentrat, încercînd să facă numai din S-uri, o uriaşă literă M, aşezată pe un postament, destul de fragil. Dacă schiţa sa ar fi fost materializată, cu siguranţă că postamentul s-ar fi prăbuşit într-o clipă.

Zorii dimineţii apăruseră de mult, dar se părea că Student nu realizase acest lucru, întrucît veioza de pe biroul său era încă aprinsă.

Continuă să deseneze, dar gîndurile îi erau în insula Maddalena. La ora aceea, operaţiunea amfibie a lui Skorzenny se terminase de mult. În mod surprinzător, starea de emoţie din timpul nopţii îl părăsise complet.

„La urma urmei, Skorzenny ăsta este un profesionist. Dacă Mussolini s-a aflat noaptea trecută în insulă, cum a spus Schellenberg, atunci la ora asta, e în mîinile noastre” îşi făcu el curaj.

„Schellenberg, hm, un gangster, nu alta“, îşi aminti cum descoperirea noii ascunzători în care era ţinut Mussolini, fusese al naibii de dificilă, dar şi plină de inedit.

După eşecul din insula Ponza, treaba devenise o chestiune de orgoliu, la urma urmei. Student luase legătura cu profesioniştii spionajului. Telefonase la Berlin şi vorbise personal cu brigadenführerul Walter Schellenberg, şeful lui SD-VI, serviciul de spionaj în străinătate, despre chestia cu Mussolini. Peste cîteva zile, acesta îl invitase telefonic urgent la cartierul său general, pentru a-i comunica nişte lucruri extrem de importante, după cum se exprimase el însuşi.

Student luă avionul special spre Berlin, în culmea surescitării. Drumul de la aeroport, la vila lui Schellenberg, i se păru că durează un secol. Presimţea că în sfîrşit norocul va fi de partea sa, şi acesta îi va da în sfîrşit informaţia aşteptată. În acelaşi timp, era curios să-l cunoască pe acest jurist de 33 de ani, care avusese o ascensiune atît de fulgerătoare, încît după zece ani de la înscrierea sa în partidul nazist, ajunsese în fruntea serviciului de informaţii al Reich-ului.

Ajuns la destinaţie, Student fu condus imediat în biroul lui Schellenberg. Acesta îl întîmpină cu cordialitate, de parcă se cunoşteau din clasele primare.

— Herr obergruppenführer, îmi pare bine să vă cunosc personal! Am auzit multe despre dumneavoastră şi despre celebrii dumneavoastră paraşutişti.

Schellenberg avea o figură uscăţivă, cu obrajii cam scofîlciţi, care-i dădeau un aer bolnăvicios. Figura sa emana însă o inteligenţă aparte, poate şi din cauza frunţii înalte, uşor bombate.

Student îi răspunse cu o formulă de politeţe echivalentă şi luînd loc într-un fotoliu îşi aprinse trabucul oferit de gazda sa. Îşi aruncă ochii prin jur.

Încăperea în care se afla, avea mărimea unui grajd de fermieri înstăriţi. Mobila masivă era din mahon, iar podeaua era acoperită cu covoare orientale. Un seif, în care ar fi putut intra lejer cîţiva bărbaţi robuşti, era amplasat între ferestrele prevăzute cu gratii zdravene.

Schellenberg luă loc la biroul său cît toate zilele, pe care se aflau mai multe telefoane şi chiar un microfon.

— Am o veste bună pentru dumneavoastră, spuse acesta brusc. Ştiu unde se află Mussolini.

Student aproape că se înecă de emoţie cu fumul ţigării.

Schellenberg îi devenise dintr-o dată mai drag decît chiar propria-i mamă.

— Da, continuă acesta, agenţii mei au descoperit că Mussolini se află în insula Maddalena, din nordul Sardiniei. Vreau să vă spun, Herr general, că pentru această informaţie, s-au plătit averi.

„Haida-de, mai las-o baltă, zise în sinea sa Student, parcă nu ştiu că banii ăştia sînt de fapt lire englezeşti false“. Mai aflase şi el cîte ceva, de ici, de colo, de cînd îşi lăsase aviaţia de-o parte şi se ocupa de spionaj.

— Dar este o problemă, spuse cam încurcat şeful spionajului. S-ar putea să nu ştiţi, dar însuşi reichsführerul SS Heinrich Himmler este înştiinţat de operaţiunea de răpire a ducelui.

— Foarte bine, răspunse precaut Student, ca şi cum ar fi călcat printre ouă. Era sigur că încăperea colcăia de microfoane secrete, ca un cîine năpădit de căpuşe. În sinea sa blestema însă beleaua care-i căzuse pe cap. Nu ajungea că însuşi Hitler se interesa de cazul ăsta, mai lipsea acum ca şi şeful suprem al SS-ului să-şi bage nasul în misiunea sa.

— Hm, Herr general, dumneavoastră nu ştiţi multe, spuse îngîndurat Schellenberg, bătînd cu degetele în birou.

Pe unul dintre degete, avea un inel împodobit cu o uriaşă piatră azurie. Mişcarea făcută de mînă, îi atrase atenţia lui Student asupra inelului.

„Prost gust“ îşi spuse în gînd, uitîndu-se la piatra acestuia. Dar n-avea de unde să ştie că rostul pietrei era să ascundă o capsulă de aur, în care se afla cianură. Iar dacă i-ar fi controlat dantura lui Schellenberg, cînd acesta pleca în misiune în afara Germaniei, ar fi descoperit un dinte fals, care ascundea o altă doză de otravă.

— Reichsführerul Himmler, continuă acesta, are o încredere oarbă în informaţiile care-i parvin, nu de la serviciul meu ci din..., şi aici făcu o pauză, din gura astrologilor şi magicienilor. Să nu vă mire, continuă el pe un ton uşor amuzat, că tocmai a scos din lagărele de concentrare vreo 40 de şarlatani, şi-i ţine acum într-un lux nebun, pentru a obţine de la ei, revelaţia ascunzătorii lui Mussolini.

Student avea impresia că cel din faţa sa făcuse o glumă proastă. Chestia asta i se părea mai mult decît absurdă. Dar Schellenberg nu glumise cîtuşi de puţin.

— Vorbesc cît se poate de serios, Herr general. Deseori sînt nevoit să recurg la cîte-un „astrolog“ sau la vreun „magician“, pe care-l pun să înveţe pe dinafară informaţia pe care oamenii mei au obţinut-o. Altminteri, nu i se dă crezare.

— Herr Schellenberg, vreţi să spuneţi deci, că pînă cînd reichsführerul Himmler nu este înştiinţat de vreun vrăjitor că Mussolini se află în Maddalena, nu am foc verde pentru continuarea operaţiunii? întrebă Student temător.

— Cam aşa ceva, răspunse acesta, cu un ton compătimitor, dar vă promit că voi acţiona cît voi putea de rapid.

Schellenberg se ţinuse de cuvînt şi chiar a doua zi, Student primise telefonic de la Himmler personal, încuviinţarea de a acţiona pentru eliberarea ducelui. Himmler îi comunicase cu emfază că Mussolini era sechestrat în insula Maddalena.

Student dădu la o parte cu un aer absent foaia pe care desenase pînă atunci. Parcă reuşise să mai consolideze cît de cît postamentul cel fragil.

Telefonul de pe birou se porni să zbîrnîie strident. Deşi nu tresări cîtuşi de puţin, brusc, avu o presimţire sumbră. Ridică receptorul. De la celălalt capăt al firului, Skorzenny îi comunică cu o voce teribil de arţăgoasă, că operaţiunea se produsese prea tîrziu. Ducele fusese transferat de pe insulă, dracu’ ştie unde, cu puţin timp înainte ca grupa să-şi declanşeze atacul. Toată paza lui Mussolini de pe insulă fusese măcelărită.

Convorbirea se întrerupse. Student puse receptorul cu grijă în furcă, de parcă cineva îl prevenise că acesta ar fi fost minat. Tîmplele îi zvîcneau, ca şi cum un binevoitor i le cuplase la o pompă, pe care o acţiona cu mult sîrg. Ridică ochii.

De data aceasta, privirea lui Hitler devenise ameninţătoare.

14

Nu, hotărît lucru, Rudi părea că se ţîcnise de-a binelea. Încăpăţînarea lui de a scuipa exact pe dunga roşie din capătul

barierei, devenise pur şi simplu enervantă pentru Karl. La început, îl urmărise pe Rudi cu curiozitate, dar perseverenţa acestuia ajunse să-l exaspereze. De fapt, îl irită capacitatea lui Rudi de a scuipa fără încetare de mai bine de o oră şi ceva. Simţi nevoia să-l zgîndăre puţin:

— Te-a prostit căldura, ce mai!

Rudi nici nu-l băgă în seamă, întrucît pe dunga roşie poposise între timp o muscă. Părea de-a dreptul captivat de noua ţintă. Karl oftă a lehamite, se ridică din iarbă întinzîndu-se cît era de lung şi trase apoi o înjurătură de toată frumuseţea. Era renumit în tot regimentul pentru originalitatea înjurăturilor sale, care nu semănau niciodată una cu alta. Aşteptă o reacţie din partea lui Rudi, dar acesta era preocupat în continuare de musca lui. Ce porcărie! Îşi blestemă în gînd soarta, cu lux de amănunte. De două zile fuseseră ţintuiţi în acest post de control al şoselei care ducea spre funicularul pentru Gran Sasso şi singura maşină care trecuse, era cea germană, care le aducea zilnic raţia de mîncare şi apă de la unitate. Ghinionul naibii, nu alta! El, Karl Rustedt, care controla toată bursa neagră din unitate, să fie condamnat la inactivitate, de o nenorocită de misiune şi colac peste pupăză, trebuia să-l suporte şi pe idiotul ăsta de Rudi. Îşi aprinse o ţigară şi începu să verifice mitraliera. Frigea, nu alta, aşa că se lăsă păgubaş. Luă binoclul şi se uită cu jind spre vîrful Gran Sasso, unde se zărea popasul sportiv de schi. Telefericul care făcea legătura cu muntele zăcea inert, ca un bondar uriaş şi adormit. Ţîrîitul intermitent al unui greiere, sparse liniştea.

— Ha, ha, tîrfa naibii, fir-ai tu să fii!

Rudi se ridică brusc, voios de parcă ar fi ieşit în întîmpinarea unor fete de la bordel.

— Mare dobitoc mai eşti, replică în silă Karl, continuînd să se uite prin binoclu.

— Mai ai Martini? sosi întrebarea pe un ton vesel.

— Cinci mărci cana, răspunse în colţul gurii Karl, fixînd cu binoclul şoseaua ce ducea spre oraş.

— În regulă, dar să fie din termos, obiectă Rudi.

— Din termos face şapte mărci.

— Eşti un împuţit, nu un camarad, să te ia toţi dracii! Hai, dă-o-ncoa’!

— Nu acum, avem vizitatori, spuse Karl lăsînd binoclul şi încheindu-şi în grabă tunica. Treci la barieră!

— Nu zău, eşti deştept, nu-i aşa! Dăm cu banul, ai uitat?

— Bine, acceptă Karl, îngreţoşat peste măsură, scoţînd o monedă din buzunar. Alege!

— Banul, ca să stau în adăpost.

Moneda luci prin aer, îi căzu în iarbă, arătînd soarelui faţeta cu banul.

— … u-i tîmplaru' sicriului mă-sii, bombăni Karl punîndu-şi casca pe cap şi agăţîndu-şi pistolul mitralieră pe umăr, se îndreptă spre barieră.

Maşina care înainta pe şosea, se putea vedea acum cu ochii liberi. Karl scuipă cu îndemînare ţigarea şi se proţăpi în spatele barierei, bălăbănindu-şi mîna stîngă în aer. Arătătoarele mîinilor drepte ale lui Karl şi Rudi presau uşor, dar ferm, trăgaciul fierbinte al armelor.

Maşina opri lin la cîţiva metri de barieră. Bărbaţii dinăuntru sporovăiau gălăgioşi, gesticulînd în aşa hal, încît era de mirare că nu-şi scoseseră vreun ochi.

La apropierea lui Karl, tăcură ca la comandă.

— Document, spuse laconic Karl, ţinînd arma îndreptată spre şofer.

Cei patru bărbaţi începură să se foiască. Şoferul strînse actele tuturor şi le înmînă prin geamul deschis lui Karl. Acesta le răsfoi atent şi apoi se aplecă să confrunte figurile pasagerilor cu fotografiile de pe acte. Placa metalică care-i atîrna de gît, cu însemnele poliţiei militare, se balansă de cîteva ori. Totul părea în ordine.

— Dove andate? [1] întrebă Karl, nu că l-ar fi interesat în mod deosebit unde mergeau italienii ci doar aşa, să se grozăvească că se descurcă în italiană, ştiind mai ales că Rudi îl auzea şi murea de invidie.

— Ci siamo operai, e faciammo di riparazioni al teleferico [2], răpăi ca o mitralieră şoferul.

---

[1] Dove andate – Unde mergeţi.

[2] Ci siamo operai, e faciammo di riparazioni al teleferico – Suntem muncitori şi reparăm telefericul.

— Va bene, andate! [1] răspunse grav Karl, după un moment ca şi cum ar fi dat o sentinţă, înapoindu-le actele. Nu prea pricepuse el ce îi răspunse şoferul, dar ultimul cuvînt tot îl reţinu.

Se îndreptă spre barieră şi o ridică, ţinînd cu o mînă lanţul. Maşina demară, trecu de el şi se îndepărtă încet. Unul dintre bărbaţii aşezaţi în spate, îi făcu prin geam un semn obscen cu mîna, rînjind cu toată gura.

„Ambreiaju' dumnezeilor mă-tii!“ proferă cu dispreţ neamţul, lăsînd bariera în jos. „Rudi, scoate banii!“ strigă Karl, brusc înveselit, îndreptîndu-se spre adăpostul mitralierei.

Soarele continua să dogorească. Ţîrîitul greierului se putea auzi din nou, în liniştea care se instaurase. La punctul de control de pe şoseaua pustie, doi soldaţi nemţi se apucară să bea Martini rece, la umbra unui pom.

Vîrful Gran Sasso domina maiestuos peisajul, în care nu se întîmpla nimic.

15

A doua zi Mussolini urma să împlinească 60 de ani şi o lună. Se afla de trei săptămîni în Maddalena şi existenţa-i decurgea monotonă, ca şi zgomotul valurilor, care-i devenise familiar.

Zilele trecute, locotenentul de carabinieri care-i adusese cadoul lui Hitler, îl vizită din nou. De data asta îi adusese doar un plic, destul de umflat. Locotenentul părea că se restabilise după efortul de zilele trecute. Mergea vioi şi nu mai era năduşit.

Mussolini deschisese nerăbdător plicul. Înăuntru se aflau tăieturi din ziare, care conţineau comunicatele oficiale militare italiene. La prima vedere, ducele păru surprins de gestul guvernului lui Badoglio. Dar cum parcurse cîteva rînduri, îşi dădu seama că operaţiunile italienilor aveau consistenţa unei gelatine,

[1] Va bene, andate – În regulă, daţi-i drumul.

iar continuarea războiului, era făcut doar de ochii nemţilor.

„Exact cum am presupus“ spuse el dezgustat.

„Badoglio şi regele pregătesc capitularea, e clar ca lumina zilei. De-asta mi-au permis să văd comunicatele astea prosteşti, de adormit copiii, ca să ştiu la ce să mă aştept. Trădători împuţiţi!“

Nici nu se mai enervase. Devenise mai blazat decît un azerbaidjan blazat.

Începu să se plimbe în jurul casei, gîndindu-se la soarta familiei sale şi a Clarettei. Un căpitan se apropie de el:

— Duce, să vă pregătiţi de plecare. Mîine veţi părăsi acest loc cu un avion, spre o nouă destinaţie mai sigură.

— Cu un avion al Crucii Roşii, nu-i aşa? întrebă Mussolini zîmbitor.

— Exact, răspunse laconic căpitanul.

— Căpitane, cum te numeşti? încercă ducele să intre în vorbă.

Acesta se uită bănuitor la Mussolini. Nu prea părea dornic să lege o conversaţie, dar îi răspunse totuşi, cam în doi peri:

— Bianchi, excelenţă.

— Ce părere ai Bianchi, despre războiul ăsta? întrebă pe neaşteptate Mussolini.

— Duce, spuse acesta întunecat, fratele meu a luptat în Etiopia la Mai Cou, un glonţ i-a zburat creierii. Cu o zi înainte, primise o scrisoare de acasă, în care soţia îl anunţase că-i născuse doi băieţi. — Îmi pare rău, Bianchi, dar victoria de la Mai Cou, pentru care fratele tău şi-a dat viaţa ca un erou, a însemnat începutul imperiului italian, încercă Mussolini să-l consoleze, pe un ton bărbătesc.

— Duce, din partea mea, preferam să-mi trăiască fratele. Şi ştiţi ceva? Fac ceva pe imperiul ăsta! zise Bianchi şi scuipînd în lături cu silă, se îndepărtă rapid.

Mussolini privi uimit în urma căpitanului.

„E clar, ăştia n-au simţul istoriei!”

A doua zi, dimineaţa devreme, un hidroavion al Crucii Roşii ameriză lîngă ţărm. O barcă îl transportă pe Mussolini şi operele complete ale lui Nietsche, la bordul acestuia, unde aştepta o gardă înarmată. Avionul începu să zbîrnîie, alunecă pe apă cîţiva metri, după care se înălţă rapid, ca un pescăruş care-şi înhăţase

peştişorul.

Mussolini întoarse capul spre căsuţa lui Weber. Privită de sus, părea şi mai izolată decît era în realitate.

„Cine ştie ce destin l-a obligat şi pe ăsta să trăiască în Sardinia, în loc să stea printre ai săi!“ se trezi el compătimindu-l brusc pe Weber.

Ajunseră destul de rapid la lacul Bracciano, din nordul Romei. Lîngă lac, îi aştepta o ambulanţă a salvării, în spatele căreia se înşirau cîteva maşini civile. Luă loc în ambulanţă, alături de un căpitan de poliţie, cu un aer înţepat, de parcă-i intrase ceva în fund şi chestia asta îl deranja vădit.

Coloana se puse în mişcare. Mussolini încercă să afle de la însoţitorul său încotro se îndreptau, dar acesta nu catadicsi să-i răspundă. Era foarte ocupat să înlăture o zgîrietură de pe patul pistolului său mitralieră.

La un moment dat, sirena salvării porni să sune, iar maşina se opri brusc. Uşa din spate se deschise, şi un căpitan de carabinieri le spuse agitat:

— Alarmă aeriană! Am fost anunţaţi prin radio! Răspîndiţi-vă!

Mussolini ieşi din maşină, uitîndu-se curios în jur. La cîteva sute de metri de ei, se afla podul peste Aguila. În depărtare, se zărea masivul Abruzzi, din care se detaşa vîrful Gran Sasso d’Italia.

„Pariez că mergem la Gran Sasso!“ pronostică el în sine, în timp ce fugea spre cîmp, alături de gardienii săi, care nu-l slăbeau din ochi.

Avioanele aliate treceau prin apropiere. Li se auzise doar zgomotul surd al motoarelor, preţ de cîteva clipe, după care se făcu din nou linişte.

Îşi reluară drumul, în aceeaşi formaţie.

— Căpitane, nu-i aşa că mergem la Gran Sasso? întrebă Mussolini, după ce urcaseră în maşină.

Căpitanul cel înţepat se opri din zgîndăritul armei, şi-l privi cu figură uimită, de parcă prizonierul său ar fi aflat de cine ştie unde acest secret, păzit cu străşnicie. Dar cum drumul pe care mergeau ducea numai spre Gran Sasso, confirmă, indiferent:

— „Da, acolo mergem“. Cu alte cuvinte, din partea lui, Mussolini putea fi dus şi pe lună.

Şi cum destinaţia nu mai constituia nici-un secret, dădu la o parte o perdeluţă a maşinii.

Începuse să se însereze. Sirena salvării porni din nou să sune, dar maşina îşi continuă drumul. Prin geamul deschis, se văzu un post de control german, pe lîngă care trecură. Un soldat neamţ, cu însemnele poliţiei militare stătea lîngă bariera ridicată. Lîngă şosea, în spatele unui adăpost din care ieşea gura unei mitraliere, se vedea o cască metalică.

Peste un sfert de oră, ajunseră la staţia telefericului. Pe acoperişul ei, o mitralieră era îndreptată asupra vizitatorilor. Le ieşi în întîmpinare un locotenent cu o figură agreabilă care se prezentase, Vittorio. Acesta, însoţit de o grupă de carabinieri, îl conduse pe Mussolini în cabina telefericului.

Un clănţănit scurt şi cablul gros începu să tragă lin cuşca metalică deasupra hăului.

Staţia terminus de pe Gran Sasso. Siluete omeneşti se detaşau în jurul ei.

Se vedea treaba că era aşteptat cu aceaşi dragoste ca şi pînă atunci.

Cabina telefericului clănţăni din nou scurt şi se opri.

— Duce, sînt căpitanul Faviola şi am misiunea să vă asigur protecţia pe Gran Sasso.

Mussolini privi la ofiţerul de carabinieri care-l întîmpinase. Avea figura unui soldat trecut prin multe lupte, o figură bărbătească şi dîrză, care-ţi inspira încredere.

Porni după el, urmat de cîţiva carabinieri. La vreo sută de metri în faţa lor, se zărea o clădire, ce părea a fi un hotel.

„Minunat“, se gîndi Mussolini, „parc-aş fi în vacanţă. Mai întîi un sejur la mare, şi acum, unul la munte, exact cum mi-a prescris medicul!“

Apropiindu-se de hotel, acum putea distinge numele acestuia, înscris pe frontispiciul de deasupra intrării principale: „Campo Imperatore“.

„Mulţumesc pentru consideraţie“, zîmbi amar Mussolini, intrînd în hotel.

16

O rază de soare străpunse covorul gros de nori albi, pătrunzînd pe fereastra biroului. Întîlnind nichelul scrumierii, se întoarse instantaneu în eter.

Mîna obersturmbannführerului Tretnner întrerupse drumul razei de lumină, pentru a strivi cu un gest decis ţigara. Consfătuirea Statului Major al generalului Student se terminase. Şeful de Stat Major Tretnner părăsi ultimul încăperea în care rămăsese doar slăbănogul de Student. Datorită tensiunii nervoase din ultima lună, acesta părea că mai slăbise, încît dădea senzaţia că nici măcar salată nu mai mînca zilnic.

Dispariţia subită a lui Mussolini din Maddalena din 28 august, pusese capac la toate. Operaţiunea amfibie a lui Skorzenny fusese în van şi avusese ca unic rezultat alertarea italienilor, care aveau astfel o dovadă concretă despre existenţa cuiva care intenţiona să-l răpească pe Mussolini. Student fusese cît pe ce să facă un atac de apoplexie.

Hitler personal vorbise cu el la telefon, interesîndu-se de mersul operaţiunii „Eiche“. Führerul, care turbase de furie auzind cum Mussolini scăpase de două ori de sub ghiarele nemţilor, răcnise aşa de tare la telefon, încît Student avea impresia certă că aparatul din clipă în clipă urma să se facă bucăţele.

Răpirea lui Mussolini începuse să fie o obsesie, dar dacă totul ar fi continuat în aceeaşi succesiune de ghinioane, în curînd trebuia să-şi procure haine foarte groase, întrucît iernile ruseşti nu erau deloc blînde.

Activitatea serviciilor de informaţii se intensificase, dar nici spionajul SS de la Roma al sturmbannführerului Kappler, nici cel al brigadenführerului Schellenberg nu descoperiseră nici-o urmă, oricît de mică. Abia la sfîrşitul lui august i se comunicase un lucru foarte interesant, care-l făcuse să-şi recapete speranţa.

Un post de control german, de pe şoseaua care ducea la staţia de teleferic pentru vîrful Gran Sasso d’Italia, raportase că traficul pe şosea se înteţise. Soldatul care comunicase acest lucru, remarcase şi prezenţa unei maşini de salvare.

Student înhăţă imediat informaţia primită, ca o pasăre flămîndă un vierme imprudent. Chestia cu ambulanţa salvării i se

păruse al naibii de suspectă. Se informă ce este cu acest munte şi cu telefericul său şi află astfel că pe vîrful Gran Sasso, situat la vreo sută de kilometri de Roma, se afla un hotel „Campo Imperatore“, la altitudinea de 2112 metri, folosit drept popas pentru schiori în timpul iernii.

În mintea lui Student se aprinse un beculeţ, care începu să facă lumină în tenebrele din creierul său. Amplasamentul acestui hotel i se părea ideal pentru o ascunzătoare sigură, care beneficia în plus şi de avantajul natural al terenului, aproape inaccesibil. Aşa că în primele zile ale lui septembrie, Student se gîndi să întindă o cursă italienilor, pentru a-şi verifica ipoteza. Colonelul Tretnner luă legătura cu oficialităţile italiene, pentru a le cere permisiunea de a caza soldaţi nemţi la hotelul de pe Gran Sasso. Refuzul primit fusese destul de prost camuflat de explicaţia că pentru moment hotelul era închis, pe motiv că se făceau reparaţii la staţia telefericului.

Răspunsul se bătea cap în cap cu informaţia referitoare la traficul intens din zilele anterioare. Student se edificase astfel complet, iar tîmplele îi zvîcniseră de emoţie.

„E clar ca lumina zilei, îşi spuse el, că l-au transportat pe Mussolini cu maşina salvării pînă la staţia telefericului“.

Era puţin probabil ca prezenţa ambulanţei să se datoreze vreunei alte cauze. Ca de exemplu, unul din cei de pe munte să fi înnebunit subit, să-şi pună schiurile în picioare, să-şi dea drumul la vale pe iarbă şi să cadă în cap în prima groapă întîlnită.

Vînatul cel mare care-l obseda mai bine de o lună, era prins în laţ.

Nici nu-l mai înştiinţă pe reichsführerul Himmler despre ceea ce aflase. Vroia să muşte singur din dulcele fruct al reuşitei, aşa că luă hăţurile în mînă.

Dădu ordin ca postul de control de pe şoseaua spre Gran Sasso, de unde pornise informaţia de aur, să fie întărit. Fuseseră transmise, fireşte, semnalmentele lui Mussolini, iar orice vehicul trebuia controlat la sînge. Student amenințase cu trimiterea pe frontul din Rusia pe cine nu ar fi respectat întocmai ordinele sale.

Concomitent îi dăduse sturmbannführerului Langguth, ofiţer în Statul său Major, misiunea secreta ca împreună cu Skorzenny să execute zboruri de recunoaştere desupra vîrfului Gran Sasso şi să

fotografieze din avion hotelul „Campo Imperatore“, şi împrejurimile lui.

După ce consfătuirea Statului său Major se terminase şi Student rămase singur, scoase dintr-un sertar al biroului setul de fotografii pe care cei doi îl realizaseră şi începu să le examineze cu atenţie pentru a nu ştiu cîta oară.

Se trezi zîmbind. „Să ştie Tretnner la ce mă uit eu acum!“ spuse el răutăcios. Într-adevăr, de cînd mirosise chestia cu Gran Sasso, nu-l înştiinţase nici măcar pe şeful Statului Major, despre ceea ce punea el la cale.

Fotografiile erau bine realizate. Fuseseră luate cam de la trei kilometri înălţime şi reprezentau hotelul din mai multe unghiuri. Hotelul se afla amplasat pe înălţimea unui fel de platou. Lîngă el, se afla o zonă deschisă la culoare, probabil o pajişte care cobora în pantă pînă la marginea platoului, de unde începea prăpastia.

„Da“ zise mulţumit Student, lăsînd fotografiile pe birou, punîndu-şi grijuliu mîna peste ele, ca şi cum ar fi fost nişte amintiri scumpe de familie.

Se uită nerăbdător la ceas. Skorzenny şi cu Langguth ar fi trebuit să sosească deja. Student urma să le comunice decizia cea mare: o operaţiune de comando din aer. Planul era deja conturat în mintea sa.

Un ciocănit ferm se auzi în uşă.

— Herein! [1] strigă nerăbdător Student.

Hans deschise grijuliu uşa şi în încăpere intrară trei bărbaţi zdraveni. Sturmbannführerii Skorzenny, Langguth şi un oberleutenant necunoscut lui Student, pocniră din călcîie şi salutară simultan, de parcă în anticameră, pînă să intre, repetaseră în neştire acest lucru.

— Herr general Student, spuse Skorzenny, vă prezint pe oberleutenant SS Raoll, din trupele speciale Waffen-SS, adjunctul meu.

Acesta îşi mai pocni o dată călcîiele, salutînd scurt din cap.

— Herren, spuse grav Student, după ce-i pofti să ia loc în faţa biroului său, v-am convocat pentru a vă comunica decizia mea. Am hotărît ca mîine, 12 septembrie, să se desfăşoare acţiunea de

[1] Intră!

eliberare a lui Mussolini, de pe muntele Gran Sasso.

Cei trei ofiţeri nici măcar nu clipiră. Student crezu o clipă că nici nu-l auzise şi se simţi obligat să sublinieze:

— Vreau să spun că se va desfăşura şi se va încheia cu succes, termină el fraza pe un ton uşor ameninţător. Planul este următorul.

Cei trei începură să dea oarecare semne de interes, dar nu din cale afară.

— Mîine, de pe aerodromul „Practica del Mare“, de lîngă Roma, vor decola avioane remorchere care vor tracta planoare. În ele se vor găsi paraşutiştii mei şi cîţiva dintre oamenii dumitale, căpitane, i se adresă el lui Skorzenny. Planoarele vor ateriza pe pajiştea în pantă de lîngă hotel.

Degetele sale curate şi îngrijite răsfirară teancul de fotografii de pe birou şi aleseră fotografia ce reprezenta pajiştea. Arătătorul lui Student ciocăni de cîteva ori în zona deschisă la culoare de lîngă hotel, după care întoarse fotografia spre cei trei. Aceştia o priviră, fără să pară că sînt foarte entuziasmaţi de ceea ce văzură. Student putea la fel de bine să le arate o inscripţie de pe un sarcofag egiptean, pentru că efectul ar fi fost acelaşi.

— Aterizarea este posibilă, cu condiţia să nu fie făcută în picaj, continuă generalul cu un ton de expert, care nu admitea replică. După aterizare, paraşutiştii mei şi oamenii dumitale, căpitane, spuse uitîndu-se din nou la Skorzenny, vor neutraliza carabinierii italieni. Sarcina dumitale, Skorzenny, rosti rar, ţinînd spre acesta arătătorul mîinii drepte, pentru a-l indica cu precizie ca şi cum şi ceilalţi doi s-ar fi numit tot Skorzenny, este de a asigura securitatea lui Mussolini.

Arătătorul lui Student rămase aţintit cîteva secunde spre Skorzenny, după care începu să bată rapid darabana împreună cu degetul mijlociu, pe teancul de fotografii din faţa sa.

— Acum puteţi să-mi adresaţi întrebări, îşi încheie el mărinimos cuvîntarea.

— Herr general, începu Skorzenny, aţi spus că paraşutiştii dumneavoastră şi oamenii mei vor neutraliza carabinierii italieni. Să înţeleg că este interzisă deschiderea focului?

— Skorzenny, îţi dai seama că deschiderea focului asupra aliaţilor noştri ar avea consecinţe extrem de neplăcute. De aceea,

pentru a împiedica acest lucru, am hotărît ca în această misiune, va participa şi un general italian de carabinieri, care va domoli zelul oamenilor săi de pază de pe munte, dacă va fi nevoie.

Generalul Student se uită triumfător la feţele din faţa sa, pentru a vedea efectul produs de arma sa secretă. Într-adevăr, cei trei păreau întrucîtva mai uşuraţi de perspectiva paşnică ce li se oferea.

— Herr general, şi cînd va veni acest general italian? întrebă Skorzenny.

— Generalul Coletti va fi prezent mîine dimineaţă la ora şapte, pe aerodromul „Practica del Mare“.

Student se dovedea a fi prevăzător şi expeditiv.

— Herr general, întrebă adjunctul lui Skorzenny, dacă grupa de apărare a staţiei telefericului observă aterizarea „baloanelor” şi încearcă o intervenţie prin intermediul telefericului?

— Locotenente, în momentul în care veţi ateriza pe Gran Sasso, un batalion din paraşutiştii mei, deja va ţine sub control staţia telefericului, răspunse Student mîndru că prevăzuse acest lucru.

— Herr general, dacă-mi permiteţi, cum se va desfăşura plecarea de pe munte? întrebă Langguth.

— După ce Mussolini va fi eliberat şi va fi în siguranţă, veţi lansa o rachetă semnalizatoare roşie. Căpitanul Gerlech, cel mai bun pilot al meu şi unul dintre cei mai buni din întreaga Luftwaffe, la semnalul vostru, va ateriza lîngă hotel şi-l va lua pe Mussolini. Paraşutiştii vor coborî cu telefericul.

Student prevăzuse într-adevăr întreaga operaţiune cu minuţiozitatea unui ceasornicar. Se uită la Skorzenny şi la adjunctul său. Feţele lor dure îi dădeau o senzaţie de siguranţă şi de încredere în reuşită. Cei doi nu păreau cîtuşi de puţin emoţionaţi în nici-un fel de ceea ce urma să se întîmple a doua zi.

Parcă erau invitaţii săi şi discutau împreună detaliile unei partide de vînătoare obişnuite.

— Meine Herren, dacă nu mai aveţi întrebări, ne vedem mîine dimineaţă pe aerodrom, concluzionă milităreşte Student.

Cei trei se ridicară de pe scaune şi repetară figura de la sosire. Pocniră din nou în acelaşi timp din călcîie, salutară şi ieşiră. Precis că repetaseră undeva chestia asta.

Generalul Student rămase pe gînduri, uitîndu-se absent pe fereastră. Peste zidul din jurul vilei în care se afla reşedinţa sa, se vedea strada. Doi tineri mergeau agale, ţinîndu-se tandri de mijloc. Băiatul sporovăia într-una, gesticulînd de zor, încercînd să convingă fata de ceva. Aceasta părea cam bosumflată. La un moment dat, băiatul îi spuse ceva la ureche. Aceasta se opri din mers, rîzînd stupefiată de cele ce auzise şi apoi trînti o palmă tînărului, de-l clinti din loc.

Student tresări involuntar, ca şi cum el ar fi simţit palma fetei. Surîse îngăduitor şi oftă.

Îşi întoarse privirea din stradă şi o întîlni brusc pe cea a lui Hitler. Führerul îl privea parcă mai ameninţător ca pînă atunci. Lui Student i se păru chiar că sprîncenele acestuia se încruntaseră mai mult, într-un ultim avertisment.

O boare îngheţată, din stepele Rusiei, sufla dinspre tabloul ce-l privea, străbătîndu-i şira spinării.

17

Se întunecase de-a binelea. Răcoarea nopţii intrase în drepturile ei. Din cînd în cînd, zgomotele pădurii care se schimbaseră între timp, întrerupeau liniştea calmă. Vîntul aducea crîmpeie de conversaţie, punctate ici-colo de exclamaţii specific italieneşti. Erau carabinierii care stăteau de pază.

„Nişte copii fără minte“, gîndi Mussolini. Dacă poporul ăsta ar fi fost mai disciplinat şi mai devotat, n-aş fi ajuns eu acum aici. Iar Italia, alături de Germania, ar fi stăpînit Europa. Dar în fruntea unei naţiuni care preferă să cînte, în loc să domine, n-ai ce-i face! trase el concluzia.

Ducele era abătut din cale-afară. Turbatul de Pietro, azi-mîine mă va da pe mîinile aliaţilor. Să vezi atunci ce tămbălău o să iasă. Un proces cu bilete la intrare, iar eu, într-o cuşcă de sticlă. Vampirul Italiei, şi cine ştie cîte şi mai cîte titluri vor apărea în ziare. Sînt în stare să şi filmeze execuţia mea, ticăloşii.

Se întoarse de lîngă fereastra deschisă şi începu să se plimbe prin cameră. Pe masă zăceau cele 24 de volume ale lui Nietzsche. Luă unul la întîmplare, răsfoindu-l, dar nu se putea concentra asupra lecturii. De unul din volume, stătea sprijinită fotografia Clarettei.

Gîndurile îi alunecară cu ani în urmă.

***

Fatala dumincă de 24 aprilie 1932, fusese o zi plumburie, cu vînt. Pe autostrada Via del Mare, între Roma şi Ostia, un Alfa-Romeo roşu sport, cu două locuri, era condus de un bărbat scund, dar masiv, îmbrăcat în alb. Pe cap avea un basc bleu şi purta ochelari ca ai legendarului alergător de curse Tezio Nuvolari. Era ducele Mussolini. Locuitorii Romei se îndreptau in corpore spre Ostia, pentru a face plajă. Coloana de maşini de pe autostradă se deplasa practic bară în bară.

Mussolini ieşi din rînd, acceleră, şi se angajă în depăşirea interminabilului şir. Într-o Lancia Astura pe care tocmai o depăşise, se aflau cinci persoane. Şoferul Saverio Cappola, fost birjar napolitan, o avea în dreapta sa pe autoritara donna Giuseppina Persichetti. În spate, cele două fete ale ei, Myriam şi Claretta, aşteptau nerăbdătoare să facă baie în mare. Riccardo Federici, logodnicul Clarettei, o ţinea pe aceasta posesiv de umeri, privindu-i cu nesaţ chipul ce semăna izbitor cu cel al frumoasei actriţe Assia Noris.

Profesorul Francesco Pettaci, tatăl celor două fete, medic personal al papei Pius al XI-lea şi consultant sanitar al Vaticanului, rămăsese la Roma.

— Priviţi! E ducele! E ducele! strigase dintr-o dată entuziasmată Claretta, văzîndu-l pe Mussolini, care tocmai îi depăşise, urmat de maşina sa de escortă, cu cinci agenţi în ea.

Coloana de maşini continuă să înainteze. În depărtare, Claretta zări maşina roşie a lui Mussolini, parcată la marginea drumului.

— Opreşte lîngă maşina aceea roşie! strigă ea şoferului, indicîndu-i Alfa-Romeo a ducelui.

Cappola opri aproape de maşina lui Mussolini, care privea gînditor spre mare. La auzul maşinii care se oprise, ducele

întoarse privirea şi zîmbi politicos pasagerilor acesteia, atras în mod special de frumuseţea celor două tinere.

Claretta îşi desprinse mîna din cea a logodnicului său, şi îndreptîndu-se fără sfială spre Mussolini, i se adresă.

— Scuzaţi-mă duce, că vă deranjez, dar sînt tare fericită că vă văd şi că vă pot adresa cîteva cuvinte. Mă numesc Clara Petacci şi acesta este logodnicul meu, Riccardo, ofiţer de aviaţie, detaşat la Orbetello, sub ordinele generalului Bablo.

— De ce tremuraţi, vă e frig? întrebă Mussolini.

— Da, puţin, răspunse aceasta.

— Cu ce vă ocupaţi? se interesă el curios, captivat de ochii ei verzi.

— Scriu poezii şi romane. Cînt şi la vioară, răspunse cu promptitudine Claretta.

Mussolini zîmbi. Şi el cînta la vioară, dar prost.

Claretta prinsese curaj, văzîndu-l pe duce zîmbind.

— Ştiţi, acum cîtăva vreme, v-am trimis la Palazzo Venezia, una din poeziile mele.

— O poezie? Cred că-mi amintesc de ea. O voi căuta. Nu arunc nimic din ceea ce-mi place.

Peste două zile Mussolini telefonă la casa Petacci, şi-i spuse Clarettei că i-a găsit poezia şi dacă are încuviinţarea mamei şi a logodnicului, ar fi fericit să o primească joi, la Palazzo Venezia.

Şi astfel începu o lungă şi ciudată poveste de dragoste între conducătorul fascismului italian şi frumoasa Claretta, cu 29 de ani mai tînără decît el.

Claretta se căsători totuşi cu Riccardo, în 1934, la două săptămîni după ce Mussolini îl primise pe Hitler la Veneţia. Dar căsătoria Clarettei deveni în scurt timp un dezastru şi în 1936 aceasta obţinu divorţul în Ungaria.

După ce devenise liberă, Mussolini o invită la palat, îi mărturisi dragostea lui şi o întrebă pe donna Giuseppina:

— Doamnă, îmi permiteţi să o iubesc pe fiica dumneavoastră?

Puritana donna Giuseppina, neputînd să-l refuze, acceptă.

Astfel că din octombrie 1936, Claretta deveni amanta lui Mussolini. De atunci, se întîlneau zilnic în apartamentul Cybo, din Palazzo Venezia. Seara Mussolini se întorcea la Rachele, nelipsind nici-o noapte de acasă.

Claretta, care era îndrăgostită de duce încă de cînd avea 8 ani, cînd îi citea articolele din „Popolo d'Italia", primise o educaţie aleasă. Cînta la pian şi harpă, scria, şi practica mai multe sporturi. Era diferită de Rachele. Mussolini se simţea bine în prezenţa ei, discutînd cu ea chiar politică. „Îmi dai forţă", îi spusese el odată.

În întîlnirile lor, de multe ori scurte, Mussolini o iubea cu pasiune, din temperamentul său viril izbucnind brutalitatea şi uneori chiar masochismul.

Nu apăreau niciodată împreună în public. Claretta, era obligată să stea toată ziua în minunata vilă Camilucci, unde ducele îi telefona de mai multe ori pe zi.

***

„Carissima!" spuse Mussolini, privind la fotografia Clarettei, cu o duioşie care ar fi surprins pe oricine.

Unul dintre cîinii poliţişti ai carabinierilor latră gros de cîteva ori. Mussolini reveni brusc la realitate.

„Oare Hitler chiar să nu facă nimic pentru mine? Dar cum naiba să mă scoată de pe vîrful ăsta blestemat de munte? Orice-ar fi, în mîna englezilor n-am de gînd să cad viu!"

Se hotărî brusc să-i scrie căpitanului Faviola. Scrisoarea fu scurtă şi concisă. Prin ea, îşi mărturisea hotărîrea fermă de a nu cădea viu în mîinile englezilor, dacă ar fi fost predat de italieni acestora. Se uită la ceas. Era ora două noaptea. Se gîndi să-i transmită acestuia mesajul a doua zi dimineaţa, dar ceva anume îl îndemna să o facă în acel moment. Avea un fel de presimţire că trebuia să se întîmple ceva. Îşi mîngîia grav amuleta de la gît de care nu se despărţea niciodată şi care credea că îl fereşte şi de deochi. Ieşi apoi la fereastră:

— Carabiniere! Glasul răsună puternic în liniştea nopţii, şi declanşă imediat hămăitul întărîtat al cîinilor.

— Pronto, [1] signor duce! răspunse imediat un carabinier de pază.

— Urcă pînă la mine, am un mesaj urgent pentru căpitanul Faviola.

Mussolini se aştepta la o reacţie din partea lui Faviola, dar în nici-un caz, aşa de rapidă. La cîteva minute după ce înmînase

[1] Imediat.

scrisoarea carabinierului, la uşa sa se auzi un ciocănit.

— Intră căpitane Faviola, anticipă Mussolini.

Uşa se deschise, şi într-adevăr, apăru Faviola.

— Excelenţă, spuse acesta, am primit mesajul dumneavoastră. Să ştiţi că misiunea mea aici este de a vă asigura securitatea. În urma celor ce mi-aţi scris, mă văd obligat să vă confisc orice obiect prin care aţi putea atenta la viaţa dumneavoastră. Vă rog să mă înţelegeţi, sînt militar şi execut ordinul primit.

— Căpitane, replică Mussolini, tocmai pentru că eşti militar trebuie să înţelegi că în mod special, în cazul de faţă, onoarea reprezintă lucrul cel mai de preţ pentru mine. Ruşinea de a fi predat aliaţilor şi în mod special englezilor ar fi umilitoare în primul rînd pentru mine, dar în aceiaşi măsură şi pentru familia mea.

— Excelenţă, am luptat la Tobruk. Vocea lui Faviola tremura uşor. Am fost rănit grav şi făcut prizonier de către englezi. Nu voi uita niciodată comportamentul violent al englezilor faţă de prizonierii italieni. Aşa că din mîinile mele, nici un italian nu va fi predat prizonier englezilor. Vă dau cuvîntul meu de onoare, dar în schimb vă rog să-mi predaţi lamele de ras şi cuţitul, dacă aveţi aşa ceva.

Mussolini acceptă. Ochii umezi ai căpitanului, cînd povestea despre acel episod dramatic al existenţei sale, îi insuflă încredere.

După plecarea acestuia, se simţi parcă mai liniştit.

Privi din nou fotografia Clarettei, după care închise ochii şi dormi într-un amalgam de gînduri şi presentimente.

18

De trei ore, era 12 septembrie.

Skorzenny trînti portiera Mercedes-ului şi se instală ursuz pe bancheta din spate. Era cinci dimineaţa. Nici nu se luminase bine de ziuă. Unul dintre puţinele lucruri care îl terorizau era sculatul

prea devreme. De fiecare dată cînd se întîmpla acest lucru, trăia o mică dramă, trebuind să lupte cu toate resursele sale, împotriva dulcilor tentaţii, care-l îndemnau să mai doarmă. Duşul rece şi cafeaua băută în grabă, nu reuşiseră să-l trezească complet, iar sistemul nervos încă nu funcţiona la parametrii săi normali. Din acest motiv, era ursuz şi uşor iritat.

Maşina rula cu viteză spre aerodromul „Practica del Mare“ de lîngă Roma. De acolo, el şi comandoul său urmau să decoleze spre Gran Sasso, pentru a-l elibera pe Mussolini. Ziua de 1 septembrie se anunţa drept cea mai importantă zi a existenţei sale. Trase adînc din ţigară şi se hotărî să se gîndească la partea plăcută a lucrurilor, care ar urma după reuşita operaţiei.

Mercedesul trecu de postul de control şi intră pe aerodrom, îndreptîndu-se spre barăcile piloţilor. Locotenentul Radl discuta cu un grup de piloţi. La vederea maşinii negre, se apropie rapid:

— Herr sturmbannführer Skorzenny, raportă el, batalionul 7 de paraşutişti este gata de misiune. În jurul orei 11 vor sosi şi planoarele. Din clipă în clipă trebuie să apară şi Herr general Student. Dar să ştiţi că generalul Soletti nu a sosit încă!

Skorzenny era mulţumit de Radl. Era un ofiţer de încredere şi expeditiv în executarea ordinelor. Din cele ce-i raportase acesta, totul părea a fi în ordine, cu excepţia generalului italian care era scutul lor de protecţie. Dacă acesta ar fi lipsit, nu se mai putea evita deschiderea focului.

— Îl mai aşteptăm şi pînă o veni, hai să verificăm paraşutiştii, hotărî nervos Skorzenny.

Între timp, apăru şi căpitanul Langguth, care li se alătură.

„Diavolii verzi” stăteau la taclale, ca şi cînd urmau să plece la un picnic. Pe chipurile lor, nu se putea zări nici-o umbră de îngrijorare. Destul de mulţi dintre ei aveau figuri de adolescenţi, dar ochii lor emanau o expresie care impunea cel puţin respect, pînă şi pentru Skorzenny.

Erau echipaţi de luptă cu conştiinciozitatea unor profesionişti. Armele şi paraşutele erau alături de raniţele în care se găsea hrană pentru cinci zile, tablete cu concentrate, ciocolată şi medicamente, conform indicaţiilor generalului Student. Practic, cei trei ofiţeri nu aveau ce controla.

În jurul trio-ului nedespărţit al „specialilor“ Călugărul, Duiosul

şi Butonieră, se strînseseră cîţiva paraşutişti.

Butonieră se grozăvea cu pozele lui pornografice, explicînd ceva cu un aer savant.

— Ce-ţi dau pe pozele astea? întrebă unul din paraşutişti, indicîndu-le pe cele două, care constituiau subiectul discuţiei.

Butonieră se opri din explicaţii, oarecum încurcat.

— Cum adică, să-mi descompleteze seria? răspunse mirat şi surprins de ignoranţa celui ce nu avea sentimentul colecţionarului.

— Îţi dau un briceag a-ntîia, îl momi paraşutistul, scoţînd dintr-unul din cele treizeci şi patru de buzunare ale uniformei un instrument strălucitor. Îi desfăcu toate lamele, şi-l învîrti în mînă cu un gest ademenitor. „Are şi lamă specială de tăiat sîrmă“ îşi lăudă el marfa, indicînd lama zimţată.

Mirajul frumosului briceag îl învinse pe Butonieră.

— Bine, consimţi el cu durere-n suflet, întinzîndu-i paraşutistului cele două poze. Figura sa avea o expresie de parcă se rupea de ceva drag şi sfînt.

Paraşutistul îşi luă pozele şi se îndepărtă fericit.

— Hei, tipule, strigă Butonieră după el, fii atent, după război ne întîlnim să mi le dai înapoi!

Cîţiva soldaţi se apropiară cărînd lădiţele cu struguri, pe care se apucară să-i împartă. Skorzenny dăduse pesonal această dispoziţie în ajun. Fructele proaspete produseră animaţie în mijlocul paraşutiştilor. Luă şi el un ciorchine şi ciugulindu-l plin de draci, îi spuse lui Radl:

— E opt şi jumătate şi Soletti nu a ajuns încă! Pleci la Roma urgent şi ni-l scoţi din pămînt, din iarbă verde. Fără el nu te întorci! Ai termen ora 12 şi jumătate.

Radl pocni din călcîie şi dispăru. Dacă nervozitatea lui Skorzenny s-ar fi putut măsura cu un aparat special, cu siguranţă indicaţia acestuia ar fi fost în creştere vizibilă.

„Dobitocii ăştia de italieni, nu te poţi baza niciodată pe ei! Halal armată, fără pic de disciplină!“ tot bodogănea el, plimbîndu-se fără rost pe lîngă grupul de paraşutişti.

O maşină intră în trombă pe aerodrom şi apoi scrîşnind din frîne, se opri lîngă barăci. Din ea coborî generalul Student. Skorzenny alergă cîţiva paşi, după care se opri, salutîndu-şi

superiorul:

— Heil Hitler!

— Heil Hitler, răspunse Student cu o voce moale. Care-i situaţia, herr sturmbannführer?

— Herr general, totul este în ordine, însă generalul Soletti nu a apărut. Acum cîteva minute a plecat locotenentul Radl după el, să vadă ce s-a întîmplat.

— Bine, aprobă absent generalul, ca şi cînd ar fi aprobat meniul de popotă. Paraşutiştii mei?

— I-am inspectat personal. Sînt gata echipaţi şi aşteaptă doar ordinul de decolare. Planoarele trebuie să sosească pe la ora 11.

— Foarte bine, aprobă şi desertul Student. Văd că mă pot bizui pe dumneata în continuare. Mă duc să stau şi eu de vorbă cu oamenii mei, şi apoi vreau să verific materialele pentru adunarea piloţilor.

— Dacă-mi permiteţi, vă însoţesc şi eu, zise Skorzenny. Care oricum nu avea altceva mai bun de făcut.

Nu după mult timp însă, alt Mercedes intră în incinta aerodromului. Era locotenentul Radl, care se întorcea cu generalul Soletti. Skorzenny îl luă pe italian în primire şi îl conduse la generalul Student.

— Herr general Soletti, Führerul vă însărcinează cu o misiune de mare importanţă, intră direct în subiectul discuţiei Student. Peste puţin timp, oamenii mei, împreună cu căpitanul SS Skorzenny, şi-l indică pe acesta, ca şi cum Soletti nu-l mai văzuse pînă atunci, vor încerca eliberarea lui Mussolini din mîinile confraţilor dumneavoastră.

Tonul pe care Student terminase fraza, suna a curată imputare, de parcă-l acuza pe Soletti personal că-l arestase pe duce.

— Dorinţa Führerului este ca în această operaţiune, să se evite o vărsare de sînge şi de aceea s-a gîndit că prezenţa dumneavoastră în faţa carabinierilor care-l păzesc pe Mussolini, ar fi de natură să elimine un sacrificiu inutil, minţi pe jumătate Student.

Soletti era vădit emoţionat la auzul celor spuse. Gîndul că Hitler personal se gîndise la el, îl măgulea evident. Figura lui rotofeie radia de plăcere. Parcă se pregătea să-şi mănînce

clătitele preferate cu smîntînă.

— Sînt fericit că persoana şi rangul meu, îmi pot permite să sprijin această operaţiune de eliberare a ducelui. Cu această ocazie, noi, generalii italieni putem demonstra Führerului, devotamentul nostru.

— Ar mai fi o problemă, interveni Skorzenny, fără a acorda nici cea mai mică atenţie lozincilor scandate de italian. Persoana dumneavoastră, Herr general Soletti, este deosebit de importantă în această misiune. Aici Skorzenny spunea adevărul şi nu greşea nici cît negru sub unghie. De aceea, continuă el, pentru securitatea dumneavoastră, e mai bine să fiţi văzut neînarmat. Nimeni, fie el neamţ sau italian, nu ar îndrăzni să tragă asupra unui general italian dezarmat. După terminarea operaţiunii, fiţi fără grijă, veţi primi arma înapoi.

Şiretul de Skorzenny se punea astfel la adăpost, de orice surpriză neplăcută care ar fi putut surveni.

Lui Soletti nu-i plăcu de loc postura în care urma să se prezinte, dar tonul şi mai ales aerul acestui SS-ist, nu admiteau nici-o contrazicere. Se prefăcu că nu are nimic împotrivă, dar în sinea sa, era cam cătrănit.

„Să te ia dracu”, spuse în gînd Soletti, în timp ce pistolul său Beretta îşi schimbă proprietarul.

Scena se încheie fără nici-un comentariu de vreo parte sau alta, întrucît între timp, pe aerodrom îşi făcură apariţia planoarele şi atenţia tuturor fu atrasă de ele. Erau nişte aparate de transport de tip DFS-2230, nu cu mult mai mari decît cele obişnuite.

Pe aerodrom, începu o adevărată vînzoleală, datorită avioanelor remorchere, care începură să se alimenteze cu combustibil. Era trecut de ora 11. Piloţii avioanelor remorchere şi ai planoarelor, se îndreptau către sala de adunare, în vederea întîlnirii cu generalul Student. Skorzenny, Langguth şi Radl participau evident şi ei.

Pe o hartă mare, agăţată de un cui, se afla desenat traseul de zbor, cu reperele semnificative însemnate cu culori diferite. Vîrful Gran Sasso era desemnat printr-o cruce roşie. După ce Student repetă traseul de zbor, altitudinea, viteza şi alte detalii specifice zborului, spuse în final:

— Şi acum, atenţie piloţi de planoare! După desprinderea de

remorchere, faceţi virajul de control, pierdeţi din înălţime, după care aterizaţi. Pajiştea pe care veţi ateriza, este aceasta. Lîngă hartă, se afla o fotografie uriaşă a pajiştii de lîngă hotelul „Campo Imperatore“. Vă remintesc că ordinul meu în privinţa aterizării, este categoric: aterizare în zbor planat şi nu în picaj. Cine are întrebări de pus?

Nu se pusese nici-o întrebare. Totul era precis şi clar. Student şi cei trei ofiţeri care-l însoţeau, ieşiră din încăpere şi se îndreptară spre grupul de paraşutişti. Skorzenny mai avea ceva important să le comunice:

— Aterizarea planoarelor noastre va fi o surpriză pentru italieni, care trebuie anihilaţi. Nimeni nu va deschide focul, decît dacă eu voi da acest ordin.

Figurile paraşutiştilor exprimau părere de rău, că li se interzice să tragă. Duiosul chiar se întristase, de parcă tocmai îşi pierduse muzicuţa.

— Nu uitaţi, continuă Skorzenny, în italiană „Mîinile sus“ se spune „Mani in alto“. Răcniţi cît puteţi aceste cuvinte ţintind spre adversar. Îi dezarmaţi şi înconjuraţi hotelul cît puteţi de repede!

Toate preparativele erau încheiate. Trecuse de ora douăsprezece. Pe pistă, avioanele remorchere erau pregătite de decolare. Planoarele aşteptau în spatele lor, cu cablurile de legătură cuplate, îmbarcarea paraşutiştilor. Aceştia erau deja grupaţi în formaţii, aşteptînd ordinul.

Generalul Student se consulta cu cei trei ofiţeri ai săi, asupra poziţiei pe care aceştia trebuiau să o ocupe în escadrilă. Hotărîră ca Langguth să zboare în primul avion, întrucît cunoştea cel mai bine atît traseul, cît şi amplasamentul obiectivului. În al doilea planor urma să zboare Radl, iar Skorzenny şi generalul Soletti, în al treilea.

Era ora douăsprezece şi jumătate fix. Skorzenny îl salută milităreşte pe generalul Student şi dădu ordinul de îmbarcare.

Nici nu apucară să se apropie de planoare, cînd dintr-o dată, mugetul sirenei de alarmă antiaeriană, umplu tot aerodromul cu teroarea sa.

— Flieger alarm![1] strigă Student, pălind brusc, de parcă i-ar fi dispărut tot sîngele din cap.

---

[1] Alarmă aeriană.

Peste cîteva clipe, moartea urma să coboare din văzduh. Se împrăştiară care încotro, căutîndu-şi adăpost. Nu dură mult şi zgomotele înfundate ale primilor mesageri ai morţii se auziră din ce în ce mai puternic. Loviturile artileriei antiaeriane care asigura apărarea aerodromului, îi întîmpinară prompt, răsunînd sacadat.

Skorzenny reuşise să fugă pînă la liziera pădurii care încadra aerodromul şi lipit de pămînt, se uita îngrijorat la aparatele de zbor. Lîngă el se trîntiră la pămînt trei paraşutişti zdraveni şi blonzi. Se părea că nu prea acordau importanţă bombardamentului. Se aşezară într-o rînă şi începură să joace cărţi cu pasiune, neacordîndu-i nici-o atenţie lui Skorzenny. Un fluierat prelung, precedă o bufnitură extrem de violentă care făcu pămîntul să tresalte. Prima bombă căzuse destul de aproape de una din pistele de decolare. Skorzenny strînse din dinţi. Fiecare fluierătură, care anunţa o nouă explozie, îi toca din nervii încordaţi la maxim. Curios, dar în acele momente, nu se gîndea la persoana lui, ci la planoare, a căror soartă depindea de precizia camarazilor de la bateria antiaeriană, cît şi de precizia piloţilor bombardierelor.

O deteriorare, chiar parţială a escadrilei, ar fi compromis misiunea, cel puţin pentru ziua respectivă.

Izbi cu ciudă în iarba de lîngă el, cu pumnul. Un fluture, cu aripile artistic colorate, îi trecu razant prin faţă într-un zbor dezordonat. Natura îşi continua ciclurile, impasibilă faţă de acţiunile oamenilor.

— Noch einmal! [1] spuse unul din paraşutişti, strîngînd cu dexteritate cărţile de joc din faţa celorlalţi.

Pe cît de brusc se declanşase alarma, tot aşa încetă şi atacul. După iadul care durase cîteva minute bune, dintr-o dată se instaură o linişte de început de univers. Atmosfera de deasupra aerodromului, era întunecată ici-colo, de praful exploziilor abia trecute, care muşcaseră flămînde din pămînt. Cerul senin, pe care nori albi se învolburau uşor, alergîndu-se în forme fantastice, contrasta cu pămîntul agresat. Sirena mugi din nou, anunţînd încetarea alarmei.

Skorzenny se ridică în picioare şi se năpusti către piste. Ca prin miracol, întreaga escadrilă rămăsese neatinsă, la fel ca şi

[1] Încă o dată.

pistele de decolare. Doar cea mare fusese lovită de cîteva bombe, dar decolarea nu era compromisă.

Mai erau cîteva minute pînă la ora unu. Grupurile de paraşutişti se îmbarcară în cele nouă planoare. Motoarele remorcherelor ţiuiau strident, urmînd să se desprindă din clipă-n clipă de pămînt. În acele momente, în afara vibraţiei crude a aerului, părea că nu mai există nimic.

Skorzenny îl ajută pe Soletti să urce în planor. Figura generalului italian părea că regretă că s-a înhămat la o astfel de misiune, dar era prea tîrziu.

Skorzenny ridică mîna. Pilotul primului avion remorcher îl văzu. Turaţia motoarelor crescu şi după cîteva clipe, avionul începu imperceptibil să se deplaseze pe pistă.

Skorzenny sări în planor, închise uşa şi se înghesui lîngă Soletti. Era fix ora unu. Dacă totul decurgea normal, cei 100 de kilometri pînă la obiectiv, trebuiau să fie parcurşi într-o oră. Deci, în jur de ora două, urmau să aterizeze pe Gran Sasso. Simţi un zvîcnet uşor, după care prin fereastră, văzu cum pădurea de lîngă aerodrom începu să se mişte uşor. Escadrila îşi luase zborul.

Operaţiunea „Eiche“ intra în ultima ei fază.

19

Mirosul erupea puternic, ca o emanaţie masivă de gaze. Era un miros de o intensitate sălbatică, nemaisimţit pînă atunci, miros irezistibil de hrană ademenitoare şi nemaiîntîlnită. Ateriză după un picaj rapid pe platoul cărămiziu, cu pete albe. Suprafaţa platoului nu era dură, dar nici moale. Încercă o deplasare faţă de locul aterizării. Reuşi. Platoul nu prezenta pericole pentru mişcare. Începu inspectarea zonelor cărămizii şi a celor albe. Senzorii pentru hrană confirmară că ambele zone puteau fi folosite. De-abia începu operaţiunea de alimentare, cînd senzorii vizuali dădură alarma. Atacul venea rapid dintr-o parte. Decolă în grabă şi după un viraj rapid, se înălţă.

— Disgraziata! [1] înjură Carlo, după ce mîna sa izbise felia de salam. Musca scăpase, luîndu-şi zborul cu un bîzîit scurt.

Se plictisea de moarte acolo sus, pe acoperişul staţiei telefericului. Avea misiunea tîmpită de a privi în neştire şoseaua, prin puternicul binoclu militar şi de a fluiera imediat ce ar fi văzut că se apropie ceva. De două săptămîni de cînd compania sa de carabinieri fusese detaşată la staţia de teleferic de la Gran Sasso, era pentru a treia oară de cînd avea postul ăsta blestemat.

La „binoclu“, cum fusese denumit postul de către soldaţi, stăteai ori dacă îţi venea rîndul, ori dacă trebuia să ispăşeşti vreo pedeapsă. Asta pentru că după primele ore ale dimineţii, soarele devenea năucitor şi în plus mai trebuia să ţii mereu la ochi şi ditamai binoclu.

Dacă se întîmpla ca Vittorio, locotenentul companiei, să te prindă că nu erai cu binoclul la ochi, a doua zi o luai de la capăt. Ăsta a şi fost motivul pentru care Carlo făcea suplimentar în acea zi, de gardă la „binoclu“. Nu numai că Vittorio îl surprinsese în ajun că nu supraveghease şoseaua, dar mai era şi întins pe spate, moţăind de-a binelea.

„Mai lipsea să te dezbraci, măcar să faci plajă ca lumea, mama ta de bandit!“ îl alintase locotententul, anunţîndu-l apoi, la fel de duios, că a doua zi îşi va relua îndeletnicirea în acelaşi loc.

Se uită la ceas. Era ora 13. Soarele dogorea năucitor. Simţea cum are pe umeri doi omuleţi, care îi ard de mama focului cu nişte baroase, drept în moalele capului. Deşurubă capacul de la ploscă, îşi turnă apa clocită pe cap, după care oftînd resemnat, îşi propti binoclul la ochi. Mai avea de rezistat încă două ore.

De pe platoul pe care era construită staţia telefericului, mitraliera şi aruncătorul de grenade priveau cu prietenie asupra şoselei. Pentru paza staţiei, Vittorio mai instalase încă două asemenea cuiburi de apărare, unul de cealaltă parte a platoului şi altul pe terasa clădirii.

Renato, după ce termină de scrijelit în trunchiul bradului o inimă străpunsă de o săgeată, sub care încrustase numele său, se dădu înapoi cîţiva paşi, pentru a-şi admira opera. Era mulţumit de realizarea sa.

---

[1] Nenorocito.

— Adriano, ia ghici tu ce nume o să mai scriu eu aici! strigă, rînjind cu plăcere.

Adriano tocmai terminase de curăţat pentru a nu ştiu cîta oară mitraliera. Se întoarse spre Renato, şi privi cu ciudă la opera acestuia.

— Dacă o să scrii Maria, să ştii că eşti un măgar şi jumătate!

— Ha, ha, ha, ba chiar la numele ăsta mă gîndeam, să ştii! rîse Renato, plin de satisfacţie.

— Atunci, eşti pe deasupra şi nesimţit, lărgi Adriano aria caracterizării camaradului său.

— Măi băiatule, cînd o să-ţi intre ţie în cap o dată pentru totdeauna, că Maria nu este potrivită pentru tine? Tu eşti ursuz şi neam prost, pe cînd ei îi plac băieţii spirituali, aşa ca mine, continuă răutăcios Renato.

— Pe dracu'! Dacă vrei să ştii, Maria nici nu-i bună la pat, iar azi 12 septembrie, cred că se împlinesc vreo trei ani de cînd nu mai eşti flăcău. Ce-oţi face voi doi noaptea, zău că n-am idee. Poate vă spuneţi ghicitori unu' la altu', că altceva nu prea văd ce-aţi putea face.

— Zău mă? Ei bine dacă-i vorba pe-aşa, atunci să-ţi spun eu de ce-i în stare Maria. Într-o dimineaţă, te rog reţine, am spus dimineaţă…

Dar Renato nu apucă să termine de povestit ce făcuse Maria în acea dimineaţă. Dinspre acoperişul staţiei, începu să se audă fluieratul intermitent al lui Carlo, care nu se mai oprea, de parcă acesta îşi înghiţise fluierul.

L-o fi năucit căldura pe săracu' Carlo, zise Adriano scrutînd şoseaua, cu mîna streaşină la ochi, eu nu văd nimic.

Locotenentul Vittorio, tocmai se aşezase în faţa unei căni de cafea, care-l îmbia cu un miros ademenitor. Chibritul aprins se îndrepta tacticos către ţigara al cărui capăt aştepta impactul cu plasma flăcării, cînd se auzi semnalul, venind dinspre „binoclu". Aruncă cît colo chibritul aprins, care era cît pe ce să-l frigă de emoţie şi ieşi în fugă pe terasă. Îşi puse febril binoclul la ochi. Într-adevăr, pe şosea se vedeau înaintînd două sau trei camioane. Vittorio dădu alarma. Carabinierii care nu erau de pază, ieşiră în goană şi dublară posturile. Camioanele care continuau să înainteze erau sub ţinta întregului armament al oamenilor săi.

Prin binoclu se putea zări acum încărcătura celor trei camioane. Erau carabinieri şi jandarmi italieni.

„În sfîrşit, au venit să ne schimbe!“ gîndi Vittorio, răsuflînd uşurat. Totuşi nu coborî, şi rămase precaut pe terasă.

Camioanele se apropiaseră la mai puţin de o sută de metri de staţie şi opriră. Soldaţii coborîră, dezmorţindu-se gălăgioşi. Din primul camion apărură doi ofiţeri, care păreau a fi conducătorii convoiului. Se întoarseră şi după o comandă scrută, carabinierii se grupară în formaţie. Cei doi ofiţeri se îndreptară spre teleferic, urmăriţi fără prea mult chef, de grupurile compacte de soldaţi.

Vittorio coborî scările terasei, făcînd alor săi un semn cu mîna, să fie precauţi.

— Buon giorno, ’tenente! spuse unul din cei doi ofiţeri. Sînt căpitan Chiari şi am venit să vă schimbăm. Iată ordinul semnat de generalul Soletti.

Vittorio luă hîrtia pe care i-o înmînase căpitanul şi o parcurse atent. Totul era în ordine. Deasupra capului său se auzi un bîzîit surd. Ridicară toţi trei capetele. Prin norii albi, care începuseră să se destrame, se zărea o formaţie de avioane.

— Te pomeneşti că aterizează pe Gran Sasso! glumi celălalt ofiţer italian.

— Ce dracu’ să facă acolo? întrebă Chiari.

— Signor căpitane, i se adresă Vittorio acestuia, ordinul de schimbare este în regulă, dar nu am fost înştiinţat prin radio de acest lucru.

— Pe ce lume trăieşti, locotenente? se miră Chiari. Nu ştii ce harababură e în ţară? Mareşalul Badoglio a semnat armistiţiul acu’ cîteva zile, se vorbeşte că regele are de gînd să abdice, iar nemţii se pare că au încurcat-o. Se apropie sfîrşitul, cui îi mai arde de două companii, care urmează să se schimbe între ele!

— Asta e, spuse filozofic Vittorio. Ne înapoiem cu camioanele cu care aţi venit?

— Bineînţeles. După ce oamenii mei vor ocupa posturile de pază, ai dumneavoastră se pot aduna şi puteţi pleca imediat.

Chiari şi Vittorio se întoarseră fiecare şi dădură comenzile necesare. Noii veniţi se îndreptară în grupuri către posturile de pază ale staţiei telefericului, însoţiţi de cîţiva dintre carabinierii lui Vittorio.

După cîteva minute, Chiari i se adresă lui Vittorio.

— Scuzi, ’tenente, am uitat să ţi-l prezint pe colegul meu şi arătă zîmbind spre celălalt ofiţer care îl însoţea. Iată-l pe obersturmführer Grünfeld, din batalionul 7 de paraşutişti. Iar dacă nu te superi, numele meu este Keller şi nu Chiari.

Vittorio se uita la ei, fără să înţeleagă mare lucru. În mod cert, în acele momente pe chipul său se putea citi orice, numai perspicacitate nu.

— ’Tenente, continuă blînd Keller, alias Chiari, ca şi cum s-ar fi adresat fiului său, explicîndu-i pentru a suta oară o problemă de matematică, uită-te te rog la postul acela de pază, de lîngă staţia telefericului şi îi indică postul lui Renato şi Adriano. Vittorio se uită în direcţia respectivă şi văzu cum cei doi oameni ai săi, stăteau într-o poziţie curioasă, ţinîndu-şi mîinile deasupra capului, în faţa a trei sau patru noi veniţi, care aveau armele aţintite spre ei.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă buimac Vittorio, în mintea căruia începuse să încolţească o presimţire sumbră. Nu cumva…

— Ba chiar aşa, îi întrerupse cu aceeaşi blîndeţe Keller presupunerea. Va trebui să ne suportaţi cîteva ore, după care vom pleca, la fel cum am venit. Nimeni nu se va atinge de voi, dacă nu faceţi vreo prostie.

— Da’ ce rost are toată povestea asta? întrebă total nedumerit Vittorio. Figura sa era un uriaş semn de întrebare.

Răspunsul veni imediat din văzduh, dinspre vîrful Gran Sasso. Un sunet metalic, care de-abia se auzea, dar se distingea destul de clar în liniştea senină din jur, răsunase brusc. Era o sirenă de alarmă.

Vittorio înţelesese în sfîrşit. Timpul se scurgea pe lîngă el şi oamenii săi, izolîndu-i într-o breşă care-i situa în afara evenimentelor.

Lîngă staţia telefericului, în scoarţa unui brad, rămase scrijelită o inimă străpunsă de o săgeată. Sub ea, era un singur nume: Renato.

20

Mario trînti cărţile cu năduf, înjurînd ca un birjar căruia tocmai i se îmbolnăvise calul de pneumonie. Era urmărit de un ghinion feroce. În aproape două ore de joc, pierduse solda pe două luni. Se uită cu ură la grăsanul de Luigi, care îşi aranja meticulos banii în faţa sa, hîrtiile într-un teanc şi monedele în fişicuri, dispuse ordonat în faţa teancului de bancnote. Pierduse potul trecut, deşi avusese trei dame, dar nemernicul de Luigi se dăduse servit şi mai avusese tupeul să ceară trei mii de lire, cu numai doi decari. Culmea neruşinării însă a fost cînd acesta şi-a arătat prăpădiţii de decari, după care s-a pus pe un rîs zgomotos, de i se cutremura guşa disgraţioasă. Mario simţea că turbează de furie. Se hotărî să nu mai meargă la potul următor, pentru a se calma. Îşi aruncă ochii pe fereastră şi se concentră asupra peisajului.

Crengile brazilor se mişcau uşor sub adierea vîntului. Masivul Gran Sasso era învăluit într-o ceaţă alburie, care se detaşa uşor de albastrul cerului. Prin geamul deschis, pătrunseră vocile cîtorva carabinieri, care se îndepărtau. Camarazii săi îşi făceau rondul în jurul hotelului. Dintr-o dată, se enervă din nou.

— Auzi, stăm aici, să-l păzim pe duce! De cine dracu’ să-l păzim? Se uită iritat la ceasul de la mînă, care arăta ora două fără zece minute. Peste 4 ore intrăm în gardă, gîndi Mario. Pînă atunci, dacă o duc în ritmul ăsta, îmi pierd solda pînă la sfîrşitul războiului, dacă am bafta să-l mai apuc, reflectă blazat.

Creanga unui brad se mişcă brusc, şi o veveriţă ateriză pe pajişte, uitîndu-se rapid în toate părţile. Mario zîmbi uşor. Desant aerian la Gran Sasso! Micuţul animal, după ce se convinsese că nu-l paşte nici o primejdie, meşteri de zor cu lăbuţele la ceva. O oaie behăi de cîteva ori, aidoma unui copil plin de răutate, care şicanează un bătrîn neputincios.

— Mario, ai surzit, împarte odată cărţile! strigă unul din jucători.

— Ho, nu mai zbiera ca un apucat, le împart, ai răbdare! răspunse acesta tresărind.

Luă o bancnotă dintre cele cîteva pe care le mai avea în faţă, şi oftînd, o puse în mijlocul mesei.

Amestecă cărţile, le dădu la tăiat, şi apoi le împărţi cu

dexteritate. Îşi strînse cărţile din faţa sa, şi se hotărî să nu mai fileze, ca pînă atunci. Le întoarse brusc, şi deodată simţi cum un cuţit îi pătrunde în stomac, şi se opreşte drept în inimă. Cele cinci pici pe care le avea în mînă, se înşiruiau frumos de la nouar, pînă la rigă. O chintă regală servită, cum numai în cele mai frumoase vise ale unui jucător de poker poate exista, se lăfăia în mîna stîngă a lui Mario.

— Mergi cu trei mii? îl întrebă cel din dreapta sa. Luigi a făcut de trei ori, ce dracu' eşti aşa de neatent la joc!

— De nouă ori, atunci puilor, zise calm Mario, scoţîndu-şi ceasul de la mînă, care indica ora două fără cinci minute. Apoi, grijuliu, ca şi cum ar fi manevrat o bombă amorsată, îl puse uşurel peste banii din pot.

— Sei matto da legare [1], zise Alberto din dreapta sa. O să-ţi pierzi solda pînă la sfîrşitul războiului, dacă-l mai apuci, continuă el pe un ton prevenitor. Eu nu merg, şi un rîgîit în triluri îi încheie intervenţia.

— Nu-i nimic, merg eu, drăgălaşule, hohoti Luigi. Guşa îi tresăltă de cîteva ori. Bruno, tu mergi? îl întrebă Luigi pe cel din stînga lui Mario.

— Băteţi-vă voi ca chiorii, zise acesta neutru. Cîte cărţi vă dau?

— Servit, spuse umil Mario.

— Servit şi eu, pramatie mică ce eşti, gîlgîi din nou Luigi, arătîndu-i lui Bruno cărţile din mînă, şi făcîndu-i complice un semn cu ochiul.

— Bine, atunci vorbeşte odată, ce mai stai, se prefăcu Mario uşor îngrijorat, ca şi cum ar fi simţit că Luigi este mai bun.

— Propun pentru început zece mii de lire, spuse duios Luigi, luînd cu grijă din faţa sa nouă bancnote şi un fişic, pe care le aruncă exact peste ceasul lui Mario.

— Plus restul pînă la ceas, replică rapid Mario, simulînd cacialmaua disperării.

— Ţţ, ţţ, copil zvăpăiat ce eşti, plus încă o sută de lire, dacă mai suporţi, chicoti Luigi, dînd dojenitor din cap, pe un ton patern. Şi o monedă ateriză din nou peste ceasul lui Mario.

„Ce pumn ţi-aş mai trage în mutra aia cretină", gîndi Mario.

---

[1] Eşti nebun de legat.

Ceva îl făcu să-şi ridice ochii spre fereastră. Veveriţa nu mai era pe pajişte. În acea clipă însă, i se întîmplă un lucru din cale-afară de curios, împotriva voinţei sale. Gura i se deschise larg, ca şi cum un dentist urma să-i cotrobăie în cine ştie ce măsea, iar ochii săi albaştri i se holbară de tot.

— Plăteşti încă o sută de lire sau nu? îl chestionă Luigi mieros, fără a-l privi, admirîndu-şi cărţile din mînă.

Dar Mario nu-l auzea. Era hipnotizat, fără a putea reacţiona în nici un fel, de priveliştea ce i-o ofereau cele 7 sau 8 planoare, cu zvastica pe fuselaj, care aterizau lin pe pajiştea de lîngă hotel. Ceasul din mijlocul mesei de joc, acoperit de bancnote şi monezi, arăta fix ora două.

21

Căldura din interiorul planorului era asemănătoare cu cea dintr-un cuptor bine încins de o mînă de gospodar. Şi ca întreaga călătorie să pară mai plăcută, din lipsă de spaţiu, pasagerii erau nevoiţi să stea practic lipiţi unul de celălalt. Sardelele dintr-o cutie de conserve puteau considera că se lăfăie, în comparaţie cu cei din planor. Paraşutele şi armamentul abia dacă mai aveau loc pe lîngă corpurile lor asudate. Casca metalică a lui Skorzenny i se bălăbănea pe ceafă, iar bareta de piele îi freca gîtul la fiecare tresărire a planorului. O fi fost el trecut prin ciur şi sită, dar nu suporta zborurile. De sărit sărise cu paraşuta, dar totuşi nu avea deloc încredere în lucruri care nu ţineau nemijlocit de fiinţa lui. Mai ales planorul ăsta de transport; nu prea era mare lucru de capul lui. Cîteva tuburi de oţel, care formau aşa zisul „schelet“, o învelitoare de pînză, şi gata planorul.

Hotărît lucru, această călătorie îi conferea tot atîta siguranţă ca şi o baie într-o piscină, în tovărăşia unui aligator. Noroc cu paraşuta din spatele său, care îi mai dădea un surplus de încredere.

Paraşutiştii aveau figurile impasibile. „Diavolii verzi“ parcă

trăiseră mai mult în aer, decît pe pămînt. Nici căldura, nici înghesuiala din planor nu-i afecta în vreun fel. În momentele acelea, erau foarte preocupaţi de cele două poze pornografice pe care unul dintre ei, abia reuşise, cu chiu cu vai, să le achiziţioneze de la Butonieră. Comentau aprins, cu voce tare, fără să se jeneze cîtuşi de puţin de prezenţa lui Soletti. Frînturi de expresii triviale, subliniate de rîsete grosolane, răzbăteau din conversaţia lor.

Duiosul căscă zgomotos, fără să se mai obosească să-şi ducă mîna la gură. Privea cu un aer superior şi în acelaşi timp îngăduitor la discuţia agitată a „diavolilor verzi”.

Butonieră şi Călugărul se aflau în planorul din spatele lor, şi fără ei, se plictisea cumplit.

Dinspre coada planorului se auzea un zgomot metalic. Skorzenny întoarse capul. Locotenentul Meyer ultimul din şir, era la fel de impasibil ca şi ceilalţi paraşutişti. Ţinea pistolul mitralieră cu drag, cum îşi ţinea un cioban bîta-i nelipsită. Două grenade i se bîţîiau de centură, scoţînd de fiecare dată cînd se atingeau, zgomotul metalic pe care-l auzise Skorzenny.

Generalul Soletti, era singurul pasager pe faţa căruia se vedea că nu este deloc încîntat de această călătorie, sau că oricum, nu face parte dintre lucrurile pe care le agreează în mod deosebit. Skorzenny se gîndi că deprimarea acestuia era poate cauzată şi de faptul că fusese dezarmat, asta pentru mai multă siguranţă. În orice caz, figura generalului era aşa de abătută, de parcă tocmai aflase că i-a rămas fata însărcinată cu propria-i ordonanţă.

„De, asta-i viaţa“, se trezi filozofînd Skorzenny.

Telefonul de bord care făcea legătura cu pilotul, zdrăngăni ca o maşinărie neunsă, iar becul de lîngă el începu să clipească. Otto luă receptorul şi-l duse la ureche.

— „Herr sturmbannführer, survolăm Tivoli“, raportă pilotul.

Skorzenny se uită la ceasul de la mînă. Despături harta, punînd-o pe genunchi. Se încadrau în orar. Dacă totul decurgea normal, către ora două, urmau să aterizeze pe Gran Sasso. Îşi aruncă privirea pe aşa zisul geam, protejat cu un celofan gros, prin care de abia dacă se putea zări ceva. Se părea că în continuare, zburau prin covorul gros de nori, care le asigura protecţia. Altitudinea trebuia să fie în jur de 3000 sau 3500 de metri, conform planului de zbor.

Fără să vrea, gîndul îi zbură brusc la Gertrude.

„Dacă totul se termină cu bine, o să-i cumpăr două perechi de pantofi“, hotărî el, într-un acces de generozitate.

Avionul remorcher părea că luase înălţime, întrucît în planor pătrunse lumina orbitoare a soarelui. Norii albi nu se mai vedeau deloc.

Telefonul de la bord începu iar să zbîrnîie hodorogit.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Skorzenny, cu presimţirea că va primi o veste nu prea îmbucurătoare.

— Herr sturmbannführer, au dispărut avioanele 1 şi 2, raportă calm pilotul, ca şi cum i-ar fi spus că preferă cafea fără zahăr. Cine preia comanda?

„Se putea să nu se întîmple ceva, fir-ar a dracului de viaţă!“ blestemă înciudat Skorzenny, izbind de ciudă cu pumnul în genunchi, lovindu-l uşor pe Soletti. Acesta se întoarse, cu o figură întrebătoare.

— Scuzi, generale, mormăi Otto, gîndindu-se la situaţia neprevăzută, care devenise de-a dreptul critică. În primul avion căpitanul Langguth, iar în al doilea, locotenentul Radl, adică singurii ofiţeri din escadrilă, care în afara lui, cunoşteau amplasamentul obiectivului. Toţi trei participaseră la zborurile de recunoaştere şi de fotografiere ale vîrfului Gran Sasso şi ale hotelului „Camp Imperatore“.

În acel moment, Otto Skorzenny, rămăsese singurul care ştia poziţia obiectivului ce urma a fi cucerit.

„Unde dracu’ or fi dispărut cele două avioane?“ se întrebă acesta. Nu avea de unde să ştie că la decolare, planoarele care erau remorcate de primele avioane pe pista principală a aerodromului, se loviseră cu roţile de marginile gropilor provocate de bombe. Cablurile de remorcare se rupseră, iar cele două planoare, cu echipaje cu tot, rămăseseră frumuşel pe aerodrom.

— Herr sturmbannführer, se auzi din nou în telefon vocea pilotului, mă auziţi?

— Da, te aud, am preluat comanda! hotărî Skorzenny.

Nu putea face nici-o mişcare în planor, pentru a se apropia de carlinga pilotului. Trebuia însă în mod obligatoriu, să aibă vizibilitate asupra zonei, pentru a putea coordona acţiunea grupului său. Brusc, se decise la singura soluţie posibilă. Îşi

scoase pumnalul de la centură, şi îl împinse pe Soletti cît putu în faţă. Acesta se întoarse din nou întrebător, şi-şi holbă ochii îngrozit cînd îl văzu pe Skorzenny care se apucase să sfîşie cu pumnalul pînza de lîngă picioarele lor. Aerul ţîşni prin ruptură cu un zgomot violent, iar curentul de aer creat îi făcu pe toţi paraşutiştii să se întoarcă, surprinşi de zgomot.

— Staţi liniştiţi, strigă Skorzenny, pentru a se face auzit, din acest moment, am preluat comanda. Trebuie să văd unde ne aflăm şi asta este singura modalitate!

Otto despături harta din nou, ţinînd-o strîns cu amîndouă mîinile. Marginile ei fîlfîiau zgomotos, bătute de puternicul curent de aer. Încercă să repereze poziţia avionului. Prin deschizătura practicată în burta planorului, peisajul de sub ei se vedea ca şi cum ar fi fost desenat de un copil pe asfalt, cu cretă colorată. În depărtare, se zărea un pod, de care se apropiau văzînd cu ochii. Skorzenny încercă să calculeze timpul scurs de la prima convorbire cu pilotul, pentru a determina aproximativ distanţa parcursă. Urmări cu degetul ruta pe hartă, pînă cînd descoperi în apropiere de valea Aquilei, podul respectiv.

Se uită din nou la ceas. Era două fără zece minute. Se apropiau rapid de obiectiv. Dintr-o dată, îl apucă din nou mîncărimea de la ceafă. Se scărpină cu rîvnă, uitîndu-se la valea Aquilei, pe care tocmai o survolau. În dreapta, se zărea şoseaua care conducea spre staţia telefericului. O coloană de camioane înainta cu viteză în direcţia telefericului. Era batalionul de paraşutişti şi de vînători de munte, care trebuiau să anihileze rezistenţa acelui punct.

— Ai noştri vor ataca în curînd telefericul! strigă Skorzenny celor din planor. Era un semn bun.

Duiosul, curios din cale-afară, îşi întinse gîtul, dornic să vadă şi el scena de sub ei.

Prin crăpătura de pînză, apăru dintr-o dată hotelul „Campo Imperatore“ de pe Gran Sasso.

— Puneţi-vă căştile, ordonă el scurt, legîndu-şi bine bareta de piele sub bărbie. Apoi luă telefonul şi transmise pilotului:

— Desprinde cablul de remorcare!

O zmucitură uşoară, şi zgomotul avionului dispăru.

Se auzea numai fîşîitul intens produs de zborul liber al

planorului. Ultima etapă a zborului începuse. Pilotul manevră planorul în cercuri largi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de zona unde urma să aterizeze. Probabil că de pe pămînt, planorul părea un vultur care se tot roteşte în aer, pînă în momentul decisiv, în care se va năpusti asupra prăzii. Brusc, apăru pajiştea triunghiulară din spatele hotelului. La vederea ei, Skorzenny îngălbeni subit. Înclinarea pajiştii, care nu se putea observa din zborurile de recunoaştere, şi nici din fotografiile luate, apărea acum, de la înălţimea de cîteva sute de metri, înspăimîntătoare. Era aidoma unei piste de lansare pentru săriturile cu schiuri de la trambulină.

Pilotul realiză imediat situaţia teribilă în care se aflau, încît întorsese pentru *o* clipă capul, căutînd privirea lui Skorzenny.

De hotărîrea pe care acesta urma să o ia, depindea întreaga operaţiune. Dacă aterizarea planoarelor s-ar fi făcut în zbor planat, pînă la capătul văii, s-ar fi dus naibii tot efortul de surpriză al operaţiunii. Pe de altă parte, generalul Student interzisese în mod categoric aterizarea în picaj a planoarelor.

Skorzenny simţi că decizia ce urma să o ia, va fi cea mai importantă din viaţa sa.

„Să-l ia naiba pe Student, cu ordinele lui cu tot! Mussolini e la doi paşi, şi n-o să mă împiedice pe mine un general coclit să pun mîna pe el!“

— Aterizează în picaj, cît mai aproape de hotel! urlă către pilotul care-i aştepta hotărîrea, cu ochi întrebători. Şi ca să se facă mai bine înţeles, făcu semnificativ cu mîna, un gest ferm înspre pamînt.

Pilotul dădu din cap, confirmînd că înţelesese şi apoi făcu şi el un semn cu mîna locotenentului Meyer. Manevra brutală care urmă, îi făcu pe toţi cei din planor să se aplece brusc înspre carlingă. Pilotul înclinase planorul pe aripa stîngă şi îndrepta aparatul spre sol.

Viteza, dintr-o dată crescuse vertiginos şi acompaniată de urletul vîntului, care acoperea orice zgomot, dădea o senzaţie teribilă. Carcasa din oţel a planorului zbîrnîia din toate încheieturile, dînd impresia că se va dezintegra în orice clipă. Crăpătura din pînză făcută de Skorzenny se lărgea din secundă în secundă. Parcă se îndreptau direct spre infern.

Totul depindea acum de pilot. Acesta era însă un profesionist de prima mînă. Cu puţin timp înaintea impactului, ridică mîna. Locotenentul Meyer acţionă instantaneu paraşuta de frînare.

O zmucitură brutală îi aplecă spre botul planorului. Aparatul se buşi apoi puternic de pămînt, după care se tîrîi pe iarbă cîţiva metri. Uşa din dreptul lui Skorzenny se desprinse şi căzu. Încă înainte ca planorul să se oprească, „diavolii verzi“ ţîşniră în tăcere prin celelalte uşi, ca nişte fantome, cu armele în poziţie de tragere.

Skorzenny se ghemui, îşi plecă pistolul mitralieră şi sări pe iarbă prin golul lăsat de uşa planorului. Se afla în spatele hotelului, cam la 15 metri de acesta. Era fix ora două.

Un carabinier tocmai ieşea din hotel, fluierînd vesel. Ceea ce văzu, îl făcu să rămînă ţintuit locului, cu ochii holbaţi de uimire, de parcă din cer un elefant roz tocmai căzuse în faţa sa.

— Mani in alto! strigă Skorzenny năpustindu-se pe lîngă el, şi într-o clipă dădu buzna prin uşa prin care acesta tocmai ieşise.

Un paraşutist îl dezarmă într-o clipă pe italian, care rămăsese stană de piatră uitîndu-se după Skorzenny, cu aceeaşi ochi nedumeriţi.

O nălucă cu figură de boxer, ţîşni pe lîngă el, rînjindu-i graţios.

22

Căpitanul Faviola se trezi foarte prost dispus. În primul rînd, noaptea trecută făcuse o inspecţie de unul singur şi nu fusese deloc mulţumit de felul cum carabinierii săi asigurau paza. Blestemaţii de Michele şi Ugo dormeau ca nişte prunci, sub un copac de la marginea platoului, iar cîinii lor poliţişti, care-l ştiau prea bine, nici măcar nu mîrîiseră. Cele două zile de arest care li se cuveneau nu-l încălzeau cîtuşi de puţin. Misiunea pe care o primise, de a asigura paza lui Mussolini pe acest vîrf de munte, i se părea în mod paradoxal, o misiune foarte dificilă. Ar fi preferat mai degrabă să păzească un depozit de alimente în mijlocul unei

tabere de subnutriţi, decît să fie la comanda unei companii de carabinieri, care să-l păzească pe duce, în acest loc izolat. Nu-şi putea explica această nesiguranţă, deşi teretic, locul de detenţie al prizonierului, părea inexpugnabil. Eventualii răpitori ai ducelui, puteau veni doar pe trei căi.

Cea aeriană, ar fi fost sinucidere curată, întrucît pajiştea triunghiulară din spatele hotelului era atît de înclinată, încît o aterizare pe ea avea tot atîţia sorţi de izbîndă, ca şi încercarea de a determina un leu să devină vegetarian. Prin teleferic, de asemenea era exclus, deoarece staţia de la poalele muntelui era în mîinile italienilor, şi apoi în alternativa unui atac s-ar fi auzit împuşcăturile din vale. Mai rămînea varianta unei operaţiuni de comando pe versantul muntelui. Nişte vînători de munte profesionişti, ar fi putut escalada versantul nordic, de aceea Faviola îşi dispusese centrul de greutate al sistemului său defensiv în acea zonă.

„Dar măgarii de Michele şi Ugo au adormit“ se enervă din nou căpitanul, aducîndu-şi aminte de isprava lor. Noroc că aceştia aveau lîngă ei cîini poliţişti, nişte lupi alsacieni feroci, care şi-ar fi trezit stăpînii la primele zgomote suspecte.

În al doilea rînd, Faviola se trezise prost dispus, întrucît seara trecută fusese apăsătoare pentru toată lumea. La radio se confirmase ştirea că mareşalul Badoglio capitulase la 8 septembrie şi că majoritatea guvernului fugise împreună cu regele. Existau chiar zvonuri, conform cărora regele intenţiona să abdice. De aceea, domnea o atmosferă de nesiguranţă, amestecată cu îngrijorare. Dar pînă la noi ordine, misiunea lor era de a-l păzi pe Mussolini.

Se uită la ceas. Era şase şi jumătate. Se hotărî să-şi înceapă ziua. Calendarul ceasului arăta că se aflau în 12 septembrie. Se sculă, şi după ce-şi făcu toaleta de dimineaţă, ieşi să inspecteze din nou posturile de pază.

În faţa uşii de la intrarea hotelului, cele două mitraliere în poziţie de tragere, luceau bine întreţinute. Gianni stătea în picioare fumînd, cu ochii aţintiţi în depărtări.

— Buon giorno, signor capitane! salută acesta luînd poziţia reglementară.

— Buon giorno ’tenente, răspunse amical Faviola, ceva de

semnalat?

— Linişte şi pace, veni laconic răspunsul.

— Bine, încheie Faviola convorbirea în acelaşi stil.

Dădu o raită în jurul hotelului. Cînd ajunse în spatele acestuia, ridică ochii spre camera de la etajul întîi, în care stătea Mussolini. Fereastra era închisă, semn că ducele încă nu se trezise.

Se îndreptă spre marginea platoului, străbătînd pajiştea din spatele hotelului. Roua dimineţii îi şi udă, după cîţiva paşi, cizmele. Nori albi învăluiau munţii din jur, dar razele soarelui găseau breşe prin care să se strecoare. Tocănitul unei ciocănitori răsună sacadat, ca o rafală de armă automată. Faviola tresări.

— Porca Madionna! nu se putu abţine să nu înjure, pentru a-şi disimula sperietura.

În depărtare, se zărea marginea platoului. Două mogîldeţe se plimbau încet pe lîngă stîncile prăvălite cine ştie de cîte mii de ani. Brusc, se auzi un îndemn şi către Faviola se porniră în iureş fiarele alsaciene. La cîţiva metri de el, se opriră şi începură să schelălăie.

— Figli di puttana![1] strigă Faviola către Michele şi Ugo, în timp ce mîngîia cîinii.

Cei doi carabinieri se apropiară în grabă, cu nişte feţe pocăite.

— Scuzi[2], signor capitane, nu ştiam că sînteţi dumneavoastră, spuseră cei doi aproape în cor.

— Pe dracu', nu ştiaţi, aţi făcut şi voi o mică glumă, nu-i aşa, cum am făcut eu aseară, nu? Ceva de semnalat?

— Linişte şi pace, răspunseră cei doi iarăşi în cor, de parcă s-ar fi vorbit.

— Bine. Pentru chestia de azi-noapte, staţi pînă la ora două. Ştiţi, trebuie făcută curăţenie în camera pentru arest. Poate trageţi şi voi un pui de somn pînă la prînz, dacă tot e linişte şi pace, zise Faviola cu răutate, îndreptîndu-se către următorul post de la marginea platoului.

După ce termină inspecţia la versantul muntelui, Faviola se îndreptă spre staţia telefericului, care se afla aproape de hotel. Aici, un pluton de carabinieri păzea staţia, care asigura legătura cu poalele muntelui. Totul era în ordine. O mitralieră în poziţie de

---

[1] Figli di puttana! – Feciori de tîrfă!

[2] Scuzaţi.

tragere, şi două aruncătoare de grenade erau îndreptate în direcţia din care venea telefericul. Carabinierii de pază erau dispuşi în punctele strategice ale staţiei. Un atac din această direcţie ar fi fost în mod categoric sortit eşecului.

Rondul odată terminat, intră în bucătăria hotelului. Grăsanul de Luigi trebăluia pe lîngă maşina de gătit.

— Ce-i cu tine, parcă nu eşti de serviciu în dimineaţa asta? remarcă Faviola.

— Buon giorno, capitane, aşa este, dar îmi place cafeaua preparată numai de mine.

— Bine, atunci dă-mi şi mie să mănînc ceva, şi pregăteşte ceva şi pentru duce, dacă tot eşti prin zonă.

Faviola îi ducea personal mîncarea ducelui, întrucît simţise nevoia să stea cît mai mult alături de prizonierul său. Poate şi datorită ordinului pe care-l primise, ca în caz de forţă majoră, adică o tentativă de răpire, să-l împuşte. Se simţea un virtual călău, alături de o virtuală victimă.

După ce mîncă, luă platoul cu micul dejun pentru Mussolini, şi urcă scările către camera acestuia. Bătu la uşă.

— Intră, se auzi vocea ducelui.

Faviola intră. Mussolini se sculase şi stătea lîngă fereastra deschisă, privind munţii. Era nebărbierit şi parcă slăbise.

— Duce, v-am adus micul dejun.

— Grazie[1], pune-l te rog pe masă, nu mi-e foame!

Faviola lăsă tava pe masa din mijlocul încăperii, unde se afla un vraf de volume, foarte frumos legate în piele. Pe cotorul lor, se putea citi numele autorului: „Nietzsche“. Tot pe masă, se afla fotografia unei tinere femei, care-l privea pe Faviola cu ochi luminoşi.

— Doriţi să faceţi o plimbare în dimineaţa asta? se interesă Faviola. Lui Mussolini i se permitea să se plimbe singur în jurul hotelului şi pe pajiştea alăturată, pînă la platou, dar posturile de pază trebuiau să ştie dinainte acest lucru.

— Nu cred, dar dacă mă voi răzgîndi, îţi voi comunica, răspunse Mussolini fără vlagă.

— Cum doriţi, excelenţă, şi Faviola după ce salută, ieşi.

Ziua se anunţa ca şi celelalte, din cale-afară de monotonă.

---

[1] Mulţumesc.

Faviola îşi luă cîteva reviste, se instală pe terasa hotelului şi începu să le frunzărească. Din camera în care carabinierii ce urmau să intre de pază îşi omorau vremea, se auzeau voci şi rîsete.

„Precis au încins o partidă de poker“ gîndi căpitanul.

Soarele se înălţase pe cer. Ceaţa care înconjura munţii din jur dispăruse. Vremea, ca şi peisajul, era superb. Revista din mîinile căpitanului părea deosebit de captivantă, încît acesta se adînci în lectura ei.

Aerul fu sfîşiat brusc de sunetul brutal şi distonant al sirenei de alarmă.

Faviola ţîşni în picioare, aruncînd revista cît colo, şi intră în hotel, urcînd treptele cîte trei de-o dată. Se năpusti în camera lui Mussolini. Acesta se afla lîngă geamul deschis şi făcea cuiva semne cu mîna. Faviola se uită pe geam şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Avea impresia că oamenii săi s-au amuzat, făcîndu-i o farsă destul de reuşită, de altfel. Pajiştea din spatele hotelului era plină de planoare avînd pe siluetele lor zvelte semnul zvasticii. Din ele ţîşneau într-o linişte totală aidoma unui film mut, soldaţi îmbrăcaţi în uniforme cenuşiu-verzui şi kaki bălţate, care se împrăştiau rapid în toate părţile.

— Închideţi fereastra, şi îndepărtaţi-vă de ea! strigă Faviola ducelui, rupînd-o la fugă prin uşa deschisă.

23

Sunetul brusc al sirenei de alarmă, îl făcu pe grăsanul de Luigi, să scape efectiv cărţile de joc din mînă. Bruno şi Alberto, se ridicară de la masă, bulucindu-se în aşa hal, încît reuşiră să o răstoarne. Se năpustiră apoi spre ieşirea din cameră, înhăţîndu-şi din mers armele sprijinite de un perete.

Mario continua să se uite pe fereastră ca şi paralizat, cu gura căscată, şi cu ochii holbaţi de uimire. Chinta sa regală se împrăştiase printre celelalte cărţi pe podea, împreună cu ceasul

său de la mînă.

Nici nu trecură cîteva secunde de cînd Bruno şi Alberto ieşiseră, că în încăpere dădu buzna un tip zdravăn, într-o uniformă cenuşiu-verzuie, cu cască metalică pe cap, şi înarmat pînă-n dinţi.

— Mani in alto! răcni tipul, pronunţînd cuvintele destul de stricat.

Mauserul său era îndreptat asupra lui Luigi, iar ochii i se plimbau de la acesta la Mario.

Apariţia neaşteptată a neamţului, parcă-l trezi pe Mario din uluiala de pînă atunci. Făcu un pas brusc spre scaunul de lîngă el, pe care i se odihnea automatul Beretta. Dar neamţul era parcă o felină. Fandă elastic ca un spadasin, şi întorcîndu-şi arma, îl lovi cu patul ei pe Mario, drept în abdomen. Mario icni, chircindu-se de durere, şi căzu în genunchi. Se simţea de parcă înghiţise un butoi cu acid sulfuric.

Luigi urmărise scena care durase cît ai clipi din ochi, cu o figură îngrozită. Ridică mîinile şi începu să bîiguie într-una „Amico! Amico!“.

Neamţul culese armele celor doi, le agăţă de umărul stîng, şi-l înghionti apoi pe Mario cu piciorul, făcîndu-le semn la amîndoi cu capul, spre uşă:

— Aus! Loos![1]

Skorzenny, urmat de Duiosul şi de cîţiva paraşutişti intră în hotel pe uşa din spate, pe lîngă carabinierul dezarmat, care înlemnit de uimire continua să-şi ţină mîinile în sus. Dacă pe lîngă el ar fi trecut nişte călugăriţe, dansînd french-can can, tot n-ar fi avut acea expresie perplexă, care nu-l părăsea.

În încăperea în care intrară, un soldat transmisionist cu căştile pe urechi, lucra de zor, ţăcănind sacadat cu mîna pe buton. Skorzenny trase un picior în scaunul pe care şedea soldatul, zvîrlindu-l cît colo, şi cu patul armei făcu chisăliţă postul de emisie-recepţie. Soldatul, care precis nu-i auzise intrînd, crezuse probabil că i-a căzut muntele în cap.

Unul dintre paraşutişti îl uşură într-o clipă pe transmisionist de pistolul de la centură, şi înşfăcîndu-l de braţ, îl tîrî după el spre ieşire. Camera respectivă fiind complet izolată de restul hotelului, Skorzenny ieşi în fugă din încăpere, urmat de ai săi, dînd colţul

[1] Afară! Daţi-i drumul!

clădirii.

Se pomeniră lîngă o terasă, înaltă cam de doi metri şi ceva, amplasată în spatele hotelului.

Un paraşutist se aplecă, iar Skorzenny se căţără rapid pe spatele acestuia, şi făcîndu-şi vînt, sări peste balustradă. Ridică ochii, şi văzu ferestrele camerelor care dădeau pe terasă. La una dintre ele, de la primul etaj, se distingea o siluetă cu un cap masiv. Skorzenny îl recunoscu imediat pe Mussolini. Se gîndi involuntar la bustul său de pe biroul lui Hitler, şi la casca acestuia, care-i şedea ca o oală. Îi făcu un semn cu mîna, după care sări de pe terasă, îndreptîndu-se în aceeaşi goană către intrarea principală a hotelului. În fugă, se uită la ceasul de la mînă. Trecuseră trei minute de cînd aterizaseră. Reuşise să localizeze camera lui Mussolini, dar se temea ca nu cumva să i-o ia înainte vreun nemernic de macaronar. Era într-o cumplită întîrziere şi cumplit de îngrijorat.

Bruno şi Alberto ieşiră în goană din hotel, încărcîndu-şi din fugă armele. Erau cît pe ce să se ciocnească de doi vlăjgani, în uniforme kaki bălţate, care parcă jefuiseră magazia de armament a unui regiment. Unul dintre aceştia, cu o figură de boxer, sări în aer înspre ei, cu capul înainte şi cu braţele desfăcute, izbindu-i pe amîndoi cu spatele de zidul hotelului. Boxerul îşi înfipse mîinile în gîturile lor cu o tehnică desăvîrşită, imobilizîndu-i necrezut de rapid.

— Wolf, ia jucăriile la Garibarzii [1] ăştia, nu cumva să se rănească cu ele!

Cel ce răspundea la numele de Wolf, un tip cu o faţă turtită luă armele italienilor, le atîrnă cu mîndrie în diagonală, peste piept, şi se adresă celor doi, cu o voce care se dorea a fi calmă:

— Mani in alto!

Bruno şi Alberto ridicară mîinile spre cer, înmărmuriţi de ceea ce li se întîmplase, şi de ceea ce vedeau.

Pajiştea din faţa lor se umpluse de un furnicar de asemenea specimene, care se vînzoleau încoace şi încolo, strigînd către camarazii lor „Mani in alto!“ şi făcîndu-i prizonieri, ca şi pe ei.

Skorzenny trecu în goană pe lîngă Duiosul şi Wolf, care tocmai dezarmaseră doi carabinieri. Duiosul încă-i mai ţinea pe aceştia

[1] Corect „Garibaldi“, patriot italian (1807-1882).

de gît, cu o expresie de parc-ar fi avut în mîini două găini neurastenice.

Gianni vroia să-şi aprindă o ţigară, cînd aproape în acelaşi timp, se întîmplară două lucruri la care nu avu timp să reacţioneze în nici un fel.

Mai întîi, sirena de alarmă, montată exact deasupra capului său, începu să urle, speriindu-l de-a binelea. Apoi, de după colţul hotelului, dădu buzna un ofiţer neamţ, îmbrăcat într-o uniformă kaki bălţată, cu însemnele SS-ului, care cu o lovitură de picior, fărîmă cele două mitraliere, ce tocmai le curăţase.

— Mani in alto! îi strigă neamţul, ameninţîndu-l cu pistolul mitralieră, după care dispăru în hotel.

În urma ofiţerului neamţ, apărură imediat nişte fantome, în uniforme cenuşiu-verzui. Gianni ridică mîinile uluit, cu ţigara rămasă neaprinsă între buze.

Una dintre fantomele verzulii, îl dezarmă cu o îndemînare de prestidigitator. După ce-l controlă amănunţit, îi făcu semn să se îndrepte spre pajişte, spunîndu-i pe un ton aspru:

— Loos!

Skorzenny intră în goană în holul hotelului şi se năpusti pe trepte, urcîndu-le ca o vijelie. Trebuia cu orice preţ să pună mîna pe Mussolini, pentru a-l apăra de o eventuală tentativă de lichidare. Era posibil ca paznicii lui să fi primit un asemenea ordin, în caz de pericol.

La jumătatea scărilor, unde acestea coteau, trecu pe lîngă cineva, care cobora într-o vijelie. Cei doi se petrecură, unul de celălalt, într-o asemenea viteză, că nici nu avură timpul necesar să-şi vadă feţele. Lui Skorzenny îi rămase însă întipărită pe retină uniforma de ofiţer de carabinieri a acestuia. Nici măcar nu-i trecu prin minte să se ia după el. Alerga ca un ogar după vînatul care era la doi paşi.

Ajunse pe culoarul de la capătul scărilor şi trînti cu piciorul în prima uşă, îndreptîndu-şi arma spre interior. Degetul îi era pregătit pe trăgaci. Dar în încăpere nu era nimeni. Făcu acelaşi lucru şi cu uşa următoare. În cameră, lîngă fereastră, se afla Mussolini.

— Excelenţă, gîfîi Skorzenny, luînd poziţia de drepţi, am marea onoare de a vă anunţa că începînd din această clipă,

sînteţi sub protecţia Führerului. Sînt sturmbannführer Otto Skorzenny.

— Îţi mulţumesc, signor Skorzenny, şi te felicit pe dumneata şi pe oamenii dumitale pentru curajul de care aţi dat dovadă.

Fără să vrea, Skorzenny îşi privi din nou ceasul. Era două şi cinci minute.

Michele şi Ugo tăifăsuiau liniştiţi, aşteptîndu-şi camarazii care trebuiau să-i schimbe din post. Cei doi cîini lupi moţăiau lîngă ei, respirînd uşor. Cîteva păsări dialogau în triluri, într-o tonalitate plină de armonie.

Abia trecuse de ora două, cînd deodată, dinspre hotel, se auzi răsunînd sunetul strident al alarmei.

Cei doi carabinieri tresăriră aproape simultan cu cîinii lor. Ugo o luă la goană pînă la marginea prăpastiei, scrutînd febril cu binoclul versantul accidentat al muntelui, de la picioarele sale. Nu se zărea nici ţipenie de om. Îndemnîndu-şi cîinii, se năpustiră spre hotel. După ce parcurseră platoul, paşii li se încetiniră, pînă cînd se opriră de tot. Se aflau aproape de marginea pajiştei, în care puteau admira şapte planoare cu zvastica desenată pe ele. Unele dintre ele erau uşor avariate. Michele se uită mut de uimire la Ugo.

— Înţelegi ceva din chestia asta?

— Nu prea, răspunse Ugo, cu o figură de-a dreptul tîmpă. Îşi puse binoclul la ochi, îndreptîndu-l către hotel.

În jurul hotelului, era o vînzoleală de nedescris, dar în mod cu totul surprinzător, încă nu se auzise nici un foc de armă.

— Uită-te şi tu, spuse Ugo întinzîndu-i binoclul lui Michele.

— Ce dracu’ facem acum? întrebă acesta, lăsînd binoclul de la ochi.

— Hai să încercăm să ne apropiem uşor, propuse Ugo, în lipsa oricărei alte idei mai bune.

Porniră precauţi, urmaţi de cîinii lor, care la comanda primită, mergeau tîrîş pe burtă, ca şi stăpînii lor.

Abia parcurseră cîţiva metri, cînd deodată, la vreo douăzeci de metri în faţa lor, răsăriră ca din pămînt, de lîngă un brad, doi nemţi, în uniforme kaki bălţate.

— Hande hock! [1] se auzi un strigăt scurt.

---

[1] Mîinile sus!

Ugo aruncă arma în lături, şi ridicîndu-se iute în picioare, îşi ridică mîinile deasupra capului.

— Kaput! Kaput! [1] strigă Michele, punînd un genunchi în pămînt, dar continuînd să ţină în mînă pistolul mitralieră. Cîinii se agitau, mîrîiau înfundat, simţind parcă ameninţarea îndreptată asupra stăpînilor lor. Brusc, Michele încercă să-şi ridice arma, şi să tragă asupra celor doi.

Un fulger sclipi prin cer, şi aproape în aceeaşi clipă Michele scoase un ţipăt, scăpînd automatul în iarbă. Un cuţit lung şi fin îi străpunse braţul.

— Ammazza-gli! [2] strigă el înnebunit de durere, asmuţind cîinii către nemţi.

Aceştia se năpustiră ca scăpaţi din lanţ, lătrînd cu înverşunare. Aerul mai fulgeră scurt de două ori, şi animalele se prăbuşiră, cu un schelălăit de durere.

— Kolossal! [3] exclamă încîntat unul din cei doi nemţi, apropiindu-se de Michele şi Ugo, cu arma îndreptată ameninţător spre pieptul lor. Komm! [4] li se adresă el încruntîndu-se, făcîndu-le semn cu mîna să se apropie.

Celălalt neamţ, le culese armele şi se apropie cu un aer fioros de Michele. Întinse mîna spre braţul acestuia şi cu o mişcare rapidă îi smulse cuţitul din braţ. Michele se schimonosi scoţînd un geamăt de durere. Neamţul impasibil, nu-i dădu nici-o atenţie, şi-l îmbrînci din spate cu patul armei, mînîndu-l spre hotel. Pe drum se opri, îşi scoase cuţitele din corpurile celor doi cîini, şi după ce le şterse cu grijă de iarbă, le vîrî într-un fel de husă de piele.

— Ţi-am spus eu că eşti tîmpit din născare, turuia caustic Călugărul către Butonieră, mergînd în spatele italienilor. Ai uitat cum se spune în italiană „Mîinile sus!“

— Şi ce dacă? răspunse acesta nepăsător, rupînd o crenguţă din bradul pe lîngă care treceau. Boului ăsta, şi-l indică cu ţeava armei pe Michele, care mergea ţinîndu-se cu o mînă de braţul rănit, la ce i-a folosit că a ştiut să spună „Kaput! Kaput!“? Tot i-am găurit braţul!

---

[1] Mă predau! Mă predau!

[2] Omoară-i!

[3] Colosal!

[4] Veniţi!

— Ce să-ţi spun, mare scofală! răspunse Călugărul pe un ton ironic plictisit de logica lui Butonieră.

Ajunseră lîngă hotel. Cîţiva paraşutişti stăteau cu armele îndreptate asupra carabinierilor dezarmaţi, strînşi laolaltă, ca o turmă de oi. Butonieră şi Călugărul îşi predară şi ei prizonierii şi începură să-l caute din ochi pe Skorzenny.

Căpitanul Faviola ieşi pe neobservate din hotel, şi o rupse la fugă către staţia telefericului. Orice încercare de a mai opune rezistenţă în jurul hotelului, nu mai avea nici-un sens. Singura sa speranţă era acum plutonul care asigura paza telefericului, bine dotat cu armament. În goană observă cum carabinierii săi sesizaseră cele întîmplate în jurul hotelului şi se agitau de zor, modificîndu-şi amplasamentul de luptă, corespunzător noii situaţii. Cînd ajunse la teleferic, mitraliera şi cele două aruncătoare de grenade erau deja îndreptate spre hotelul „Campo Imperatore”.

Nici nu se punea problema să deschidă focul, întrucît bănuia, pe bună dreptate, că marea majoritate a oamenilor săi fuseseră făcuţi prizonieri, şi dezarmaţi. Se gîndea cu ciudă la bafta pe care o aveau Michele şi Ugo, care fiind aşa departe de teatrul operaţiunilor, probabil că habar n-aveau ce clipe fierbinţi se derulau şi erau în libertate.

Încercă să ducă tratative cu nemţii. Luă o portavoce şi strigă:

— Attenzione, attenzione! [1] Sînt căpitanul de carabinieri Faviola, începu el politicos cu prezentările. Asupra voastră sînt îndreptate două mitraliere grele şi patru aruncătoare de grenade, îşi dublă Faviola tehnica de luptă. Vă somăm să eliberaţi prizonierii, după care puteţi pleca. Aveţi cuvîntul meu de onoare!

De-abia termină de rostit mesajul, că văzu cum din grupul nemţilor se desprinse cineva care înainta spre ei. Spre surprinderea sa, cel care avansa cu hotărîre, era îmbrăcat în uniformă de general italian. Faviola nu mai pricepea nimic. În acelaşi timp, în cadrul uşii de la intrarea hotelului, apăru Mussolini, escortat de un neamţ în kaki.

Mussolini alerga, agitîndu-şi mîinile şi strigînd cît putea:

— Nu trageţi! Nu trageţi! Este generalul Soletti, generalul vostru de carabinieri!

---

[1] Atenţiune!

Faviola îl recunoscu imediat. Era într-adevăr generalul Soletti, dar lucru curios, era neînarmat. Soletti continua să avanseze, făcîndu-le semne cu mîna. În spatele său, nemţii îl urmau la mică distanţă.

„Poate că asta-i cea mai bună soluţie pentru toată lumea“ gîndi Faviola despre neaşteptata derulare a evenimentelor.

— Jos armele! dădu ordin carabinierilor săi, care nepricepînd mare lucru, se uitau unii la alţii, nedumeriţi.

Faviola ieşi dintre ei, şi îndreptîndu-se către Soletti, îl întîmpină cu un salut de toată frumuseţea. Chiar îi părea rău că nimeni dintre oamenii săi nu avea un aparat de fotografiat la îndemînă.

24

Racheta ţîşni, lăsînd în urma sa o dîră alburie şi se înălţă pînă deasupra brazilor. Acolo se desfăcu într-o pălălaie roşie, care după cîteva clipe se stinse cu încetul.

Căpitanul Gerlach zări semnalul convenit, conform căruia operaţiunea de comando a lui Skorzenny se încheiase cu succes, deci putea ateriza fără grijă. Reduse viteza avionului, mai făcu un ocol pe deasupra vîrfului Gran Sasso şi începu să coboare. Pajiştea de lîngă hotel pe care trebuia să aterizeze părea din cale-afară de înclinată. Mai rămînea de văzut dacă era suficient de lungă.

Gerlach era un as al pilotajului. Roţile aparatului bufniră uşor de pămînt, după care acesta mai făcu o ţopăitură imperceptibilă şi începu să ruleze încetinit la vale. Aplauzele şi uralele nemţilor şi chiar a cîtorva dintre italieni, care urmăriseră aterizarea, salutară execuţia de maestru a lui Gerlach. Avionul Fiesher-Storch“ se opri sub acţiunea frînelor, făcînd un ultim balans graţios. Se afla destul de aproape de marginea prăpastiei.

Lîngă hotel, Mussolini discuta cordial cu generalul Soletti. Acestuia i se înapoiase arma, şi părea extrem de fericit, ca şi cum

ar fi aflat că informaţia despre fiica sa care-i rămăsese însărcinată cu ordonanţa lui, fusese falsă.

— Excelenţă, spunea Soletti, sînt extrem de fericit că rolul meu în această operaţiune de eliberare a dumneavoastră şi evitarea unei vărsări de sînge, a putut fi dus pînă la capăt cu succes.

— Generale, răspunse Mussolini, atît dumneavoastră, cît şi carabinierii de aici meritaţi felicitări pentru loialitatea de care aţi dat dovadă, mai ales că ştiaţi că mareşalul Badoglio a capitulat cu cîteva zile în urmă. Situaţia Italiei este critică, zise el, şi continuă să discute cu acesta despre situaţia politică şi militară a momentului.

Skorzenny se îndreptă spre avionul care tocmai aterizase. Din carlingă sări căpitanul Gerlach, care cu ochelarii mari puşi peste casca de piele, semăna cu un broscoi uriaş. Se salutară milităreşte, după care îşi strînseră mîinile, felicitîndu-se reciproc.

— Sturmbannführer Skorzenny, felicitări pentru această operaţiune reuşită.

— Mulţumesc, sturmbannführer Gerlach, şi eu vă felicit pentru demonstraţia de aterizare pe care aţi făcut-o. Putem pleca într-o jumătate de oră?

— Sigur că da, dar să ştiţi că numai excelenţa sa ducele poate zbura cu mine, întrucît am loc numai pentru un pasager.

— Herr Gerlach, în ruptul capului nu-l pot lăsa pe duce singur. Führerul m-a făcut direct răspunzător de siguranţa ducelui, aşa că vă daţi seama că este absolut obligatoriu să-l însoţesc, minţi Skorzenny.

„Dacă tot l-am eliberat pe Mussolini, măcar să se ştie că am fost lîngă el, pînă va fi la adăpost de orice pericol, gîndi acesta. Cu ocazia asta, devotamentul meu va fi apreciat în consecinţă.“

— Herr Skorzenny, este foarte riscant ce-mi cereţi dumneavoastră. Avionul va fi supraîncărcat iar decolarea va fi primejdioasă. Gerlach nu părea deloc încîntat de ideea de-a lua încă un pasager.

— Am încredere în măiestria dumneavoastră recunoscută în întreaga Luftwaffe, i-o reteză Otto. Mă duc să fac preparativele pentru plecare.

Mussolini îşi făcuse bagajele, pe care doi soldaţi i le aduseseră

în faţa hotelului. La vederea celor două cufere, în care putea intra lejer zestrea unei fete bogate, Skorzenny se îndreptă spre acesta, adresîndu-i-se politicos:

— Excelenţă, vă rog să luaţi cu dumneavoastră numai strictul necesar. Întrucît trebuie să zbor şi eu, pentru a vă asigura protecţia, nu mai este admisă nici-un fel de greutate suplimentară.

— În ordine, răspunse înţelegător Mussolini, şi deschizînd unul din cufere, cotrobăi prin el, pînă găsi ceea ce căuta. Era fotografia Clarettei Petacci, pe care o ţinea în camera din hotel. Ducele o luă şi o băgă în buzunarul de la pieptul hainei.

— Sînt gata, Skorzenny, spuse Mussolini.

— Excelenţă, aveţi ceva împotriva unei fotografii împreună, care să amintească de acest episod dramatic din viaţa dumneavoastră? întrebă vicleanul Skorzenny, deja începînd să-şi exploateze succesul.

Mussolini acceptă şi cei doi se postară în faţa intrării principale a hotelului. Locotenentul Meyer trase cîteva clişee, imortalizînd pentru eternitate, cuplul devenit celebru peste noapte.

Între timp, căpitanul Gerlach, ajutat de nemţi şi de italieni la grămadă, făcea eforturi de a împinge avionul cît mai în spate de locul unde se oprise, pentru a-şi crea o lungime de decolare cît de cît convenabilă.

Datorită înclinării văii, ajunseră la un punct de unde aparatul nu mai putea fi urnit nici măcar cu un centimetru.

Skorzenny, împreună cu Mussolini se îndreptară spre avion.

— Herr Skorzenny, ori avem noroc, ori nu, una din două, spuse Gerlach vesel, de parcă ar fi plecat la pescuit.

— Vă repet că mă bizui pe măiestria dumneavoastră, răspunse acesta, mai mult pentru a-şi face curaj.

— Atunci, să pornim, zise Gerlach, trăgîndu-şi ochelarii pe ochi, şi căţărîndu-se în carlingă.

Skorzenny şi locotenentul Meyer îl ajutară pe Mussolini să intre în cabină. După ce îi strînse mîna lui Meyer, Skorzenny se urcă şi el în avion, intrînd cu mare greutate în spatele scaunului lui Mussolini. I se părea că în planor stătuse confortabil, faţă de poziţia chinuită pe care o avea acum.

Gerlach porni motorul. Era ora patru. Elicea începu să se

învîrtă din ce în ce mai repede. Zgomotul devenise asurzitor. Curentul de aer culcase iarba la pămînt şi mişca crengile brazilor, de parcă s-ar fi pornit din senin o furtună. Pe Skorzenny îl apucă iar mîncărimea de la ceafă, dar nu mai avu timp să se scarpine. Nici n-ar fi avut spaţiul necesar, de altfel.

Avionul se mişcă din loc, înclinarea văii ajutîndu-l să ia viteză. Skorzenny vedea cum marginea prăpastiei se apropia cu repeziciune, dar avionul încă nu se desprinsese de pămînt.

Avea impresia că pînă şi direcţia era greşită, părîndu-i-se că avionul înaintează vertiginos către o stîncă uriaşă, de care i se părea că se vor rostogoli din clipă-n clipă.

La numai un metru de marginea prăpastiei, Gerlach reuşi să facă avionul să decoleze. Stînca cea uriaşă trecu foarte aproape pe lîngă Skorzenny, încît acestuia i se păru că o poate atinge cu mîna. Se aflau în aer, şi avionul zbura normal. Gerlach înclină de cîteva ori aripile aparatului, în semn de salut pentru cei rămaşi în vale.

Skorzenny întoarse capul cu greutate, uitîndu-se în urmă. Vîrful Gran Sasso răsărea maiestuos dintre munţii care-1 înconjurau. Hotelul „Campo Imperatore“ se vedea din ce în ce mai mic.. La etajul întîi o fereastră rămăsese deschisă.

Lucru ciudat, dar pentru Skorzenny, acest ultim drum spre destinaţia la care trebuia să-şi depună prada sa de preţ, îl marca cu o încărcătură emoţională incomparabil mai mare decît în toate evenimentele derulate pînă atunci, luate la un loc.

„Asta ar mai lipsi, un ghinion din ăla împuţit de tot, şi să-l scap din mîini pe chelbosu’ ăsta, tocmai acum, la spartu’ tîrgului“, gîndea Skorzenny, uitîndu-se cu coada ochiului la Mussolini.

În acele momente, ducele valora pentru el cît găina din poveşti, care face ouăle de aur.

Dar în ciuda temerilor sale, zborul continua să se desfăşoare cît se poate de normal. Mîinile de profesionist ale lui Gerlach conduceau avionul cu atîta siguranţă, încît avea senzaţia că se aflau într-o limuzină care rula pe o şosea asfaltată.

Dar starea tensionată în care se afla, îl făcea să nu-şi găsească astîmpărul. Îşi mută privirea spre carlingă, unde silueta lui Gerlach trona impasibilă, aproape nemişcată.

„Dacă o fi adormit, sau o fi crăpat inima în el?” se îngrozi pe

loc Skorzenny, neobservînd la pilot nici o mişcare. Se şi vedea obligat să se repeadă peste corpul masiv al italianului, încercînd să-l scoată pe pilot de pe scaunul său, pentru a prelua el comanda avionului. Şi toate astea, în cîteva secunde, bineînţeles.

Dar chiar în acea clipă, Gerlach întoarse capul spre spate, şi adresă celor doi pasageri un rînjet lăbărţat, care valora cît o asigurare de un milion de mărci.

Skorzenny îi răspunse şi el cu un soi de rînjet dar din cale-afară de constipat, pe care-l adresă aşa, mai mult din politeţe. Ce mai, pînă nu se vedea el cu picioarele pe pămînt, predîndu-l pe Mussolini nemţilor, n-avea linişte.

Îşi aruncă privirea pe geam. Zburau deasupra unui defileu, prin care un firicel albastru şerpuia într-un traseu întortocheat, dispărînd apoi după versantul împădurit al unui munte.

Brusc, o durere ascuţită îl străfulgeră în zona rinichilor. Încercă să-şi modifice poziţia chircită în care stătea, dar nu reuşi prea mare lucru. Crizele renale pe care le contractase în timpul primei campanii din Rusia, nu-l lăsaseră complet, şi din cînd în cînd, îi aminteau de acea perioadă.

„Hm, Rusia!“ Maxilarele lui Skorzenny se încleştară. În minte, începură să i se deruleze secvenţe pe care nu avea să le uite niciodată.

* * *

Pe o vreme ca asta, n-ai fi dat afară nici măcar pe proprietarul casei, care-ţi cerea chiria pe ultimele luni.

Furtuna se dezlănţuise cu violenţă, strîngîndu-şi din toate cotloanele universului, energia acumulată parcă de milenii. Grindina răpăia cu putere în carcasa avionului, ca şi cum o sută de mii de vulturi flămînzi descoperiseră că este comestibilă, şi începuseră să ciugulească hulpavi din ea. O cavalcadă de trăznete şi tunete, ca într-un joc de lumini şi sunete, manevrat de o mînă tremurîndă, înconjura avionul, care înainta şovăielnic.

— Sakrament, blestemă furios Călugărul. O zdruncinătură bruscă tocmai îl făcuse să scape cărţile de joc din mîini.

Vîntul sufla cu atîta duşmănie, zgîlţîind avionul din toate încheieturile, încît acesta părea că în orice clipă se va dezintegra în mii şi mii de fărîme.

Călugărul îşi adună cărţile, continuînd să bombăne, şi se aşează înapoi pe banchetă. Între el şi Butonieră se afla o lanternă oarbă, a cărei lumină delimita un spaţiu cît o batistă. Cărţile de joc se porniră să cadă una peste alta în „terenul de joc”, plesnite cu patimă de cei doi jucători.

Pe cealaltă banchetă din faţa lor, Duiosul dormea mai abitir decît un nou născut, proaspăt îmbăiat. Hurducăturile avionului nu-l deranjau cîtuşi de puţin, ba chiar dimpotrivă…

Lîngă el, stătea încovoiat hauptmann Helmuth Verner, ofiţer de Gestapo. Verner ăsta, cu mutra lui tipică de arian, blond şi cu ochii albaştri, era plin de ciudăţenii. Mai întîi, pentru că gradul de căpitan nu se potrivea cîtuşi de puţin cu faţa sa suptă, apoi, pentru că ştia perfect ruseşte, şi în sfîrşit, pentru faptul că habar n-avea să cînte la violoncel. Oricum, avea faima de a fi cel mai nesuferit ofiţer din întreg Wehrmacht-ul. Era clar că pentru el, zborul cu avionul, mai ales atunci cînd adia vîntul, ca în acea noapte, nu era una dintre plăcerile după care se topea în mod deosebit.

Sau poate că în acele momente avea nişte crampe la stomac, doar aşa s-ar fi putut explica schimonoseala chipului său.

Al cincilea şi cel din urmă pasager era leutenant Otto Skorzenny. Stătea lîngă Butonieră, şi privea gînditor la Parabellum-ul[1] său, pe care-l răsucea pe toate părţile. Se părea că nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui.

— Mein Gott, ce băftos poţi să fii în noaptea asta! se minună Butonieră, trîntind cu ciudă ultima carte din mînă.

— Dacă eşti prost ca un lemn, aşa-ţi trebuie! se auzi vocea Duiosului, care se mişcă greoi, schimbîndu-şi poziţia.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta? răspunse ţîfnos Butonieră.

— Păi bă, lemnule, nu vezi că ăla te fură de sub nas? Duiosul pufni cu dispreţ, părînd mulţumit de noul loc în care-şi aşezase tacticos căpăţîna.

— Dă-l bă, dracului, zise Călugărul, făcînd un semn a lehamite din mînă, s-a trezit şi el din somn! Dormi bă mai departe, vezi să nu dormi la ruşi somnul ăla lung de tot, hă, hă, hă!

Un fulger uriaş despică noaptea, inundînd pentru o clipă interiorul avionului cu un torent de lumină.

---

[1] Pistol nemţesc, folosit în al doilea război mondial.

— Ce-i, hauptmann Verner, îţi vine să vomiţi? Nu te jena de noi, că doar nu sîntem nişte mironosiţe sclifosite, hai, dă-i drumu', da' acolo, mai într-o parte! făcu Butonieră, cînd îi văzu acestuia figura suferindă.

— Ţi-am mai spus să nu mă tutuieşti, şi să mi te adresezi cu „Herr hauptmann", ai înţeles?

— Am înţeles, hauptmann Verner, sigur că am înţeles, că doar nu sînt tîmpit, ce naiba! răspunse Butonieră, după care se întoarse spre Călugărul. Hai, mişcă-te, şi împarte o dată cărţile alea, ce mai stai, e rîndul tău!

Cei cinci urmau să fie paraşutaţi în spatele liniilor frontului, drept în mijlocul poziţiilor ruseşti, unde spionii nemţi semnalaseră un important depozit de muniţii, lîngă Goncevo, în apropiere de Leningrad. Misiunea acestei mici grupe de comando era cît se poate de simplă: să arunce în aer depozitul de muniţii, după care urmau să se întoarcă la ai lor cu un avion care îi aştepta peste două nopţi la locul pe care îl conveniseră. Verner se afla şi el în această operaţiune pentru unicul motiv că ştia perfect ruseşte, şi la o adică, acest lucru le putea fi de folos. Cel puţin aşa hotărîseră superiorii lor, spre marea nemulţumire a celor patru, care erau unanim de acord că Verner avea mai mult să-i încurce, decît să-i ajute.

Skorzenny privi nerăbdător la ceasul fosforescent de la mînă. Era ora două şi zece minute. Peste cel mult un sfert de oră, becul roşu de deasupra capului Duiosului avea să se aprindă, şi la acest semnal, trebuiau să se arunce în hăul necunoscut de sub ei.

În difuzoare se auziră nişte pîrîituri, apoi vocea pilotului, uşor îngrijorată:

— Herr hauptmann Verner, am fost reperaţi de antiaeriană! Se trage asupra noastră!

Se repeziră cu toţii la ferestruicile avionului, uitîndu-se în jos. Într-adevăr, în răstimpul dintre două fulgere, se vedea clar cum la sol, clipeau roiuri de luminiţe.

— Donnerwetter! înjură Duiosul, eu ştiu cum se numeşte ghinionul ăsta al nostru!

— Nu-i aşa că prima literă este un „V"? sări vesel Butonieră, ca un elev slab, care şi-a amintit totuşi dintr-o lecţie, exact ceea ce fusese întrebat.

— Potoliţi-vă, gata! interveni Skorzenny. Herr hauptmann, puneţi mîna pe telefon şi transmiteţi pilotului că noi sărim imediat!

— Auzi locotenente, ai uitat cumva că aici, eu sînt cel care dă ordine? răspunse ofensat gestapovistul. Avea o voce atît de tranşantă, încît se putea tăia pîinea cu ea.

— Herr hauptmann, dacă în viaţa dumitale, pînă acum, n-ai luat nici o hotărîre inteligentă, ar fi păcat să scapi ocazia asta. Şi te sfătuiesc să te grăbeşti!

Un fulger ţîşni din nou în întunericul nopţii. Skorzenny stătea în faţa lui Verner, cu pumnii strînşi, şi se vedea că îşi stăpîneşte cu greutate furia.

— Bine.

Vemer puse mîna pe telefonul de bord, şi comunică pilotului că grupa sa se va lansa imediat cu paraşuta. O ureche fină ar fi auzit totuşi că Verner mai bodogănise ceva, despre o anumită „bandă de ticăloşi“.

Becul roşu se porni să pîlpîie. Skorzenny se îndreptă spre uşa avionului, îşi prinse cîrligul paraşutei de sîrma de ghidare din tavan, şi-i aşteptă şi pe ceilalţi, care se aşezară în şir, în spatele său, să facă acelaşi lucru. Împinse apoi de uşă cu putere. Aceasta alunecă înspre dreapta, după care un clinchet metalic îi anunţă că se blocase şi că puteau sări.

O pală puternică de vînt, însoţită de fulgi îngheţaţi, care zburau în toate părţile, pătrunse în trombă înăuntru.

Skorzenny îşi trase pe ochi ochelarii de protecţie, făcu un pas, şi se aruncă în gol. Îl urmă Verner, apoi Călugărul şi Butonieră, care ţineau fiecare în mîini cîte o lădiţă de lemn şi în sfîrşit Duiosul, cu un sac în care se aflau cinci mantale ruseşti.

După cîteva secunde de cădere liberă, paraşutele extractoare se desprinseră, trăgînd după ele paraşutele mari. Vîntul sufla cu putere asupra celor cinci siluete, care nici vorbă să-şi mai poată controla căderea. De altfel, noaptea neagră ca fundul unui tuci, nu le permitea să vadă la mai mult de zece metri în jurul lor, aşa că nici nu ştiau ce se găseşte sub ei.

Se aflau pur şi simplu în voia soartei.

Încet-încet, se apropiau totuşi de pămînt. Aterizară pînă la

urmă pe un sol îngheţat, chiar lîngă marginea unei păduri, destul de răzleţiţi unul de celălalt.

A-ţi strînge paraşuta pe un vînt turbat, e ca şi cum ai încerca să spargi nuci cu buretele de baie. Aşa că, abia după o oră de cînd aterizaseră, cei cinci putură să se revadă laolaltă.

— Aveţi cumva toate cele cinci simţuri întregi? se interesă, curios nevoie mare Skorzenny, la cei din jur.

— Noi da, răspunse Butonieră, evident, în numele tripletei din care făcea parte. Nu ştiu însă dacă şi hauptmann Verner este întreg.

Acesta făcea eforturi vizibile să-şi stăpînească suferinţa, care nu dădea semne că l-ar fi părăsit, ba dimpotrivă, aşa că nu răspunse. În schimb, se uită la Butonieră cu privirea cu care o panteră flămîndă urmăreşte o căprioară inconştientă.

— Locotenente, i se adresă el lui Skorzenny, ne retragem în pădure, îngropăm paraşutele, şi încercăm să aflăm unde dracu' ne găsim.

Skorzenny aprobă fără nici o obiecţie, întrucît gestapovistul avea dreptate în privinţa aceasta.

Surpriza cea mare avea să-i aştepte la consultarea hărţii şi a busolei. De fapt, se aşteptau cu toţii ca după acea lansare precipitată din avion să nu se găsească foarte aproape de Goncevo, dar nici aşa, la 60 de kilometri depărtare de ţinta lor.

Preţ de cîteva minute, nici unul nu mai scoase o vorbă. Se auzea doar vîntul cum şuiera sinistru, printre crengile copacilor. Misiunea lor părea sortită eşecului chiar înainte de a fi început, pentru că întîlnirea cu avionul ce urma să-i ducă înapoi, fusese stabilită peste două nopţi. Iar în acest timp de-abia dacă puteau ajunge în apropierea depozitului de muniţii.

Situaţia părea fără ieşire.

— Da, asta e, spuse brusc Skorzenny. Singura noastră şansă este să capturăm cumva o maşină, cu care să mergem pînă-n apropiere de Goncevo. Dacă vom fi opriţi pe drum, se va descurca herr hauptmann Verner cu ruşii. Pe hartă se vede clar că la capătul pădurii trece o şosea.

Arătătorul înmănuşat al lui Skorzenny se plimbă de cîteva ori de-a lungul unei linii subţiri de pe hartă, situată lîngă pata verzuie care reprezenta pădurea.

— Sînt de acord, făcu Verner, parcă înciudat că nu-i venise lui în minte această unică soluţie. Ne vom deplasa chiar acum într-acolo, şi vom aştepta. Dacă avem norocul să punem mîna pe-o maşină, o vom camufla în pădure, şi vom merge noaptea.

— Herr hauptmann, interveni Skorzenny, dacă vom fi opriţi de ruşi, şi la asta musai trebuie să ne aşteptăm, dvs. veţi vorbi cu ei, şi veţi încerca să-i convingeţi că sîntem ruşi, doar avem şi acte false. Dar noi ăştia patru, ce, o să stăm muţi cît veţi vorbi dvs.? S-ar putea să li se pară cam suspectă chestia asta!

— Să ne înveţe o înjurătură în ruseşte, propuse Duiosul. Şi cît vorbeşte el cu ăia, eu o să-i înjur pe ticăloşii ăştia doi, şi arătă încîntat cu mîna spre Călugărul şi Butonieră.

— Hm, bine şi aşa, aprobă Verner. Zi atunci după mine: „Idi c ciortu“!

— Idi c ciortu, idi c ciortu, repetă ca un papagal Duiosul, da’ ce-nseamnă asta?

— Du-te dracului, asta înseamnă! îi răspunse satisfăcut Verner, plătindu-i acestuia poliţa.

Se apucară apoi să sape cu toţii, pentru a-şi îngropa paraşutele. Pămîntul îngheţat îi solicita din plin, dar chiar şi Verner, care nu vroia să se facă de rîs, reuşi să-şi termine rapid de săpat groapa. Făcură apoi o scurtă pauză, pentru a mînca ciocolată, şi a bea cafea fierbinte din termosuri.

Cu forţele cît de cît refăcute, porniră spre capătul pădurii, pe unde trecea şoseaua în care-şi puneau toate speranţele. Vremea nu dădea nici un semn de îmblînzire, dar totuşi pădurea îi ferea cît de cît de furia nepotolită a vîntului. Din cînd în cînd mai cădeau, împiedicîndu-se de cîte o creangă ascunsă, şi atunci, din gura celui căzut, se pornea un torent de „Idi c ciortu“.

Verner era singurul care nu se manifesta în nici un fel în asemenea ocazii. Demnitatea sa de ofiţer de Gestapo probabil că-i interzicea practici de acest gen.

Cînd noaptea începu să se stingă, şi zorii alburii ai dimineţii îşi făcură apariţia, cei cinci ajunseră şi ei la marginea pădurii. Dincolo de ea, se întindea stepa despre care auziseră vorbindu-se o grămadă de lucruri îngrozitoare, dar pe care o vedeau pentru prima oară. O cîmpie infinită, fără nici o ridicătură, cît de mică, al cărui sol se confunda practic cu cerul, deasupra căreia fulgii de

zăpadă zburau aproape de orizontală, împinşi de rafalele năpraznice ale vîntului.

În faţa lor, la mai puţin de o sută de metri de ultimii copaci ai pădurii lîngă care stăteau, se întindea, paralelă cu pădurea, o fîşie de pămînt bătătorit, al cărei capăt nici nu se zărea. Era şoseaua indicată în hartă, pe care zăpada îngheţată cînd o acoperea în întregime, cînd o dezvelea ici-colo, spulberată de vînt.

— Sakrament! bombăni Skorzenny, ştergîndu-şi lentilele ochelarilor de fulgii de zăpadă care le acoperiseră în mai puţin de un minut. Ce vreme nenorocită! Ce ţară nenorocită!

— Locotenente, se auzi vocea intrigată a Duiosului, cum aşa? Te afli în Rusia, şi înjuri nemţeşte? Nu se cade, zău!

— Hai lăsaţi prostiile, veniţi să tragem la sorţi! Vom sta la pîndă fiecare dintre noi, şi Skorzenny se uită semnificativ pe sub sprîncene spre Verner, subliniind cuvîntul „fiecare“, cîte o oră. Vai de ăla care e de pază şi nu e în stare să miroasă maşina cînd s-o afla la zece kilometri de noi.

Traseră la sorţi, şi primul căzu chiar Skorzenny. După ce mai trase o gură de cafea din termos, îşi ridică gulerul salopetei îmblănite, înhăţă binoclul, şi o porni spre un copac cu trunchiul gros, care se afla la cîţiva metri de şosea.

În timpul primului schimb al fiecăruia dintre ei, nu se întîmplă nimic. Skorzenny îşi termină şi al doilea schimb, şi se întoarse bombănind, după ce-i predase Călugărului postul în primire.

— Ce dracu’ se întîmplă, au trecut şase ore şi nici o mişcare pe blestemata asta de şosea!

Izbi de ciudă cu patul armei în tulpina firavă a unui pomişor, frîngîndu-l în două.

— O fi fost azi-noapte vreo sărbătoare de-a lor, şi s-or fi îmbătat cu toţii, nemernicii ăştia! avansă Butonieră o presupunere în care nici el nu prea credea.

— Şi dacă stăm şi tot stăm, şi nu apare nici-o maşină, ce ne facem? întrebă realist Duiosul.

Dar înainte de a primi vreun răspuns, dinspre copacul în spatele căruia stătea la pîndă Călugărul, se auzi un fluierat şi apoi încă unul.

Skorzenny ţîşni, de parcă ar fi fost anunţaţi că cine ajunge primul la Călugărul, primeşte Crucea de Fier. Nu zăbovi acolo mai

mult de cîteva secunde, şi se întoarse înapoi, la pas, fără să se grăbească.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Verner, care ţopăia pe loc, izbindu-se cu palmele peste corp.

— Ce să se întîmple, avem ghinion, asta-i! Vine o maşină, dar e atît de plină de soldaţi, încît nu cred să mai fie vreun loc şi pentru noi.

Se trîntiră la pămînt, aşteptînd trecerea maşinii. În aer, începu să se distingă un zgomot, dar nu părea a fi de motor de maşină. Zgomotul creştea în intensitate, şi cînd maşina ajunse în dreptul lor, se puteau distinge glasuri bărbăteşti, care cîntau sacadat şi cu vigoare.

— V-am spus eu, şopti Butonieră, ăştia-s beţi morţi!

Se scurse şi al doilea rînd de schimburi, fără să se întîmple absolut nimic. Skorzenny se plimba de colo-colo, ca un leu în cuşcă, fără să bage pe nimeni în seamă nici măcar pe Verner, care suferea cumplit din cauza frigului. Acesta îşi pusese pe el două mantăi ruseşti, din sacul pe care-l cărase Duiosul, dar tot îi clănţăneau dinţii. E adevărat că mai luase pe furiş, cîteva înghiţituri dintr-o sticlă, crezînd că nu-l vede nimeni, dar tot fără nici un rezultat.

Pe la patru şi ceva după-amiază, în timpul schimbului Călugărului, se auziră din nou dinspre el, cele două fluierături. Skorzenny o luă iară la sănătoasa înspre şosea, şi se întoarse aproape imediat, alergînd printre copaci de parcă-l urmărea piaza rea.

— Gata, haideţi, avem baftă! strigă el grăbit, printre gîfîituri, încă înainte de a ajunge lîngă ai lui. Vine o maşină doar cu doi soldaţi în cabină. Verner, dă-i drumu'!

Nici nu se mai obosise să i se adreseze acestuia regulamentar, dar nici Verner nu părea să fi remarcat acest lucru. Se sculă de la pămînt, unde stătea ghemuit, îşi scoase cu vădită părere de rău salopeta îmblănită, rămînînd într-o uniformă rusească de postav gros, peste care îmbrăcă mantaua. O porni apoi în goană, spre şosea.

— Hei, hauptmann Verner, strigă Butonieră, alergînd după el, scoate-ţi ochelarii ăia, doar nu crezi că ţăranii ăştia de-aici au în dotare aşa ceva!

Verner se opri, se uită o clipă la Butonieră, îşi scoase ochelarii, pe care-i băgă într-un buzunar al uniformei, şi îşi reluă cursa spre şosea.

Skorzenny, Butonieră şi Duiosul începură să se tîrască şi ei spre şosea, însă cu vreo douăzeci de metri spre dreapta copacului lîngă care stătea pitit Călugărul.

Maşina se putea vedea acum cu ochii liberi. Era un camion care înainta pe şoseaua pustie, viscolită în continuare de zăpadă. Se vede treaba că cei din cabină îl observaseră pe Verner, care se proţăpise în mijlocul şoselei, făcînd semne cu mîinile, întrucît maşina îşi micşoră viteza, oprind în cele din urmă la cîţiva metri de acesta, motorul însă continuînd să meargă.

— Dacă nu eşti în stare să-i ţii de vorbă zece secunde, te împuşc! şopti Skorzenny, cu degetul pe trăgaciul armei, privind hipnotizat la scena de pe şosea.

Din maşină coborî cineva, pe partea ascunsă privirilor celor de la marginea pădurii.

— Loos! Schnell! şopti Skorzenny spre Butonieră şi Duiosul, mărind uşor presiunea degetului pe trăgaci. Cuiul cătării Walther-ului său stătea nemişcat pe căciula şoferului, de sub care ieşeau nişte laţe blonzii.

Verner începuse să-i explice ceva tipului care se dăduse jos din maşină, arătîndu-i actele sale, măsluite de specialiştii nemţi după cele ale unor prizonieri ruşi.

Totuşi Verner părea cam stingherit. La drept vorbind, e destul de greu să fii complet relaxat cînd spui unui duşman o minciună gogonată, mai ales dacă acesta are îndreptată spre stomacul tău o armă încărcată.

Nu se ştie ce l-o fi îndemnat pe rus să se uite înapoi, dar la vederea celor două mogîldeţe în salopete albe, şi cu armele în mîini, care ajunseseră tîrîş pînă în mijlocul şoselei, se apucă să urle:

— Serioja! Vrimanie![1]

Dacă Serioja avea de gînd să apese cu piciorul stîng pedala ambreiajului, să bage maneta schimbătorului de viteze cu mîna dreaptă în viteza-ntîia, şi să apese apoi rapid cu piciorul drept în pedala de acceleraţie, pentru a-şi lua tălpăşiţa, chit că-şi lăsa

[1] Atenţie!

camaradul de izbelişte, trebuia să facă toate aceste lucruri cu cîteva secunde mai devreme. Pentru că aproape instantaneu cu acel strigăt de avertizare, arătătorul drept al lui Skorzenny trase ferm trăgaciul armei pînă la capăt.

Glonţul sparse geamul maşinii, trecu fără nici un efort prin căciula şoferului, zdrobi osul temporal întîlnit în cale, trecu prin creier distrugînd în drumul său traseele vitale ale lui Serioja şi se opri apoi în celălalt os temporal al căpăţînii rusului.

Simultan cu zgomotul împuşcăturii lui Skorzenny, Verner lovi peste arma celui din faţa sa, înlăturînd pericolul ce-i ameninţa stomacul şi se prăvăli apoi peste el.

N-apucă însă să-şi dovedească talentele în lupta corp la corp, pentru că o împuşcătură răsună în apropierea sa, şi rusul se lăsă dintr-o dată moale. Verner se sculă de la pămînt, şi privi la adversarul său. O gaură cît toate zilele strica aspectul, şi aşa destul de grosolan, al uniformei acestuia, drept în regiunea pieptului. Privirea rusului rămăsese mirată, aţintită spre cerul mohorît.

— Să ştii că-i o zi bună ca să mori! zise Butonieră, făcînd cu ochiul spre cel pe care zăpada începuse să se aşeze. Hauptmann Verner, ai cam avut probleme, nu-i aşa?

Şi se uită cu drag la pistolul său mitralieră, din a cărei ţeavă se mai vedea ieşind un firicel firav de fum.

Ai cumva impresia că mi-ai salvat viaţa? îl întrebă Verner, în timp ce-şi scutura hainele.

— Nu, nici pomeneală, treceam şi eu pe aici, din întîmplare, şi mi-am zis că-i cam mare aglomeraţia asta. Aşa că am tras la nimereală, nu observi că aveţi uniformele la fel?

Se aplecă, fără să mai aştepte replica gestapovistului, apucă cu ambele mîini cadavrul rusului, şi-l aruncă cu uşurinţă în spatele cabinei. În acest timp, sosiseră şi ceilalţi, care făcură acelaşi lucru cu corpul şoferului.

Skorzenny se instală la volan, şi conduse maşina printre copacii din pădure, pînă cînd desimea lor îl împiedică să mai înainteze. Camionul se afla la vreo sută de metri de şosea, şi cum lumina zilei începuse să pălească, nu exista nici o şansă să fie văzuţi.

În aşteptarea plecării, se mai încălzeau pe rînd, cum se

nimerea, în cabina camionului. În geamul spart dinspre partea şoferului, îngrămădiseră cîteva mantale, pe care vîntul le umfla din cînd în cînd, cu suflul său puternic.

Noaptea se lăsa rapid. Cerul negru, şi pămîntul în întregime alb, păreau că se unesc, dincolo de şosea, într-o singură linie. Ningea în continuare, dar de data asta, fulgii cădeau ca nişte picături mari de ploaie. Groşi, cîteodată enormi.

Pe la ora opt seara, se hotărîră să plece. Îşi scoaseră salopetele îmblănite, şi îmbrăcară în locul lor, peste uniformele ruseşti mantalele grele şi incomode. Verner avea însemnele de comisar politic, Skorzenny, de locotenent, iar ceilalţi trei, erau simpli soldaţi.

Corpurile celor doi ruşi ucişi le aruncară, fără cea mai mică consideraţie, în zăpadă, şi în camion trîntiră sacul cu salopetele lor, şi cele două lădiţe cu explozibil şi muniţii. Călugărul, Duiosul şi Butonieră, se urcară în spate, blestemînd evident că urmau să suporte vîntul şi frigul de-afară, iar Skorzenny şi Verner luară loc în cabină.

Cheia de contact se răsuci în mîna lui Skorzenny, cuplînd bateria maşinii la electromotor. Motorul începu să se învîrtă greoi, gemînd, dar nu porni. Faţa lui Skorzenny deveni mai albă decît zăpada care acoperise tot parbrizul. Mai încercă încă o dată, dar cu acelaşi rezultat.

Izbi cu pumnul în volan, uitîndu-se, fără să scoată o vorbă, la Verner. Scotoci pe sub scaunul pe care şedea, culese nişte scule, şi ieşi din cabină.

— Veniţi cu lanterna aia, să mă ajutaţi! strigă el celor din camion.

Ridicară capota motorului, şi cu chiu cu vai, reuşiră să scoată bujiile. Duiosul desfăcu capacul rezervorului, îmbibă cîteva cîrpe în benzină, şi băgîndu-se sub camion, reuşi să aprindă un foc mititel, pe care, împreună cu Butonieră şi Călugărul, se căzneau să-l protejeze cu corpurile lor. Skorzenny începu să încălzească fiecare bujie, manevrîndu-le cu atîta grijă, de parcă era vorba de nitroglicerină.

Le montară apoi la loc, după care Skorzenny urcă din nou la volan.

— Hai fetiţo, hai, fii cuminte şi porneşte! începu să se roage

Duiosul, mîngîind tandru capota motorului, încă înainte ca Skorzenny să cupleze contactul.

Motorul începu să se învîrtă la fel de anemic, şi cu acelaşi geamăt muribund.

— Hai, tîrfa dracului, porneşte odată! răcni Călugărul, izbind cu pumnul în capotă.

Se pare că lovitura acestuia produse schimbări vitale în regimul de funcţionare al motorului, întrucît acesta porni brusc, începînd să zumzăie uniform.

Duiosul şi Călugărul izbucniră în chiote, şi se apucară să danseze în faţa camionului, învîrtindu-se unul în jurul celuilalt, făcîndu-şi reciproc temenele, şi arătîndu-şi fundul celor doi din cabină, în timp ce-şi ridicau poalele mantalelor.

Ieşiră din pădure, cotiră la stînga pe şosea, şi porniră spre Goncevo.

Zăpada se năpustea în nori asupra parbrizului maşinii, lovindu-l brutal, încît ştergătoarele care patinau, creeau un strat gros de gheaţă, obturînd complet geamul. Skorzenny se văzu nevoit, pentru a nu pierde controlul drumului, să deschidă portiera şi să conducă, ţinînd de volan cu o mînă şi cu capul scos în afara maşinii.

Drumul era pustiu şi încă nu întîlniseră absolut nimic. Se părea că doar camionul lor se afla între cer şi pămînt, înaintînd prin acelaşi decor monoton, care nu dădea semne că s-ar mai schimba vreodată. Vremea duşmănoasă le îngreuia din cale-afară înaintarea, aşa că după o oră bună de mers, kilometrajul maşinii indica doar cu treizeci şi cinci de kilometri în plus faţă de cît avea cînd o capturaseră.

— Hei, ia-o mai încet, mi se pare că se vede ceva în faţă! îi strigă Verner lui Skorzenny.

— Am văzut şi eu, n-avea grijă! Achtung! strigă apoi Skorzenny către cei din spate.

Farurile maşinii începuseră să lumineze o formă întunecată care contrasta cu albul zăpezii şi care se părea că blochează şoseaua sau în orice caz, se află lîngă ea. Cîteva siluete omeneşti se puteau distinge acum cu claritate, cum se aşezau în mijlocul şoselei.

Skorzenny reduse viteza, şi se apropie cu prudenţă. Era cea

mai indicată soluţie, întrucît asupra camionului lor era aţintită ţeava unei mitraliere Popov. Restul armei, cu servanţi cu tot, se afla în spatele cîtorva saci cu nisip, la cîţiva metri de şosea. În spatele adăpostului mitralierei se zărea o izbă [1], cu acoperişul ca o căciulă. Din coşul izbei, o dîră de fum încerca să se ridice în aer, dar era spulberată în toate părţile de bătaia vîntului.

— Stoi! [2]

Doi soldaţi se apropiară de camion cu armele în poziţia de tragere, unul dintre ei ridicînd mîna stîngă în sus.

Skorzenny frînă, dar nu întrerupse contactul motorului. Palma mîinii sale stîngi, aflată în buzunarul mantalei, mîngîia cu tandreţe fierul rece al unei grenade.

— Davai documentî! [3] se adresă unul din cei doi ruşi lui Verner, un zdrahon nebărbierit de vreo lună, cu o manta unsuroasă, şi cu o privire care numai camaraderească nu se putea numi, neîncrezătoare şi iscoditoare. Lui Skorzenny i se păru că-i poate vedea chiar grenada din buzunar.

Celălalt rus se îndreptă spre spatele camionului şi le ceru acelaşi lucru celor trei de-acolo.

Gura mitralierei continua să fixeze camionul, la fel de prietenoasă ca şi intrarea într-un tunel.

Verner îşi scoase actele, le înmînă rusului, şi începu să converseze cu acesta într-o limbă încîlcită şi antipatică. Cel puţin, aşa i se părea lui Skorzenny, care îl privea pe rus cu duioşia cu care te uiţi la un şarpe cu clopoţei.

Rusul luă actele lui Verner, şi se îndreptă spre unul din farurile camionului la lumina căruia începu să le examineze. Camaradul său i se alătură, şi începu şi el să facă acelaşi lucru.

Specialiştii în falsuri în acte publice de la Berlin, se vede treaba că îşi meritau din plin salariul, ba chiar merita să fie şi premiaţi. Controlorii de trafic nu găsiră nimic suspect în actele examinate şi după mai puţin de un minut, se întoarseră şi le înapoiară nemţilor.

— Sciastlivovo puti! [4] îi spuse rusul cel nebărbierit lui

---

[1] Căsuţă ţărănească din lemn.

[2] Stai!

[3] Dă actele!

[4] Drum bun!

Verner după care se îndreptă spre spatele cabinei, şi repetă aceleaşi cuvinte celor de acolo.

— Hai, dă-i drumu', e-n regulă, îi zise grăbit Verner lui Skorzenny, exact în momentul în care din spate, vocea Duiosului rostea clar „Idi c ciortu".

Skorzenny porni rapid maşina, avînd timp totuşi să vadă prin geamul din dreapta sa, cum pe faţa celuilalt rus rămăsese întipărită o expresie de nedumerire.

După cîteva zeci de secunde, postul de control al ruşilor se pierdu complet din vedere, înghiţit rapid de întunericul nopţii.

Verner deschise uşa din partea sa, şi întorcîndu-şi capul spre spate, strigă la Duiosul, plin de draci:

— Ce naiba ţi-a venit să-l înjuri pe rus?

— Ce să fac, dacă şobolanu' ăla s-a apucat să chiţăie la mine! se auzi răspunzînd Duiosul, pe un ton inocent.

— Mein Gott, urlă Verner, ăla ne-a urat drum bun! şi se uită exasperat la Skorzenny. Deşi în cabină era la fel de frig ca şi afară, faţa lui Verner lucea de transpiraţie.

Călătoria continuă fără vreo altă peripeţie, doar vreo zece kilometri. Skorzenny tocmai frînase pentru a rîcîi cu baioneta gheaţa de pe parbriz, cînd, dintr-o dată, motorul începu să tuşească, şi să meargă din ce în ce mai neregulat, pînă se opri de tot. Toate eforturile făcute pentru a-l porni, rămaseră fără rezultat.

— Poate s-o fi terminat benzina, îşi dădu cu părerea Butonieră, fapt care atrase imediat asupra sa, patru priviri ucigaşe.

Din păcate, presupunerea Călugărului se dovedise corectă. Benzina din rezervorul camionului nu mai ajungea nici măcar cît să umpli o brichetă. Înjurînd ca ultimii birjari, evident, cu excepţia lui Verner, au pornit-o mai departe pe jos. Au renunţat cu plăcere la echipamentul de iarnă rusesc, îmbrăcîndu-şi la loc salopetele lor călduroase, şi au pornit-o prin stepă, spre nord-est. În acea direcţie la vreo zece kilometri, pe hartă era indicată o zonă verde, foarte aproape de Goncevo.

Era ora zece şi zece. Peste 24 de ore, avionul care trebuia să-i transporte acasă, urma să survoleze marginea acelei zone verzi, şi dacă pilotul nu zărea nici un semnal luminos, nu se mai obosea

să aterizeze şi se întorcea pur şi simplu, fără ei.

Drumul se anunţa un adevărat calvar. Vîntul sufla infernal, şi mătura absolut totul în drumul său, proiectînd zăpada îngheţată care acoperea stepa, în ochelarii de protecţie ai celor cinci, cu zgomotul exasperant pe care-l fac grăunţele de grîu în interiorul unei batoze.

Mergeau în şir indian, apropiaţi unul de celălalt, cu corpul aplecat, reuşind cu greu să învingă rezistenţa îndîrjită a naturii. Din cînd în cînd se mai şi opreau, pentru a verifica cu ajutorul busolei dacă nu cumva deviaseră de la direcţia corectă.

Eforturile cumplite depuse, îi obligau ca după aproape fiecare oră de mers, să facă o mică „pază”, în care, ghemuiţi laolaltă ca oile, se încălzeau, bînd o gură de cafea fierbinte.

După mai bine de patru ore de la plecare, intrară în sfîrşit într-o pădurice de mesteceni tineri. Căzură claie peste grămadă, extenuaţi, pe primul dîmb de zăpadă întîlnit în cale.

— Mişcă-ţi bă, hoitul mai încolo, ce naiba mi te-ai aşezat în braţe! gîfîi arţăgos Duiosul către Butonieră.

— Ce dracu’ ai, ce, crezi că am început să am plăceri la tine? îi răspunse acesta, mutîndu-se cu greutate mai într-o parte.

— Ştiu şi eu, poate frigul ăsta te-o fi tîmpit şi mai mult decît erai! continuă să bodogănească nemulţumit Duiosul.

Mîncară alimente concentrate, ciocolată şi băură cafea, după care fiecare se băgă în husa individuală de dormit, un fel de pînză subţire, tratată special, care pliată, nu ocupa mai mult loc decît o pernuţă de dormit. Făceau pe rînd de pază, cîte o oră, mai mult pentru a nu fi acoperiţi de zăpadă, întrucît urmele le fuseseră şterse demult de vîntul năpraznic.

Noaptea trecu repede, şi la apariţia zorilor, toţi erau treji, după cum dăduse Verner dispoziţie. Ninsoarea nu contenise, şi cădea în continuare din abundenţă din cerul întunecat, numai că de data asta era fină, ca o ceaţă londoneză.

— Unul dintre voi să se urce într-un copac, şi să facă o recunoaştere, ordonă Verner, adresîndu-se la modul general, dar uitîndu-se cu subînţeles la Butonieră.

— Mă caţăr eu, hauptmann Verner! sări Butonieră, rînjind voios, de parcă i s-ar fi promis o permisie de o lună, dacă era în stare de isprava asta.

Nu trecură nici cinci minute de cînd Butonieră se căţărase în copac, că şi sări sprinten în zăpadă, căzînd în picioare ca o pisică.

— Meine Herren, am plăcerea să vă invit să vizitaţi un depozit rusesc de muniţii, la vreo doi kilometri de-aici. Dar asta numai dacă-mi promiteţi că sînteţi cuminţi, şi nu vă jucaţi cu chibritele pe-acolo.

Într-adevăr, după o oră, timp în care ajunseră la marginea pădurii, ţinta lor se putea vedea prin binoclu, cu destulă claritate. Depozitul era de fapt o îngrămădire de barăci, fiecare dintre ele putînd adăposti cu uşurinţă un crucişător, împrejmuite de o centură din sîrmă ghimpată. În stînga lor, se vedea calea de acces spre depozit, probabil şoseaua pe care abandonaseră camionul. Un puternic post de pază, întărit cu un tun şi cu aruncătoare de grenade antitanc, se afla la un kilometru de intrarea în depozit. În incinta acestuia, pe platforme cocoţate ici şi colo, soldaţi mici cît microbii văzuţi la microscop, stăteau în preajma unor mitraliere. Şi ca tacîmul să fie complet, pe tot perimetrul depoziului, se puteau vedea dispuse nişte imense reflectoare, care încă mai scărmănau împrejurimile, deşi se luminase de ziuă.

Cei cinci se uitară pe rînd prin binoclu la depozitul din faţa lor fără să spună nici-un cuvînt. La prima vedere, aveau tot atîtea şanse de a-l arunca în aer, cît şi o balenă de a face pui, în piscina unui scoţian.

— Hei tipilor, ce v-aţi ofilit aşa de tineri, ce naiba, n-are nimeni nici-o idee pe-aici? sparse tăcerea Skorzenny.

Îi răspunse însă vîntul care continua să şuiere printre crengile copacilor. Toţi ceilalţi, inclusiv Verner, tăceau încurcaţi, ca nişte copii prinşi asupra unei şotii. Doar Călugărul, care îşi scărpina barba cu un aer preocupat, reacţionă într-un fel, trimiţînd cu precizie un scuipat pe tulpina unui mesteacăn aflat la cinci metri de el.

— Bine, atunci uite ce vă propun, continuă Skorzenny, lămurit pe deplin de inventivitatea camarazilor săi. Ne vom deplasa cu toţii spre depozit, de cum se lasă întunericul. Ne vom opri în faţa barajului de sîrmă ghimpată, în timp ce unul dintre voi va plasa cîteva cartuşe de dinamită din 50 în 50 de metri, în faţa gardului de sîrmă ghimpată, însă exact în partea opusă aceleia prin care vom intra noi. Îl aşteptăm să ni se alăture, trecem de sîrma

ghimpată, şi abia atunci vom declanşa explozia.

— Aha, m-am prins, o diversiune! rînji răutăcios Butonieră.

— Mein Gott, se minună Călugărul, şi eu care aş fi pariat pe orice că ai un creieraş de păsărică!

— Şansa noastră, îşi reluă Skorzenny expunerea, fără să-i bage în seamă, este ca Serioja ăia să muşte din momeală, şi să creadă că depozitul este atacat din partea aceea. Din acel moment, în care precis va fi o harababură teribilă, avem la dispoziţie, zic eu, cam un minut, ca să ne facem treaba.

— Da' cu reflectoarele ce facem? întrebă gînditor Butonieră.

— Cîte-o dată cred că te-ai cam ramolit, zău aşa! i se adresă cu sinceră părere de rău Duiosul, mîngîind compătimitor capul acestuia. Stai liniştit, rezolv eu chestia asta, o să le strig eu ălora să le stingă puţin, pînă ne luăm tălpăşiţa!

— Încă ceva, interveni Verner. Sînt de acord cu planul lui leutenant Skorzenny, dar să ştiţi că nu vom avea timp pentru răniţi, indiferent cine va fi acela. Ordinul meu este categoric în privinţa asta. Cine va fi rănit, va fi lichidat de cel ce se va afla mai aproape de el. Dacă nu se va întîmpla acest lucru, o voi face eu cu mîna mea. Ce v-am spus, rămîne valabil şi în cazul meu.

Ceilalţi patru se uitară unul la altul în tăcere. Un psiholog ar fi descifrat în acest schimb de priviri, sentinţa la condamnarea la moarte a lui Verner.

Toate detaliile fiind lămurite, se culcară, aşteptînd căderea întunericului. Dormiră neîntorşi, ca după o zi de vacanţă, în care zburdaseră ca mînjii, şi-şi făcuseră de cap.

Pe la ora cinci după-amiaza, părăsiră pădurea, începîndu-şi drumul spre depozit. În cap îşi puseseră glugi albe de camuflaj şi înveliseră şi armele în huse albe, aşa că nici de la zece metri nu se puteau distinge cele cinci siluete, care înaintau tîrîş prin zăpadă. Formaţia îl avea pe Verner şi Butonieră în frunte, urmaţi de Călugărul şi Duiosul, şi cu Skorzenny la urmă.

Fiecare dintre ei mai căra pe lîngă armamentul cu care erau dotaţi şi explozibilul din lădiţe, pe care şi-l împărţiseră frăţeşte, dar nu ăsta era principalul obstacol din drumul lor. Pe măsură ce se înnopta, gerul devenea şi mai puternic, încît practic li se lipeau nările la fiecare inspiraţie a aerului congelat.

— Otto, tu care eşti mai deştept, ia zi, aşa o fi şi la Polul Nord!

şopti Duiosul întorcînd capul în urmă.

— Cînd la Polu' Nord e ca acum, înseamnă că e vară, băi analfabetule, îi răspunse Skorzenny, scoţînd aburi pe gură.

— Auzi, da'... Ce dracu' faceţi acolo?

În timp ce încerca să-şi îmbogăţească cunoştinţele geografice, Duiosul, continuînd să se tîrască, se lovise de piciorul lui Verner.

— Stai! Dobitocule, nu mişca!

Vocea lui Verner răsunase îngrozită. Un fir de oţel răsărise brusc din zăpadă, lipindu-se de bocancul lui Butonieră.

— Sîntem într-un cîmp de mine, şi deşteptul ăsta şi-a prins piciorul într-un fir! şuieră Verner spre Skorzenny.

Prin găurile din glugă, ochii lui Verner se vedeau ca două farfurioare de cafea.

Toţi încremeniră pe loc, Verner alunecă înapoi o jumătate de metru, îşi scoase pumnalul-baionetă şi începu să degajeze zăpada de sub piciorul lui Butonieră, cu o încetineală terorizantă.

Călugărul îşi aprinsese lanterna oarbă, şi cu ochii holbaţi, urmărea admirativ mişcările de ceasornicar ale mîinilor lui Verner. Bocancul lui Butonieră avansa milimetru cu milimetru în jos, pînă cînd, la un moment dat, sîrma de oţel eliberată făcu o mişcare abia vizibilă, oscilă de cîteva ori, şi rămase nemişcată.

Butonieră, care cu capul întors îşi privea piciorul parcă pentru ultima oară, oftă din rărunchi, şi şopti:

— Danke, herr hauptmann Verner! Da' cum de-aţi văzut sîrma pe întunericu' ăsta?

— Am fost o jumătate de an instructor într-o „Straffkompanie" şi acolo antrenamentele se făceau numai noaptea, răspunse laconic gestapovistul.

— Ce naiba-i aia, unde a zis ăsta c-a fost? întrebă în şoaptă Duiosul pe Skorzenny.

— Hm, asta-i acolo unde viaţa se joacă la zaruri, răspunse Skorzenny, cu o faţă de şmirghel. Sînt geniştii din regimentele disciplinare, ăia care au brasarde negre la mîneci, şi care merg înaintea trupelor, să demineze terenul. Nimeni nu-i plînge p-ăştia, dacă le sar maţele în aer.

În acest timp, Verner se deplasase cîţiva metri în dreapta, pe urma firului de oţel, şi se oprise, moşmondind preocupat la ceva. După cîteva minute, se întoarse cu o mină neagră, cît capacul

unei oale, pe care o aşează pe o grămăjoară de zăpadă.

— Asta va fi reperul nostru la întoarcere, spuse el sec. Haideţi, să-i dăm drumul!

Reluară drumul tîrîş, în aceeaşi formaţie ca mai înainte.

În depărtare, noaptea era tăiată în felii de dîre de lumină, care se roteau din cînd în cînd, atingînd pămîntul. Erau reflectoarele depozitului de muniţii, de care se apropiau încet-încet.

Cînd limbile fosforescente ale ceasului de la mîna lui Skorzenny arătau ora şapte fără zece, se aflau deja la cîţiva zeci de metri de gardul de sîrmă ghimpată. Butonieră o luă singur la dreapta, ducînd cu el un colac de cîteva sute de metri de sîrmă extrem de subţire, dar deosebit de rezistentă. După cîteva secunde, dispăru din vedere, tăcut ca o nălucă.

Minutele se scurgeau greoaie, şi doar ceasurile de la mîinile celor patru, care-l aşteptau, dădeau măsura exactă a scurgerii timpului.

Un fîşîit uşor, pe care nimeni nu-l putuse distinge de vaietele vîntului, se auzi în dreapta lor.

— Are careva din voi vreun chibrit?

Pleoapele lui Butonieră clipeau stînjenite de acele de gheaţă care se lipiseră de firişorele de păr, dar gura sa rînjea satisfăcută.

Era ora şapte şi douăzeci de minute.

— Skorzenny, dă-i drumul! ordonă Verner.

Acesta începu să se tîrască spre gard, trăgînd după el o sîrmă. Celălalt capăt, rămăsese în mîinile lui Verner. Reflectorul dinspre ei tocmai se stinsese cu un minut în urmă, şi dacă s-ar fi păstrat regula de pînă atunci, urma să se aprindă peste cinci minute.

În jurul său zăpada basculată de vînt îl orbea şi îl asfixia. Înjură în şoaptă, şi continuă să se tîrască. În porţiunea de teren prin care înainta, zăpada vălurită de vînt formase un strat destul de gros, în care se afunda la fiecare mişcare. Tentaţia de a se ridica în picioare, şi de a alerga pînă la gard, era imensă, dar şi pericolul reflectorului era la fel de mare.

Gardul se zărea în faţa sa la cîţiva metri, cînd brusc, o pală de lumină ţîşni drept spre el. Rămase nemişcat, cu capul îngropat într-o parte în zăpadă, pentru a nu i se vedea ochelarii. Pata de lumină tremura şovăitoare asupra locului în care se afla, parcă încercînd să-l facă să se mişte. După cîteva zeci de secunde, se

făcu din nou întuneric. Parcurse ultimii metri pînă la gard, îşi scoase din salopetă o lamă zimţată specială pe care o fixă de pumnal, şi făcu o breşă în sîrma ghimpată. Trase apoi de capătul sîrmei pe care între timp îl ţinuse în dinţi. În acel moment, ai lui porneau spre gard.

— Ai cuplat detonatorul? îl întrebă Verner pe Butonieră, cînd ajunseră lîngă Skorzenny.

— L-am cuplat, herr hauptmann! răspunse acesta cu un ton care-ţi dădea siguranţa unei case de bani asigurate la incendiu. Mîna sa mîngîia drăgăstos maşinăria cît o rîşniţă de cafea.

— Achtung! spuse Verner ridicînd o mînă în aer, uitîndu-se la cei din jur. Loos! ordonă, în timp ce mîna despica aerul.

Butonieră apăsă pe măciulia detonatorului, dar nu se întîmplă nimic. O lamă de bărbierit ar fi fost boantă, în comparaţie cu privirea lui Verner. Butonieră ridică mînerul detonatorului, îl răsuci, şi mai apăsă o dată. Aproape instantaneu, zgomotul a patru explozii se detaşă de şuieratul vîntului, împroşcînd cerul cu jerbe de flăcări.

— Vorwarts! Schnell! Schnell! răcni Verner.

Ţîşniră prin gard ca nişte fantome, într-un vacarm care se şi dezlănţuise. O sirenă pornise să se vaite gros, iar din depărtare, voci în panică, dădeau comenzi grăbite.

Cea mai apropiată baracă se afla la mai puţin de cincizeci de metri de ei, şi Skorzenny, Verner şi Butonieră se năpustiră spre ea, cu viteza unor accelerate.

— Stoi! Stoi! Ruki v verh![1] se auziră strigăte dinspre platforma reflectorului.

Ori ruşilor le plăcea în general să lungească vorba, ori cei din Goncevo, sufereau de o boală comună, care le întîrzia reflexele. Cert este că în nici-un caz nu trebuiau să-i avertizeze pe nemţi că-i zăriseră, dacă nu erau siguri de Călugărul că ştie ruseşte. Acesta nu mai pierdu vremea să-l întrebe pe Verner ce însemnau strigătele acelea ameninţătoare, şi lansă o grenadă spre reflector.

O explozie răsună imediat, măturînd pur şi simplu tot ce se afla pe platformă. Corpurile cîtorva soldaţi zburară în toate direcţiile plutind o fracţiune de secundă în aer, acompaniate de nişte urlete animalice.

---

[1] Stai! Stai! Mîinile sus!

— A făcut „Bum“! zise Călugărul mirat, de parcă nu s-ar fi aşteptat la un asemenea rezultat.

Între timp, cei trei ajunseseră deja la baracă, şi răzleţiţi unul de celălalt, începură s-o dinamiteze în grabă. Skorzenny, care fusese primul, se aplecă, îşi scoase din salopetă cartuşele de dinamită, le înghesui într-o crăpătură din peretele de lemn, introduse fitilul lung de un metru şi jumătate, şi-i dădu foc. Flacăra începu să pîlpîie ca un artificiu aprins, şi să se deplaseze încet spre perete.

Se ridică rapid, şi se întoarse în fugă. Aproape în acelaşi timp, se întîlni cu Verner şi Butoniră, care se înapoiau şi ei, alergînd, de după un colţ al barăcii.

— Achtung! se auzi strigînd Butonieră.

Skorzenny şi Verner se trîntiră într-o clipă în zăpadă. Se auzi imediat răpăiala unei rafale, care pornise cu zgomotul unei cîrpe deşirate.

Cei doi ridicară capetele, şi apucară să vadă cum un rus care apăruse după celălalt colţ al barăcii, îşi lăsa încet arma în jos, ca şi cum dintr-o dată, aceasta devenise prea grea. Genunchii i se îndoiră sub el şi ca într-un film proiectat la relanti, căzu uşor de parcă era susţinut de un fir invizibil.

— Danke, kamerad![1] îi spuse Verner lui Butonieră, şi ridicîndu-se din zăpadă, îşi continuă alergarea spre gard, unde Călugărul şi Duiosul, cu armele în poziţie de tragere, le asigurau celor trei retragerea.

Din spatele barăcii, un grup de siluete întunecate, care se distingeau în albul decorului, ca nişte ţinte pe un poligon de trageri îşi făcură apariţia în goană.

— Auzi, Călugăre, eu cred că ăstora le-ar trebui un regim alimentar cu mult fier, nu-i aşa? zise Duiosul.

— Aici îţi dau dreptate, răspunse acesta cu milă în glas, aprobînd parcă o măsură umanitară. Îţi aminteşti de planul nostru, nu?

— Care plan, întrebă mirat Duiosul?

— Cum care, eu trag în ăia din dreapta, şi tu în ăia din stînga!

Armele lor începură să răpăie la unison, şi peste cîteva secunde, cei din faţa lor zăceau nemişcaţi în zăpadă.

---

[1] Mulţumesc, camarade!

Se strecurară cu toţii prin breşa făcută în gardul de sîrmă ghimpată, şi începură să alerge înapoi, spre pădure. După ce parcurseră cîţiva zeci de metri, se trîntiră în zăpadă, cu faţa înspre depozit, aşteptînd declanşarea exploziei. Trecu o jumătate de minut, timp suficient pentru a încorda la maxim nervii celor cinci, apoi, brusc, o bubuitură înfiorătoare, crăpă parcă universul în două.

Spectacolul care urmă era într-adevăr grandios, iar rezultatele răsplăteau din plin eforturile depuse. Cerul întunecat se luminase dintr-o dată ca ziua, clipind de fiecare dată ce se producea o nouă explozie.

Zgomotul era infernal, şi dădea senzaţia că văzduhul se destrăma sub acţiunea unei forţe uriaşe şi nevăzute. Pălălăile incendiilor care urmară erau gigantice, ridicîndu-se cu violenţă în aer, iar în bătaia vîntului, limbile de foc se împreunau şi se despărţeau ca într-un dans ciudat.

Era opt şi douăzeci de minute.

— Frumoasă treabă! exclamă încîntat Călugărul, cu tonul satisfăcut al unui critic de artă, care apreciază un tablou valoros.

— Hai, mişcaţi-vă fundurile mai repede, să nu pierdem trenul, îi îmboldi Skorzenny.

Se ridicară şi porniră mai departe, dar de data aceasta, fără să mai meargă tîrîş. În frunte, se afla Duiosul, care era socotit de camarazii săi, un fel de geniu, într-o anumită privinţă. Avea un talent deosebit de a descoperi ceea ce îl interesa în mod deosebit. Dacă pe o rază de o sută de kilometri, s-ar fi găsit numai într-un singur loc, şi numai la o anumită oră o chestie care-l zgărmăna, ca de exemplu ceva de băut, atunci cu siguranţă Duiosul era primul care ar fi ajuns în acel loc.

În acele momente, sarcina sa era de a nu ieşi din culoarul de drum deminat de Verner. Ceilalţi patru se înşirau în spatele său, scrutînd cu ochi nerăbdători cîmpia, pentru a descoperi mina pe care o lăsaseră ca semn. Se deplasau încet, conştienţi că timpul începuse să-i cam preseze, dar nici unul nu-şi exprima îngrijorarea pe care toţi o aveau în suflet.

— Relaxaţi-vă băieţi, vă simt crispaţi, şi asta face rău la inimă! spuse brusc Duiosul întorcînd spre cei din urma sa un rînjet cît toate zilele. Uite-o, am văzut-o, adăugă el, întinzînd o mînă

înainte.

În direcţia în care arăta, la douăzeci de metri în faţa lor, se zărea mina cea neagră, care trona pe grămăjoara de zăpadă pe care o lăsaseră. Deasupra ei, zăpada care căzuse între timp, se adunase ca o căciulă.

— Ai de la mine o bere, pe chestia asta! se auzi vocea lui Butonieră.

Faptul produse senzaţie printre ceilalţi, întrucît Butonieră avea renumele de a fi cel mai zgîrcit locuitor al Germaniei.

Îşi continuară drumul, eliberaţi de apăsarea pe care o simţiseră pînă atunci. Călugărul începuse chiar să fluiere uşor, şi să fredoneze imnul învăţat în tabăra din munţii Pomeraniei.

— „Sîntem vesela Hitlerjugend
Şi nu ne trebuie virtuţi creştine…”

— Taci naibii, ce te-a apucat, ai tot timpul să cînţi în avion, cît vrei! se sborşi la el Verner.

— Am înţeles, herr hauptmann Verner! răspunse serios Călugărul, şi pocni din călcîie.

După un timp, la vreun kilometru în faţa lor, se putea distinge o masă întunecată, care întrerupea linia orizontului. Era pădurea de mesteceni, lîngă care urma să aterizeze avionul lor.

Era nouă şi douăzeci de minute.

— Haideţi să ne grăbim! spuse Skorzenny, exact în clipa în care din dreapta lor, vîntul aduse zgomotul unui uruit, care părea că se apropie de ei.

— Ce dracu’ o mai fi şi asta? mîrîi Duiosul, încărcîndu-şi arma.

Skorzenny îşi scoase ochelarii, şi privi în direcţia din care se auzise zgomotul. Sub violenţa vîntului, din ochi începură să-i curgă lacrimi, care-i înceţoşau şi mai mult vederea. Ceea ce i se păru totuşi că vede, îl făcu să simtă un fior rece prin şira spinării. Îşi puse binoclul la ochi, pentru a se convinge.

Într-adevăr, era un T 34, un tanc rusesc. Pe turelă, se putea distinge steaua roşie, ca o enormă pată de sînge.

— Sakrament, înjură el, după care scuipă cu obidă. Avem musafiri, îi anunţă pe ceilalţi, un tanc. Dacă avem bafta să ajungem pînă la pădure fără să fim văzuţi, mai avem o şansă să-l distrugem. Dar dacă ne vede şi ne taie drumul, atunci s-a zis cu noi!

Tancul se apropiase la cîteva sute de metri, dar mergînd paralel cu ei, nu dădea vreun semn că i-ar fi observat. Înainta fără să se grăbească, lăsînd în urma sa flăcări lungi şi roşietice, care ţîşneau din ţevile de eşapament.

La un moment dat se opri, şi turela sa începu să se învîrtă. Vaporii de benzină se uneau cu fulgii de zăpadă într-un nor roşiatic, învăluindu-l cu o perdea groasă, care-l deforma.

Grupul fugarilor mai avea cel mult vreo două sute de metri pînă să ajungă la pădure, cînd, o bubuitură, şi apoi încă una, zgudui văzduhul. În spatele lor, destul de departe însă de ei, pămîntul se cutremură de două ori.

Fuseseră descoperiţi.

— Băieţi, ţineţi minte, azi e sîmbătă, şi numai proştii mor la sfîrşitul săptămînii! răcni Skorzenny înspre ai lui. Salturi spre pădure, şi lăsaţi-l p-ăsta în seama mea.

Porniră cu toţii alergînd cîte trei-patru metri, după care se trîntеau în zăpadă, reluîndu-şi apoi cursa nebună. Dar inamicul îi văzuse şi începu să tragă asupra lor şi cu mitraliera.

Totuşi, se părea că erau în ziua lor norocoasă. Ultimele salturi le făcură la adăpostul mestecenilor, care se înclinau în vîjîitul vîntului. Între timp, tancul se oprise nehotărît la marginea pădurii, parcă neştiind ce decizie să ia.

Skorzenny privi îngrozit la ceasul de la mînă. Era zece fără un sfert.

„Dacă nu-l lichidăm într-un sfert de oră, atunci, cînd ne vom întoarce în Germania, vom vorbi şi noi ruseşte, ca Verner“ gîndi el. Îi veni chiar să zîmbească, în faţa unei asemenea perspective.

— Duiosule, ia cîteva grenade, şi hai rapid cu mine! îi strigă el acestuia. Deschizi focul din lateral în scîrba aia, iar eu încerc să mă bag sub burta lui, să-l tai la maţe. Voi trei, acoperiţi-ne.

Duiosul se îndepărtă, alergînd, făcînd un mic ocol, pentru a ieşi din pădure, drept în coastele tancului. Ocupanţii acestuia încă nu se hotărîseră ce să facă, şi mai trăgeau din cînd în cînd cîte-o rafală de mitalieră, aşa, la nimereală.

Skorzenny, cu cîteva grenade agăţate de centura salopetei, aştepta culcat în zăpadă, ca turela tancului să se mişte spre stînga, de unde Duiosul trebuia să deschidă focul.

— Schweinehund[1], hai o dată, mototolule, mîrîi Skorzenny, cu dinţii încleştaţi. Nu se putu stăpîni să nu se uite la ceas. Acesta arăta că mai erau doar nouă minute pînă la ora zece.

Două explozii răsunară brusc. Duiosul îşi lansase grenadele, care loviră tancul în lateral, dar evident, fără a produce nici-o stricăciune.

Numai că turela acestuia se mişcă imediat, încercînd să descopere inamicul, în timp ce proiectorul de pe el se aprinse, luminînd zona în care se afla probabil Duiosul.

Skorzenny ţîşni, străbătu în goană cu corpul aplecat cei aproape treizeci de metri care-l despărţeau de tanc, plonjă în zăpadă, şi reuşi să se strecoare sub el. Inima îi bătea în asemenea hal, încît se gîndea că e posibil ca cei de deasupra sa, să-l descopere.

Scoase siguranţa unei grenade şi în clipa în care se pregătea s-o fixeze la roata motoare a şenilei drepte, o rafală trasă de ai săi, sparse proiectorul şi singurele raze de lumină care mai pătrundeau pînă la el, dispărură. După rapiditatea cu care cei din tanc ripostară, se părea că acesta nu va mai sta mult în acelaşi loc.

Plasă totuşi grenada pe orbecăite şi începu să se tîrască înapoi, printre şenilele tancului. Însă înainte de a apuca să iasă cu totul, şenila stîngă începu să se mişte pe loc. Se răsuci rapid spre dreapta, pentru a nu fi zdrobit de masa de fier, şi cu un ultim efort, ţîşni rapid afară. De fapt, intenţia sa a fost să ţîşnească rapid, pentru că mişcarea i-a fost încetinită de o bucată de fier, care îi smulse mănuşa din mîna dreaptă. Simţi cum muşcătura gerului îl pătrunse pînă la os, dar încleştă dinţii şi ieşi de sub tanc. Se apucă cu cealaltă mînă de un oblon al acestuia, şi făcîndu-şi vînt, sări pe el. Tancul nu-şi părăsise locul, îşi schimbase doar poziţia turelei, continuînd să tragă rafale de mitralieră spre pădure. Skorzenny avansă cîţiva paşi, avînd de gînd să se agaţe de ţeava tunului, şi să arunce o grenadă prin aceasta, cînd dintr-o dată, un clămpănit metalic, în faţa picioarelor sale, îl făcu să tresară. Cei din tanc ridicaseră clapeta de vizare, şi imediat, vîntul proiectă înăuntru, un suflu de zăpadă.

De fapt, pe lîngă zăpadă, în tanc mai intră şi o grenadă, pe

---

[1] Porc de cîine.

care Skorzenny uluit, nevenindu-i să creadă de un asemenea noroc, mai avusese totuşi timp s-o amorseze.

O bubuitură răsună imediat în pîntecele tancului, după care, masa de fier deveni inertă. Din pădure, se auzeau uralele camarazilor săi.

Abia atunci îşi dădu seama că-şi pierduse o mănuşă. Auzise despre amputările datorate degerăturilor, şi alte scene de groază pe această temă. Îşi băgă mîna în zăpadă şi şi-o frecă cu putere, exact în momentul în care deasupra capului său, un zbîrnîit anunţa sosirea avionului pe care-l aşteptau. Îl putea vedea acum cu ochii liberi, era un Focke-Wolf 200.

Era fix ora zece.

Din pistolul lui Verner, ţîşni în văzduh o rachetă de semnalizare.

* * *

— Herr Skorzenny, m-aţi auzit?

Vocea lui Gerlach îl trezi la realitate. Avionul în care zburau tocmai trecuse de turnul de control al unui aeroport, din care, un individ îi privea printr-un binoclu.

Klein Brehmen avea 52 de ani, şi de 14 ani era controlor de trafic aerian. Asistase în timpul ăsta la mii de decolări şi aterizări dar pînă acum, nu i se mai întîmplase să vadă aterizînd un avion de două locuri, în care se aflau trei pasageri.

— Ştii, ăsta care a aterizat, îi spuse el lui Klaus Elmer, colegul său, lăsînd jos binoclul de la ochi, era cu două locuri şi erau trei în el. Să-l fi văzut pe ăla, care stătea în spatele pilotului, avea o căpăţînă cheală, cît un biloi.

— A înnebunit lumea de tot, asta-i! răspunse Elmer, filozofic.

„Să vezi că acum o să înceapă să mă piseze cu teoria lui cu credinţa“ se îngrozi brusc Klein Brehmen.

— Şi asta numai fiindcă oamenii au încetat să mai creadă în Dumnezeu, continuă impasibil Elmer.

„Gata, s-a pornit!“ se căină în sinea sa Brehmen.

— Auzi, mai pune şi tu nişte cafea, încercă el o tentativă disperată de diversiune.

— Îţi pun ţie, dacă vrei, eu nu mai beau. Şi cum îţi spuneam, lipsa…

„... asta de credinţă“ continuă în gînd Brehmen, în timp ce îşi aprinse o ţigară, după care sorbi din cafea. De fiecare dată cînd era în tură cu Elmer, îşi blestema zilele, fiind obligat să asculte teoria aceea, absolut originală, după cum se jura Elmer, şi pe care de altfel o învăţase pe dinafară.

„Fir-ar al dracului să fie, nu se mai întîmplă nimic pe-aici, să mai am şi eu ce discuta cu ăsta“, continuă el să se lamenteze, privind absent prin geamul de sticlă groasă al turnului de control.

Din avionul cu două locuri pe care-l văzuse aterizînd, coborî mai întîi un ofiţer, îmbrăcat într-o uniformă cenuşiu-verzuie, apoi tipul cu căpăţîna cheală, cît un biloi, şi la urmă pilotul.

Tustrei se îndreptară apoi agale, tăifăsuind, spre clădirea aeroportului.

EPILOG

Căpitanul Gerlach aterizează pe aerodromul „Practica del Mare“ de lîngă Roma, cam la o oră după decolarea sa îndrăzneaţă de pe muntele Gran Sasso.

Sturmbannführerul Otto Skorzenny şi Mussolini se îmbarcară imediat pe un avion trimotor H 111. Căpitanul Muller decolă imediat spre Austria.

În aceeaşi zi de 12 septembrie, noaptea tîrziu, aterizară la Viena, unde îi întîmpinară personalităţi austriece. Îşi petrecură noaptea în hotelul „Continental“.

A doua zi, Mussolini, însoţit ca o umbră de Skorzenny, se îmbarcă în alt avion, care-şi luă zborul spre Bavaria. Avionul ateriză la München, unde ducele avu ocazia să-şi revadă pentru prima oară după arestarea sa, familia. Rachele şi copii săi, Romano, Anna-Maria şi Edda cea favorită, îl îmbrăţişară cu ochii înlăcrimaţi. Ginerele său Ciano, îl întîmpină cu un aer rezervat.

La 18 septembrie, la postul de radio München, o voce spunea în italiană:

— „Cămăşi negre, italieni şi italience, după o lungă tăcere,

iată-mă din nou. Sînt sigur că mă recunoaşteţi!“

În aceeaşi zi, lîngă Brescia, pe aerodromul Ghedi, o femeie singură, era înconjurată de poliţişti germani, care tocmai o eliberaseră din palatul Novara, transformat ad-hoc în închisoare. La un aparat de radio portativ se auzi vocea lui Mussolini. Femeia rîse fericită, cu ochii înlăcrimaţi, apoi o podidiră hohotele de plîns. După aceea leşină. Era Clara Petacci.

La 24 septembrie, un avion uriaş Junkers-52 ateriză pe aerodromul de lîngă Ketrzyn, unde se afla cartierul general al lui Hitler. Din avion coborîră doar două persoane: Skorzenny şi Mussolini. Ducele era în drum spre întrevederea cu Führerul.

La 4 octombrie, la Poznan, se desfăşură conferinţa comandanţilor supremi SS. Reichsführerul SS Himmler, ideologul celui de-al treilea Reich, călăul care ucidea din rafinament politic, califică acţiunea lui Otto Skorzenny, drept un „raid cavaleresc al SS-iştilor noştri”. Skorzenny devenise „eroul de la Gran Sasso“.

* * *

Mica localitate Salò, de pe malurile lacului Garda, va intra în istorie la 10 octombrie 1943. Este data la care Mussolini îşi instalează reşedinţa sa în vila Feltrinelli, care devenea astfel reşedinţa provizorie a noului guvern condus de el. Italia, sub noua conducere fascistă devenea Republica Socială Italia, cunoscută de la acea dată sub numele de Republica de la Salò.

Tot pe malul lacului Garda, pe drumul care ducea spre castelul Vittoriale, vechea reşedinţă a lui Gabriel d’Annunzio, se afla o vilă, ce purta numele crinului: „Fiordaliso“. Personal se îngrijise ca femeia care făcuse închisoare pentru el nu trebuia abandonată şi locul său trebuia să fie în apropiere.

În vila Fiordaliso, locuia Clara Petacci şi familia sa.

11 ianuarie 1944, ora 9 şi 20 de minute. Sentinţa tribunalului special de la Verona, împotriva contelui Ciano şi a altor patru foşti membri ai Marelui Consiliu Fascist, care votaseră împotriva lui Mussolini, la 24 iulie 1943 este dusă la îndeplinire. Rafalele armelor curmară viaţa celor cinci.

„Raţiunea de stat a învins în faţa sentimentului“ avea să declare Mussolini, care nu schiţase nici un gest pentru a salva

viaţa ginerelui său.

Ofensiva declanşată de italieni şi nemţi la 16 decembrie 1943, în Ardeni, în speranţa de a degaja frontul occidental, nu reuşi.

La 4 iunie 1944, Roma era cucerită de aliaţi. Conducătorii fascişti se retrag spre Milano. Acolo, Mussolini va ţine ultimul său discurs public, pe scena operei „Scala“, încercînd să prezinte o soluţie la situaţia fără ieşire în care se afla ţara.

La 14 ianuarie 1945, începu ofensiva generală a ruşilor. Peste două zile, Hitler va intra în bunkerul său din Berlin, acoperit de opt metri de beton.

La 16 aprilie, Mussolini reuneşte pentru ultima dată Consiliul său de Miniştri şi le comunică hotărîrea sa de transferare a guvernului la Milano. Începuse să aibă o idee fixă şi anume, că armata republicană italiană trebuia să-şi organizeze retragerea la Valltelina, lîngă lacul Como, în apropierea graniţei cu Elveţia. Acolo ar fi urmat să se organizeze o ultimă linie de apărare, într-o supremă rezistenţă în faţa anglo-americanilor.

Peste două zile, ducele îşi ia rămas bun de la sora sa Edwige şi de la soţia sa Rachele. În grădina din vila Feltrinelli, Mussolini şi Rachele se văd pentru ultima oară, după care ducele plecă spre Milano.

Pe 21 aprilie, cucerirea văii Padului devenise o chestiune de zile. Aliaţii îşi formaseră deja un cap de pod.

La 25 aprilie, Mussolini ajunge la Como, într-o coloană de 10 maşini. La ora 21, vorbeşte la telefon pentru ultima dată cu Rachele, luîndu-şi adio.

Convoiul care crescuse la 30 de maşini, îşi continuă drumul a doua zi spre Valltelina. Ultima maşină era un Alfa-Romeo, cu număr de Spania. În ea se aflau Marcello Petacci, soţia şi copii acestuia, şi încă o femeie, care avea cusut un diamant în breteaua sutienului. Era Clara Petacci.

27 aprilie, ora 7 dimineaţa. Coloana în care se aflau Mussolini şi Clara Petacci, este oprită pe drumul către Dongo, de partizanii din cea de-a 52-a brigadă garibaldiană. Mussolini se îmbrăcase în uniformă de neamţ şi se ascunsese sub un teanc de pături într-un camion german, dar este descoperit şi arestat.

Împreună cu el, mai sînt arestaţi 15 conducători fascişti şi Clara Petacci. Noaptea care va urma, va fi prima noapte pe care

Mussolini şi Clara Petacci o vor petrece împreună, de cînd se cunosc. Dar va fi şi ultima noapte a vieţii lor.

Sînt găzduiţi într-o căsuţă modestă a soţilor ’de Maria şi păziţi de doi tineri partizani originari de prin partea locului, Sandrino şi Lino.

A doua zi, în timpul amiezii, sînt conduşi de un civil şi de doi bărbaţi în uniforme kaki, într-un Fiat 1100, cu număr de Roma. Civilul înalt, cu figură energică şi cu mustaţă à la Clark Gable, era Walter Audisio, membru al Partidului Comunist Italian, din 1931. I se mai spunea şi colonelul Valerio. Maşina cu prizonierii se opreşte la o cotitură a drumului dintre Mezzegra şi Bonzanigo. O poartă închisă dădea într-o livadă cu o casă părăsită în spate.

Colonelul Valerio apăsă pe trăgaciul pistolului mitralieră Sten, dar arma nu se declanşă.

Claretta Petacci îl ţinea îmbrăţişat pe Mussolini, strigînd pradă isteriei: „Mussolini nu trebuie să moară!”

Valerio aruncă arma, şi-şi luă revolverul, dar şi acesta se blocase. Mussolini aştepta moartea, într-o teroare de nedescris.

Valerio luă Mas-ul pe care i-l întinse unul din cei doi îmbrăcaţi în kaki. Cinci gloanţe îl atinseră pe Mussolini fără să-l omoare. O nouă rafală o lovi mortal pe Claretta, dar Mussolini încă mai respira. Valerio se apropie de el, şi-l împuşcă în inimă.

Exact cu 13 ani în urmă, pe autostrada dintre Roma şi Ostia, Clara Petacci şi Mussolini făceau cunoştinţă.

Cele două cadavre vor fi duse a doua zi la Milano, în Piazza Moreto, unde cu un an în urmă, 15 partizani fuseseră executaţi, în faţa staţiei de benzină. Cadavrele lui Mussolini şi al Clarettei sînt spînzurate de picioare.

În seara zilei de 29 aprilie, corpul lui Mussolini este luat din Piazza Moreto şi transferat în cimitirul Musocco din Milano.

Autopsia cadavrului este făcută de profesorul Cattabeni, dar la cererea doctorului Calvin Arayer, psihiatru-consultant în armata americană, a fost prelevată o parte a creierului pentru examinare. Doctorul Arayer era interesat să afle, dacă în momentul morţii, Mussolini nu era afectat de o gravă maladie nervoasă.

În 1966, Rachele va primi un centimetru cub din creierul fostului ei soţ.

După ce corpul lui Mussolini a fost răpit dintr-un cimitir de

neofascişti, în 1946, în 1957 va fi redat familiei şi îngropat definitiv la Predappio, locul său natal.

Două zile după ce Mussolini şi Claretta au fost executaţi, Hitler şi Eva Braun se sinucideau în bunkerul din Berlin. Valetul lui Hitler, Heinz Linge le scoase corpurile în grădina bunkerului şi după ce turnă peste ele 200 de litri de benzină, le dădu foc.

Edda Ciano, care trecuse graniţa în Elveţia cu 2 zile înainte de execuţia soţului său, se întoarse în Helia, la 29 august 1945. Este condamnată la domiciliu forţat, timp de doi ani, în insulele Lipari, dar va fi amnistiată în iulie 1946.

Romano, fiul lui Mussolini, s-a căsătorit cu Maria Scicolone, sora celebrei actriţe Sofia Loren şi au avut o fată, actuala Alessandra Mussolini, actriţă de film în Italia.

Generalul Kurt Student va participa peste un an, şi anume la 17 septembrie la lupta împotriva celui mai mare desant aerian din istorie, pe care aliaţii l-au declanşat pentru ocuparea oraşului şi podului din Arnhem, din Olanda. Operaţiunea „Market-Garden“ a fost anihilată de nemţii aflaţi sub conducerea generală a feldmareşalului Model.

Brigadenführerul Walter Schellenberg a supravieţuit războiului şi şi-a salvat pielea datorită clarviziunii şi prevederii de care a dat dovadă încă înainte de terminarea războiului, intrînd în tratative secrete de pace cu aliaţii.

În 1945, Schellenberg s-a refugiat în Suedia la contele Bernadotte, intermediarul tratativelor sale de pace prin consulatul suedez, perioadă în care şi-a scris memoriile. După un an, se predă ca prizonier, la Frankfurt. Tribunalul de la Nürnberg l-a condamnat la 11 aprilie 1949, la şase ani închisoare.

După doi ani, în 1951, este eliberat pe motive de sănătate din închisoarea de la Landsberg. A murit în Italia, în 1954, într-o mănăstire. Memoriile sale vor fi vîndute la Londra, în 1956, de soţia sa.

Din noiembrie 1944, organizează activitatea de sabotaj în spatele frontului sovietic, fiind în contact cu bandele anticomuniste.

După război, Otto Skorzenny a trăit în Spania şi Argentina, valorificîndu-şi gloria sumbră de mercenar în solda celui de-al treilea Reich.

COLECȚIA

DOMINO

Editura CRISTIAN